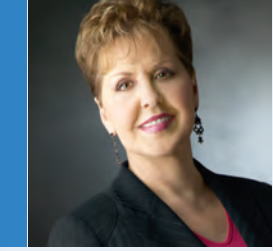

जॉयस मेयर

बीस लाखापेक्षा जास्त प्रतींची विक्री झालेले लोकप्रिय पुस्तक

युद्धभूमी मनाची

तुमच्या मनामध्ये युद्ध जिंकणे

युद्धभूमी
मनाची

युद्धभूमी मनाची

तुमच्या मनामध्ये युद्ध जिंकणे

जॉयस मायर

Nanakramguda, Hyderabad - 500 008

If you purchase this book without a cover you should be aware that this book may have been stolen property and reported as “unsold and destroyed” to the publisher. In such case neither the author nor the publisher has received any payment for this “stripped book.”

Unless otherwise indicated, all Scripture quotations are taken from *The Amplified Bible* (AMP). *The Amplified Bible, Old Testament*, copyright ©1965, 1987 by the Zondervan Corporation. *The Amplified New Testament*, copyright © 1954, 1958, 1987 by The Lockman Foundation. Used by permission.

Scripture quotations marked NKJV are taken from *The New King James Version* of the Bible. Copyright © 1979, 1980, 1982 by Thomas Nelson, Inc., Publishers. Used by permission.

Scripture quotations marked NKJV are taken from the *King James Version* of the Bible.

Copyright © 2012 by Joyce Meyer Ministries - Asia

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system, without the prior written permission of Joyce Meyer Ministries - Asia.

Joyce Meyer Ministries - Asia
Nanakramguda, Hyderabad - 500 008
Phone: +91-40-2300 6777
Website: www.jmmindia.org

Battlefield of the Mind - *Marathi*
Winning the Battle in Your Mind

Printed at:
Caxton Offset Pvt. Ltd.
Hyderabad-500 004

अर्पणपत्रिका

मनाची युद्धभूमी हे पुस्तक मी माझा थोरला मुलगा डेव्हिड याला समर्पण करते.

तुझं व्यक्तिमत्त्व माझ्यासारखंच आहे, आणि मानसिक क्षेत्रात तुला अनेक लढाया लढाव्या लागल्या हे मला माहीत आहे. तुला सातत्याने वाढताना मी पाहिले आहे, आणि मनाच्या नवीकरणामुळे मिळणाऱ्या विजयांचा अनुभव तुला येत आहे हे मला माहीत आहे.

डेव्हिड, मी तुझ्यावर प्रीती करते, मला तुझा अभिमान वाटतो. अशीच वाटचाल करीत राहा!

अनुक्रमणिका

भाग १ : मनाचे महत्त्व

प्रस्तावना	11
1 मन ही युद्धभूमी आहे	15
2 अत्यावश्यक गरज	27
3 धीर सोडू नका!	33
4 हळूहळू	39
5 सकारात्मक व्हा	45
6 मनाला बांधून टाकणारे आत्मे	57
7 तुम्ही काय विचार करीत आहात, त्याविषयी विचार करा	63

भाग २ : मनाच्या अवस्था

प्रस्तावना	73
8 माझे मन सामान्य कधी असते?	77
9 भटकणारे, कोड्यात पडणारे मन	85
10 गोंधळलेले मन	91
11 संशयी आणि विश्वास न ठेवणारे मन	101
12 चिंतातूर आणि अस्वस्थ मन	113
13 दुसऱ्यांचे दोष शोधणारे, टीका करणारे आणि संशयी मन	127
14 निष्क्रिय मन	143
15 खिस्ताचे मन	153

8 अनुक्रमणिका

भाग ३ : चुकीची मानसिकता

प्रस्तावना	175
16 चुकीची मानसिकता #1: “माझा भूतकाळ आणि वर्तमानकाळ यांवर माझे भविष्य अवलंबून आहे.”	181
17 चुकीची मानसिकता #2: “कोणी तरी माझ्यासाठी ते करा, मला जबाबदारी घ्यायची इच्छा नाही.”	189
18 चुकीची मानसिकता #3: “कृपा करून सर्वकाही सोपे करा, फार कठीण गोष्टी मला जमत नाहीत.”	199
19 चुकीची मानसिकता #4: “माझा नाईलाज आहे; कुरकूर करणे, दोष शोधणे आणि तक्रार करणे यांचे मला व्यसन लागले आहे”	207
20 चुकीची मानसिकता #5: “कोणत्याही गोष्टीसाठी मला थांबायला लावू नका, मला सर्वकाही आताच पाहिजे”	217
21 चुकीची मानसिकता #6: “माझी वागणूक कदाचित चुकीची असेल, पण त्यात माझा दोष नाही”	227
22 चुकीची मानसिकता #7: “माझे जीवन खूप दुःखी आहे, त्यामुळे मला स्वतःबद्दल वाईट वाटते”	237
23 चुकीची मानसिकता #8: “मी देवाच्या आशीर्वादांना पात्र नाही”	245
24 चुकीची मानसिकता #9: “इतर सर्वजण माझ्यापेक्षा चांगले असताना मी त्यांचा मत्सर, द्वेष का करू नये?”	253
25 चुकीची मानसिकता #10: “क तर ते मी माझ्या पद्धतीने करीन नाहीतर अजिबात करणार नाही”	261
टीपा	267
ग्रंथसूची	269
लेखिकेची माहिती	270

भाग १

मनाचे महत्त्व

प्रस्तावना

मनुष्य मनात जसा विचार करतो, तसाच तो असतो (नीति.२३:७) या वचनाचा खरा अर्थ समजावून सांगण्यासाठी आपण आपल्या विचारांचे महत्त्व कशा प्रकारे व्यक्त करू शकतो? (मराठी पवित्र शास्त्रात या वचनाचे भाषांतर “तो आपल्या मनात घास मोजणाऱ्या-सारखा आहे” असे केले आहे.)

जितकी जास्त मी देवाची सेवा करते आणि जितका जास्त त्याच्या वचनाचा अभ्यास करते, तितकी अधिक मला विचार आणि शब्द यांच्या महत्त्वाची जाणीव होते. या गोष्टींचा अभ्यास करण्यासाठी पवित्र आत्मा मला वरचेवर मार्गदर्शन करीत असतो.

आपण जोपर्यंत पृथ्वीतलावर आहोत, तोपर्यंत विचार आणि शब्द यांचा अभ्यास करण्याची आपल्याला गरज आहे यावर माझा विश्वास आहे. कोणत्याही गोष्टीचा आपण कितीही अभ्यास केला, तरी त्यात शिकण्यासारखे नवीन असे नेहमीच काही ना काही असते, आणि आपण पूर्वी ज्या गोष्टी शिकलो त्यांना पुन्हा उजाळा देण्याची गरज असते.

नीति.२३:७ या वचनाचा खरा अर्थ काय आहे? इंग्रजीतील केजेव्ही भाषांतरात म्हटले आहे, “मनुष्य मनात जसा विचार करतो, तसाच तो असतो.” दुसऱ्या एका इंग्रजी भाषांतरात म्हटले आहे, “मनुष्य आपल्या अंतःकरणात जसा विचार करतो, तसाच तो बनतो.”

मन हे सर्व कृत्यांचे पुढारी किंवा अग्रदूत असते. रोम.८:५ मध्ये हे स्पष्ट केले आहे: जे देहस्वभावाचे आहेत आणि दैहिकतेच्या अपवित्र इच्छांचे नियंत्रण ज्यांच्यावर आहे ते दैहिक किंवा शारीरिक समाधान देणाऱ्या गोष्टींचा पाठपुरावा करतात, पण जे आत्मिक स्वभावाचे आहेत, आणि पवित्र आत्म्याचे नियंत्रण ज्यांच्यावर आहे, ते पवित्र आत्म्याला संतुष्ट करणाऱ्या गोष्टींकडे आपले चित्त लावतात.

आमच्या युद्धाची शस्त्रे दैहिक (रक्त आणि मांसाची शस्त्रे) नाहीत, तर तटबंदी जमीनदोस्त करण्यास ती देवाच्या दृष्टीने समर्थ आहे;
तर्कवितर्क व (खऱ्या) आहोत
ज्ञानाविरुद्ध देवविषय उंच उभारलेले
असे सर्व काही पाडून टाकून आम्ही
प्रत्येक कल्पना अंकित करून तिला
ख्रिस्तापुढे मान वाकवण्यास लावते

२ करिंथ.१०:४,५

12 युद्धभूमी मनाची

आपल्या कृती या आपल्या विचारांचा थेट परिणाम आहेत. आपले मन जर नकारात्मक असेल तर आपले जीवन नकारात्मक असेल. त्याउलट आपण जर देवाच्या वचनानुसार आपल्या मनाचे नवीकरण केले तर रोम.१२:२ नुसार “देवाची आपल्यासाठी जी उत्तम व ग्रहणीय इच्छा” आहे तिचा अनुभव घेऊन ती सिद्ध करू.

या पुस्तकाचे मी तीन मुख्य भाग केले आहेत. पहिल्या भागात विचारांचे महत्त्व याचा उहापोह केला आहे. तुम्ही कशाविषयी विचार करीत आहे याचा विचार तुम्ही करण्याची गरज आहे हे मला तुमच्या मनावर ठसवायचे आहे.

पुष्कळ लोकांच्या समस्या या त्यांच्या विचारप्रणालीतून उद्भवलेल्या असतात. सैतान प्रत्येकाला चुकीची विचारशैली, चुकीचे विचार देऊ करतो, पण आपण त्यांचा स्वीकार करण्याची गरज नाही. कोणत्या विचारप्रणाली पवित्र आत्म्याला मान्य आहेत, आणि कोणत्या नाहीत हे शिका.

२ करिंथ.१०:४,५ आपल्याला स्पष्टपणे सांगते की, देवाच्या मनात काय आहे आणि आपल्या मनात काय आहे याची तुलना करण्यासाठी आपण देवाचे वचन चांगल्या प्रकारे शिकले पाहिजे. जो विचार स्वतःला देवाच्या वचनापेक्षा श्रेष्ठ करू पाहतो तो आपण जमीनदोस्त करून येशू ख्रिस्ताच्या अधीन केला पाहिजे.

हे करण्यासाठी या पुस्तकाची तुम्हांला मदत व्हावी अशी माझी प्रार्थना आहे.

मन ही युद्धभूमी आहे. आपले विचार देवाच्या विचाराशी सुसंगत ठेवणे हे अतिशय महत्त्वाचे आणि आवश्यक आहे. या प्रक्रियेसाठी वेळ आणि अभ्यास यांची गरज असते.

धीर सोडू नका, प्रयत्न सोडू नका, कारण तुम्ही टप्प्याटप्प्याने बदलत आहात. अधिक चांगले होण्यासाठी तुम्ही तुमचे मन जितके अधिक बदलाल, तितके अधिक तुमचे जीवन चांगले होईल. तुमच्या विचारांसाठी देवाची जी चांगली योजना आहे ती तुमच्या लक्षात येऊ लागली की तुम्ही तिच्यात चालू लागाल.

प्रकरण

1

मन ही युद्धभूमी आहे

मन ही युद्धभूमी आहे

आपण युद्धात गुंतलो आहोत हे इफिस.६:१२ या वचनावरून आपल्या लक्षात येते. या वचनाचा काळजीपूर्वक अभ्यास केल्यावर आपल्या लक्षात येईल की, आपले युद्ध मनुष्यांबरोबर नाही, तर सैतान आणि त्याची भुते, दुष्ट आत्मे यांच्याविरुद्ध आहे. आपला शत्रू सैतान आपल्याला युद्ध, डावपेच आणि फसवणूक यांच्यायोगे पराभूत करण्याचा प्रयत्न करतो.

कारण आपले युद्ध रक्त-मांसाबरोबर (केवळ शारीरिक शत्रू) नव्हे, तर सत्ता, अधिकार, या अंधकारमय जगाचे अधिपति, आकाशातला दुरात्मासमूह ह्यांबरोबर आहे.

इफिस.६:१२

सैतान लबाड आहे. येशूने त्याला लबाड आणि लबाडाचा बाप म्हटले आहे (योहान.८:४४). तो तुमच्याशी आणि माझ्याशी लबाडी करतो. तो आमच्याविषयी, इतरांविषयी आणि परिस्थितींविषयी खोट्या गोष्टी आपल्याला सांगतो. पण एखादी असत्य गोष्ट तो एका दमात कधीच आपल्याला सांगत नाही.

वरचे वर मनात येणारे विचार, अविश्वास, संशय, शंका, भीती, तर्कवितर्क, निरनिराळे सिद्धान्त यांचा मारा तो अतिशय धूर्तपणे सुरू करतो. तो सावकाश आणि सावधपणे कार्य करतो (अर्थात सुव्यवस्थितपणे आखलेल्या योजना, कारस्थाने अंमलात आणण्यासाठी वेळ लागतोच). या लढाईसाठी त्याच्याकडे काही डावपेच आहेत हे लक्षात घ्या. बऱ्याच काळापासून त्याने आपला अभ्यास केला आहे.

आपल्याला काय आवडते आणि काय आवडत नाही हे त्याला माहित आहे. कोणकोणत्या बाबतीत आपल्याला असुरक्षित वाटते, आपल्या दुर्बलता कोणकोणत्या आहेत, आपल्याला कशाकशाची भीती वाटते हे सर्व त्याला माहित आहे. आमचा पराभव करण्यासाठी कितीही वेळ लागला, तरी तो घायला तो तयार आहे. धीर हे सैतानाचे फार मोठे बलस्थान आहे.

तटबंदी जमीनदोस्त करणे

कारण आमच्या युद्धाची शस्त्रे दैहिक (रक्त आणि मांसाची शस्त्रे) नाहीत, तर तटबंदी जमीनदोस्त करण्यास ती देवाच्या दृष्टीने समर्थ आहेत.

तर्कवितर्क व देवविषयक ज्ञानाविरुद्ध उंच उभारलेले असे सर्वकाही पाडून टाकून आम्ही प्रत्येक कल्पना अंकित करून तिला ख्रिस्तापुढे मान वाकवण्यास लावतो;

२ करिंथ.१०:४,५

काळजीपूर्वक आखलेली रणनीती आणि धूर्तपणे केलेली फसवणूक यांच्या साहाय्याने सैतान आपल्या मनात तटबंदी निर्माण करण्याचा प्रयत्न करतो. ही तटबंदी म्हणजे आपल्या विचारशैलीमुळे आपण ज्या बाबतीत बंदिवान होतो तो भाग.

सैतानाच्या या तटबंदीवर विजयी होण्यासाठी आपल्याकडे शस्त्रे आहेत हे पौल येथे आपल्याला सांगतो. या शस्त्रांविषयी आपण नंतर अधिक शिकणार आहोत, पण आपण आध्यात्मिक युद्धात गुंतलो आहोत हे पुन्हा एकदा तुम्ही लक्षात घ्या. हे युद्ध कुठे चालले आहे हे पाचव्या वचनात स्पष्ट केले आहे.

इंग्रजीच्या अॅम्प्लीफाईड बायबलमधील या वचनाचे भाषांतर सांगते की, ही शस्त्रे आपण हाती घेऊन वादविवाद, तर्कवितर्क यांचे खंडन करायचे आहे. सैतान आपल्याबरोबर वादविवाद करतो. तो आपल्याला सिद्धान्त आणि युक्तिवाद देऊ करतो. या सर्व क्रिया मनात चालत असतात.

आपले मन ही ती युद्धभूमी आहे.

परिस्थितीचा सारांश

आतापर्यंत आपण हे पाहिले आहे:

१. आपण युद्धात गुंतलो आहोत.

२. सैतान आपला शत्रू आहे.

३. मन ही युद्धभूमी आहे.

४. आपल्या मनात तटबंदी बांधण्यासाठी सैतान कसोशीने प्रयत्न करतो.

५. डावपेच आणि कपट (काळजीपूर्वक आखलेल्या योजना आणि जाणूनबुजून किंवा ठरवून केलेली फसवणूक) यांच्या साहाय्याने सैतान हे साध्य करण्याचा प्रयत्न करतो.
६. त्याला काही घाई नाही. त्याची योजना पूर्णत्वास नेण्यासाठी तो कितीही वेळ द्यायला तयार आहे.

एका बोधकथेच्या आधारे आपण या योजनेचे अधिक चांगल्या प्रकारे परीक्षण करू.

मेरीची बाजू

मेरी आणि तिचा पती जॉन यांचे वैवाहिक संबंध म्हणावे तसे चांगले नाहीत. त्या दोघांमध्ये सतत भांडण चालू असते. ते दोघेही चिडक्या स्वभावाचे आहेत. त्यांना दोन मुले आहेत. घरातील या वातावरणाचा त्यांच्यावर वाईट परिणाम होत आहे. त्यांचा अभ्यास आणि त्यांची वागणूक यांवरून हे स्पष्ट दिसते. मानसिक तणावामुळे एका मुलाला पोटदुखीच्या समस्या निर्माण झाल्या आहेत.

मेरीची समस्या ही आहे की, जॉनला घरप्रमुख कसे होऊ द्यावे हेच तिला कळत नाही. तिला अधिकार गाजवायला आवडते. सर्व निर्णय मीच घेणार, आर्थिक बाजू मीच सांभाळणार आणि मुलांनाही शिस्त मीच लावणार असा तिचा खाक्या असतो. आपले “स्वतःचे” हक्काचे पैसे असावेत म्हणून तिला नोकरी करायची असते.

आतापर्यंत कदाचित तुमच्या मनात विचार आला असेल की, “यावरचा उपाय मला माहीत आहे. तिने येशू ख्रिस्ताला जाणून घेण्याची गरज आहे.”

ती येशूला ओळखते! पाच वर्षांपूर्वी - तिचे आणि जॉनचे लग्न झाल्यावर तीन वर्षांनी - तिने येशूला आपला वैयक्तिक तारणारा म्हणून स्वीकारले.

“म्हणजे येशूचा स्वीकार केल्यापासून मेरीच्या जीवनात काही फरक पडला नाही असे तुम्हांला म्हणायचे आहे का?”

होय, तिच्यात बदल झाला. तिच्या वागणुकीमुळे तिला सतत अपराध्यासारखे वाटत असले तरी आपण स्वर्गात जाणार आहो असा तिचा विश्वास आहे. आता तिला आशा आहे. येशूची भेट होण्यापूर्वी ती दुःखीकष्टी आणि निराश होती. आता ती केवळ दुःखीकष्टी आहे.

आपला दृष्टीकोन चुकीचा आहे हे मेरीला माहीत आहे. तिला स्वतःला बदलायचे आहे. दोघांजणाकडून तिला मार्गदर्शनही मिळाले आहे. राग, बंडखोरी, क्षमा न करण्याची वृत्ती,

कडवटपणा इ. वर विजय मिळावा म्हणून ती प्रार्थनेच्या प्रत्येक रांगेत उभी असते. असे असूनही तिच्यात सुधारणा का होत नाही?

याचे उत्तर रोम.१२:२ मध्ये आहे: या युगाबरोबर (जगिक चालीरीती) समरूप होऊ नका; तर आपल्या मनाच्या (पूर्ण) नवीकरणाने (नवीन आदर्श आणि नवीन दृष्टीकोन) स्वतःचे रूपांतर (बदल) होऊ द्या, यासाठी की देवाची जी उत्तम, ग्रहणीय व परिपूर्ण इच्छा (तुमच्यासाठी), ती काय आहे हे समजून घ्यावे.

मेरीच्या मनात तटबंदी आहे. वर्षानुवर्षे ती तेथे आहे. ही सर्व अडखळणे तेथे कशी गेली हे तिला माहीत नाही. आपण बंडखोर, अधिकार गाजवणारे, धुसफूस करणारे असू नये हे तिला माहीत आहे, पण आपल्या स्वभावात बदल घडवण्यासाठी काय करावे हेच तिला समजत नाही. ठराविक परिस्थितीत ती ठराविक प्रकारेच वागणार, प्रतिक्रिया व्यक्त करणार कारण तिचे तिच्या कृतीवर नियंत्रण नाही.

मेरी तिच्या कृतीवर नियंत्रण ठेवू शकत नाही, कारण ती तिच्या विचारांवर नियंत्रण ठेवत नाही. सैतानाने तिच्या मनात सुरुवातीपासून मजबूत तटबंदी उभारलेली असल्याने ती ती तिच्या विचारांवर नियंत्रण ठेवू शकत नाही.

अतिशय चांगल्या प्रकारे आखलेल्या फसवणुकीच्या योजना सैतान एखाद्या व्यक्तीच्या मनात ती लहान असते तेव्हापासूनच घालू लागतो. मेरीच्या बाबतीत बोलायचे, तर तिच्या लहानपणापासूनच ही समस्या सुरू झाली.

तिचे वडील एखाद्या हुकूमशहासारखे होते. केवळ त्यांचा मूड ठीक नसला तरी ते मेरीला मारहाण करीत असत. मग तिच्याकडून काही चुकले तर मग विचारायलाच नको. तिला आणि तिच्या आईला तिच्या वडिलांनी दिलेली ही वाईट वागणूक तिने अनेक वर्षे सहन केली. पण मेरीच्या भावाकडून मात्र जणू कधी काही चुकायचेच नाही. केवळ तो मुलगा होता म्हणून वडिलांची त्याच्यावर प्रीती होती.

मेरी १६ वर्षांची होईपर्यंत, “आपण कोणी तरी आहोत असे पुरुषांना वाटते, सगळे पुरुष सारखेच असतात. तुम्ही त्यांच्यावर विश्वास ठेवू शकत नाही, ते तुम्हांला इजा करतात, तुमचा गैरफायदा घेतात,” अशा प्रकारच्या लबाड्यांनी सैतानाने तिचा ब्रेन वॉश करून टाकला होता.

परिणामी मेरीने पक्का निश्चय केला होता: “मी या घरातून बाहेर पडेल तेव्हा मी कोणालाही माझ्यावर अधिकार गाजवू देणार नाही.”

सैतानाने तिच्या मनाच्या रणांगणात युद्ध सुरू केले होते. असल्या प्रकारचे विचार सुमारे दहा वर्षेपर्यंत हजारो वेळा मनात घोळवा म्हणजे मग तुम्ही नवऱ्याच्या अधीन राहणारी, प्रेमळ, समंजस पत्नी होऊ शकता की नाही ते पाहा. आणि तुम्हांला जरी तसे व्हावेसे वाटले, तरी तसे कसे व्हावे हेच तुम्हांला समजणार नाही. मेरीची आजची स्थिती तशीच आहे. मग तिने काय करावे? अशा परिस्थितीत आपण काय करू शकतो?

वचनाची शस्त्रे

...तुम्ही माझ्या वचनात राहिला तर खरोखर माझे शिष्य आहा; तुम्हांस सत्य समजेल, व सत्य तुम्हांस स्वतंत्र करील.

योहान.८:३१,३२

सैतानाच्या लबाड्यांवर विजय कसा मिळवावा ते येशू येथे आपल्याला सांगत आहे. आपल्यामधील देवाच्या सत्याचे ज्ञान आपण करून घेतले पाहिजे, त्याच्या वचनाने आपल्या मनांचे नवीकरण केले पाहिजे आणि देवाच्या ज्ञानाविरुद्ध उभारलेली प्रत्येक तटबंदी जमीनदोस्त करण्यासाठी २ करिंथ.१०:४,५ मधील शस्त्रे वापरली पाहिजेत.

ही “शस्त्रे” म्हणजे उपदेश, शिक्षण, पुस्तके, कॅसेट्स, शिबिरे आणि वैयक्तिक पवित्र शास्त्राभ्यास यांद्वारे मिळालेले वचन होय. पण हे वचन पवित्र आत्म्याने आपल्यासाठी केलेले प्रगटीकरण होईपर्यंत आपण ते वाचत राहिले पाहिजे, त्याचा अभ्यास केला पाहिजे. सतत वचनात राहिले पाहिजे. सतत ही कृती करीत राहणे महत्त्वाचे आहे. मार्क.४:२४ मध्ये येशू म्हणतो, ...ज्या मापाने (विचारांचे आणि अभ्यासाचे) तुम्ही माप घालता (जे सत्य तुम्ही ऐकता) त्याच मापाने तुमच्या पदरी घालतील, आणि तुम्हांस अधिकही दिले जाईल. मी पुन्हा एकदा सांगते की, आपण वचनात टिकून राहिले पाहिजे.

आपल्याला उपलब्ध असलेली दुसरी दोन शस्त्रे म्हणजे स्तुती आणि प्रार्थना. स्तुती ही सैतानाची कुठलीही युद्धविषयक योजना झपाट्याने निष्फळ करते. पण ही स्तुती मनापासून आली पाहिजे. तसेच प्रार्थना आणि स्तुती या दोहोंमध्ये वचनाचा समावेश होतो. देवाच्या वचनानुसार आणि त्याच्या चांगुलपणानुसार आपण त्याची स्तुती करतो.

प्रार्थना ही देवासोबतचा नातेसंबंध आहे. देवाकडे मदत मागणे किंवा आपल्याला त्रास देणाऱ्या कुठल्यातरी बाबीविषयी देवाशी बोलणे म्हणजे प्रार्थना.

जर तुम्हांला प्रभावी प्रार्थनाजीवन हवे असेल तर पित्याशी (देवाशी) चांगले वैयक्तिक नातेसंबंध प्रस्थापित करा. तो तुमच्यावर प्रीती करतो, तो कृपाळू आहे आणि तो तुम्हांला

मदत करील हे समजून घ्या. येशूला जाणून घ्या. तो तुमचा मित्र आहे. तो तुमच्यासाठी मरण पावला. पवित्र आत्म्याला जाणून घ्या. तुमचा कैवारी, तुमचा मदतनीस म्हणून तो सदैव तुमच्यासोबत असतो. त्याला तुम्हांला मदत करू द्या.

निरनिराळ्या प्रकारे वापरलेले देवाचे वचन हे आपले शस्त्र आहे. करिंथकरांच्या दुसऱ्या पत्रामध्ये पौल आपल्याला सांगतो त्याप्रमाणे आपली शस्त्रे दैहिक नाहीत. ती आत्मिक आहेत. आपल्याला आत्मिक शस्त्रांची गरज आहे, कारण आपण सामर्थ्यशाली आत्म्याशी, खुद्द सैतानाशी लढत आहोत. सैतानाचा पराभव करण्यासाठी अरण्यात येशूनेदेखील वचनाचे शस्त्र हाती घेतले (लूक.४:१-१३). ज्या ज्या वेळी सैतानाने त्याच्याशी लबाडी केली, त्या त्या वेळी येशूने “असे लिहिले आहे” असे म्हणून पवित्र शास्त्रातील वचन उद्धृत केले.

मेरी तिची शस्त्रे जसजशी वापरायला शिकेल, तसतशी ती तिच्या मनातील तटबंदी उद्ध्वस्त करू लागेल. तिला बंधमुक्त करणारे सत्य तिला समजेल. सर्व पुरुष तिच्या जगिक पित्यासारखे नाहीत हे तिच्या लक्षात येईल. काहीजण तसे आहेत, पण पुष्कळजण तसे नाहीत. तिचा पती जाँन तसा नाही. तो मेरीवर खूप प्रीती करतो.

जॉनची बाजू

या कथेची दुसरी बाजू जॉनची आहे. त्याच्यादेखील काही समस्या आहेत, ज्यांमुळे त्याचे व मेरीचे वैवाहिक संबंध, घर व कुटुंब यांच्या तणावत भर पडते.

कुटुंबाचा प्रमुख म्हणून जॉनने त्याची जबाबदारी उचलली पाहिजे. त्याने घराचा याजक व्हावे ही देवाची इच्छा आहे. जॉनचादेखील नवीन जन्म झाला आहे आणि कौटुंबिक जीवनाची खरी व्यवस्था काय असावी हे त्याला माहित आहे. त्याने त्याच्या बायकोला त्याच्यावर, मुलांवर अधिकार गाजवू देऊ नये, आर्थिक बाबी तिला हाताळू देऊ नयेत हे तो जाणतो, पण त्याबाबत पराभूतपणाच्या भावनेने माघार घेऊन टीव्ही पाहणे आणि खेळ खेळणे यांशिवाय काही करत नाही.

तो त्याची जबाबदारी टाळतो, कारण त्याला संघर्ष आवडत नाही. तो निष्क्रिय भूमिका घेत आहे. त्याला वाटते की मी परिस्थितीकडे दुर्लक्ष केले, तर आपोआप सर्वकाही ठीक होईल. किंवा ठाम कृती करण्याऐवजी तो “मी प्रार्थना करीन” असे म्हणतो. प्रार्थना ही अर्थातच चांगली आहे, पण ती जबाबदारी टाळण्याचा मार्ग नाही.

देवाने जॉनला घरात दिलेली जबाबदारी त्याने पार पाडावी म्हणजे काय करावे हे मला तुम्हांला स्पष्ट करून सांगू द्या. त्याने आदळआपट करून ही-मॅन (बलिष्ठ व्यक्ती) बनावे असे

मी म्हणत नाही. इफिस.५:२५ आपल्याला शिकवते की, ख्रिस्ताने मंडळीवर प्रीती केली तशी पतींनी आपल्या पत्नींवर प्रीती करावी. जॉनने जबाबदारी उचलली पाहिजे आणि जबाबदारीसोबत अधिकार येतो. त्याने त्याच्या पत्नीशी ठामपणे वागले पाहिजे - प्रेमळ पण ठाम. लहानपणी जरी तिच्या भावना दुखावल्या गेल्या, तरी ती जसजशी देवावर भरंवसा ठेवू लागेल, तसतसा तिचा आत्मविश्वास वाढेल आणि सर्व पुरुष तिच्या वडिलांसारखे नाहीत हे तिच्या लक्षात येईल.

जॉनने बऱ्याच गोष्टी केल्या पाहिजेत. पण मेरीप्रमाणे त्याचीही मानसिकता सैतानासाठी दार उघडणारी आहे. त्याच्याही मनात लढाई चालू आहे. मेरीप्रमाणेच त्यालाही लहानपणी त्रास झाला. त्याची आई टोमणे मारण्यात पटाईत होती. ती त्याला म्हणत असे, “जॉन तू म्हणजे अगदी वेंधळा आहेस. तुझा काडीमात्र उपयोग नाही.”

सर्व मुले करतात, त्याप्रमाणे जॉन त्याच्या आईला खूप करण्याचा आटोकाट प्रयत्न करित असे. पण जितका अधिक प्रयत्न तो करी, तितक्या जास्त चुका त्याच्याकडून घडत असत. जॉन वेंधळा होता, म्हणून त्याची आई त्याला नेहमी “मूर्खशिरोमणी” म्हणत असे. आईला खूप करण्यासाठी खूप प्रयत्न करून अखेरीस तो हताश होत असे, आणि त्याच्याकडून जास्तच चुका होत असत.

तसेच ज्या मुलांशी मैत्री करावी असे त्याला वाटत असे ती त्याला टाळत असत. आपल्याही जीवनात कधी ना कधी असे घडते. पण आईच्या वागणुकीमुळे त्रस्त झालेला जॉन यामुळे पार कोलमडला.

तसेच हायस्कूलच्या दिवसांत तो जिच्यावर प्रेम करित असे, त्या मुलीने त्याला सोडून दुसऱ्या मुलाशी संधान जुळवले. या सर्व परिस्थितीचा उपयोग सैतान करून न घेता तर नवल! सैतानाने वर्षानुवर्षे त्याच्या मनात तटबंदी बांधली. त्यामुळे तो बुजरा झाला, इतरांसोबत मिसळणे त्याला कठीण वाटू लागले.

जॉन हा आपल्याच विश्वात रममाण होणाऱ्या अंतर्मुख व्यक्तीसारखा आहे. “आपले म्हणणे, आपले विचार लोकांना सांगून काय उपयोग? ते काही आपले ऐकणार नाहीत, लोकांनी आपला स्वीकार करावा असे जर वाटत असेल, तर त्यांच्या म्हणण्यानुसार वागणे आपल्याला भाग आहे,” असल्या विचारांनी वर्षानुवर्षे त्याच्या मनात ठाण मांडले होते.

काही प्रसंगी त्याने आपले म्हणणे ठामपणे मांडण्याचा प्रयत्न केला, पण अखेर त्याला माघार घ्यावी लागली. त्यामुळे असा मुकाबला करून काही फायदा नाही असा निर्णय त्याने घेतला.

“काहीही केले तर शेवटी माझीच हार होणार मग कोणत्याही गोष्टीची सुरुवात तरी का करावी?” असे त्याला वाटत असे.

यावर उत्तर काय?

प्रभूचा आत्मा मजवर आला आहे, कारण दीनांस सुवार्ता सांगण्यास त्याने मला अभिषेक केला; धरून नेलेल्यांची सुटका व अंधळ्यांस दृष्टी ही विदित करावयास, ठेचलेल्या मोकळे करावयास, परमेश्वराच्या प्रसादाचे वर्ष विदित करावयास त्याने मला पाठविले आहे.

लूक.४:१८,१९

जॉन आणि मेरी यांच्या या समस्या पाहिल्यावर त्यांचे कौटुंबिक जीवन कसे असेल याची कल्पना करणे कठीण नाही. त्यांच्या घरात संघर्ष असतात असे मी म्हटले हे लक्षात घ्या. संघर्ष म्हणजे उघड उघड लढाई नसते. पुष्कळदा अशी संघर्षपूर्ण स्थिती आपल्या घरात आहे हे लोकांना माहीत असते, पण कोणी त्याविषयी काही करित नाही. त्यामुळे घरातील वातावरण फार वाईट होते, आणि सैतानाला ते आवडते.

जॉन, मेरी आणि त्यांच्या मुलांचे काय होणार? ते यातून बाहेर पडतील का? ते विश्वासणारे आहेत - त्यांचा विवाह अपयशी झाला आणि त्यांच्या कुटुंबाची वाताहत झाली, तर ते फार लज्जास्पद होईल. पण कृती करणे त्यांच्या हाती आहे. योहान. ८:३१,३२ ही वचने त्यांच्या निर्णयप्रक्रियेत महत्त्वाचा भाग होतील. जर ते देवाच्या वचनाचा अभ्यास करित राहतील, तर त्यांना सत्य समजेल आणि त्या सत्यानुसार वागण्यामुळे त्यांना बंधमुक्ती मिळेल. पण देव त्या प्रत्येकाला जसजसे सत्य दाखवील आणि त्यांचा भूतकाळ त्यांना दाखवील त्याचा त्यांनी प्रत्येकाने सामना केलाच पाहिजे.

सत्य हे नेहमी देवाच्या वचनातून प्रगट केले जाते, पण दुःखाची बाब म्हणजे लोक ते नेहमीच स्वीकारतात असे नाही. आपले दोष स्वीकारून ते दूर करण्यासाठी प्रयत्न करणे मोठे कठीण असते. सर्वसाधारणपणे पाहिल्यास लोक आपली चुकीची वागणूक कशी बरोबर आहे हे सांगण्याचा प्रयत्न करतात. त्यांचा भूतकाळ, आणि त्यांचे झालेले संगोपन यांचा नकारात्मक परिणाम ते त्यांच्या उर्वरित जीवनावर होऊ देतात.

आपल्याला दुःखसहन का करावे लागत आहे हे आपल्या भूतकाळावरून आपल्या लक्षात येईल, पण बंधनात राहण्यासाठी एक सबब म्हणून आपण त्याचा वापर करू नये.

बंदिवानास मुक्त करण्याचे आपले अभिवचन पूर्ण करण्यास येशू ख्रिस्त सदैव तयार असल्यामुळे, कोणालाही कसलीही सबब सांगता येणार नाही. आपण जर येशू ख्रिस्तासोबत चालायला तयार असू, तर तो आपल्याला विजय मिळवून देईल.

यातून बाहेर पडण्याचा मार्ग

मनुष्यास सहन होते तिच्याशिवाय दुसरी परीक्षा (कोणतीही परीक्षा कशीही आली, किंवा कोठेही नेणारी असली तरी ती पाप करण्यास प्रवृत्त करणारी असते असे म्हटलेले नाही) तुम्हांवर गुदरली नाही; आणि देव विश्वासपात्र (त्याचे वचन आणि त्याचा कनवाळू स्वभाव यांच्याशी) आहे, तो तुमची परीक्षा तुमच्या शक्तीपलीकडे होऊ देणार नाही, तर परीक्षेबरोबर तिच्यातून निभावण्याचा उपाय (नेहमी) करील, असे की तुम्ही ती सहन करावयास समर्थ व्हावे.

१ करिंथ.१०:१३

सैतान आपल्या परिस्थितीचा फायदा घेऊन आपल्या जीवनात तटबंदी कशी उभारतो व आपल्या मनाच्या रणांगणात युद्ध कसे लादतो, हे या उदाहरणावरून तुमच्या लक्षात आले असेल अशी माझी आशा आहे. पण देवाची स्तुती असो, कारण ही तटबंदी उद्ध्वस्त करण्यासाठी आपल्याकडे शस्त्रसामग्री आहे. देव आपल्याला सोडत नाही. १ करिंथ.१०:१३ हे वचन आपल्याला सांगते की, देव आपल्या शक्तीपलीकडे आपली परीक्षा होऊ देणार नाही, तर प्रत्येक परीक्षेबरोबर तिच्यातून निभावण्याचा उपाय करील.

आपल्यापैकी कोणीही मेरी किंवा जॉन असू शकतो. आपल्यापैकी प्रत्येकजण या परिस्थितीशी कोणत्या ना कोणत्या प्रकारे संबंधित आहे हे मला माहीत आहे. त्यांची समस्या आंतरिक म्हणजे त्यांचे विचार आणि दृष्टीकोन यांची आहे. त्यांची बाह्य वागणूक ही त्यांच्या आंतरिक जीवनाचा परिपाक आहे. सैतानाला हे पुरते माहीत आहे की, आमच्या आंतरिक जीवनावर जर तो नियंत्रण ठेवू शकला, तर तो आमच्या कृतींवर नियंत्रण ठेवू शकतो.

तुमच्या जीवनात एखादी मोठी तटबंदी असेल आणि ती पाडून टाकण्याची, उद्ध्वस्त करण्याची गरज असेल. “देव तुमच्या बाजूला आहे,” असे सांगून मला तुम्हांला उत्तेजन देऊ द्या. तुमच्या मनाच्या युद्धभूमीवर एक लढाई चालू आहे. पण चांगली बातमी ही आहे की, देव तुमच्या बाजूला आहे.

प्रकरण

2

अत्यावश्यक गरज

अत्यावश्यक गरज

आपण योग्य प्रकारे विचार करणे किती महत्त्वाचे आहे हे या एकाच वचनावरून स्पष्ट होते. विचार सामर्थ्यशाली असतात, आणि नीतिसूत्राच्या लेखकाच्या म्हणण्यानुसार त्यात सर्जनशीलता (नवनिर्मिती करण्याची क्षमता) असते. आपण कोण, काय आणि कसे होणार हे जर आपल्या विचारांमुळे ठरणार असेल, तर योग्य प्रकारे विचार करण्याला आपण प्राधान्य दिले पाहिजे.

मनुष्य आपल्या अंतःकरणात जसा
विचार करतो, तसा तो असतो...

नीती.२३:७

तुमचे विचार देवाच्या वचनाशी सुसंगत असणे फार महत्त्वाचे आहे हे मी तुमच्या निदर्शनास आणून देऊ इच्छिते.

तुमचे जीवन सकारात्मक पण मन मात्र नकारात्मक असे असू शकत नाही.

दैहिक मन विरुद्ध आत्मिक मन

जे देहस्वभावाचे आहेत ते दैहिक गोष्टीकडे चित्त लावितात; आणि जे आध्यात्मिक मार्गानुसारी आहेत ते आत्मिक गोष्टीकडे चित्त लावितात.

रोम.८:५

रोमकरांस पत्राचा आठवा अध्याय आपल्याला शिकवतो की, आपण जर दैहिक गोष्टीकडे लक्ष लावले, तर आपण दैहिक जीवनात चालू, आणि जर आपण आत्म्याच्या गोष्टीकडे लक्ष लावले, तर आपण आत्मिक जीवनात वाटचाल करू.

हे मला दुसऱ्या प्रकारे स्पष्ट करू द्या. जर आपण दैहिक विचार करतो, चुकीचे विचार करतो, नकारात्मक विचार करतो तर आपण आत्म्यात चालू शकत नाही. म्हणजे यशस्वी ख्रिस्ती जीवन जगण्यासाठी नूतनीकरण झालेली, देवासारखी विचारसरणी असणे अत्यावश्यक आहे.

एखाद्या गोष्टीकडे लक्ष देणे किती महत्त्वाचे आहे हे जर आपण लक्षात घेतले नाही, तर आपण त्या गोष्टीबाबत कधीकधी आळस करतो. पण त्या गोष्टीमुळे फार मोठ्या समस्या निर्माण होतील हे जेव्हा आपल्या लक्षात येते तेव्हा मात्र आपण अंग झटकून कामाला लागतो, त्या गोष्टीकडे लक्ष पुरवायला लागतो. कारण ती बाब फार महत्त्वाची आहे हे आपल्या लक्षात येते.

उदा. तुमच्या खात्यातून रु.८५०/- काढण्यासाठी बँकेत चेक तर दिला, पण तुमच्या खात्यात तेवढे पैसे नाहीत असे बँकेने सांगितले तर तुम्ही तातडीने हालचाल करून तेवढी रक्कम बँकेत जमा करता, कारण पुढे काही समस्या निर्माण होऊ नयेत असे तुम्हांला वाटते.

अशाच प्रकारे तुमच्या मनाचे नवीकरण करण्याच्या बाबतीत तुम्ही विचार करावा असे मला वाटते.

वर्षानुवर्षांच्या चुकीच्या विचारसरणीमुळे तुमचे जीवनात गोंधळाची परिस्थिती निर्माण झाली असेल. असे जर असेल, तर तुम्ही एक गोष्ट पक्की लक्षात ठेवली पाहिजे. ती म्हणजे, *जोपर्यंत तुमचे मन व्यवस्थित होत नाही, तोपर्यंत तुमचे जीवन सुरळीत होऊ शकणार नाही.* ही फार अत्यावश्यक गोष्ट आहे हे तुम्ही लक्षात घेतले पाहिजे. सैतानाने तुमच्या मनात बांधलेली तटबंदी उद्ध्वस्त करण्याच्या बाबत गंभीर व्हा. देवाचे वचन, स्तुती आणि प्रार्थना ही तुमचे शस्त्रे वापरा.

आत्म्याने

...बलाने नव्हे, पराक्रमाने नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने कार्यसिद्धी होईल असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो.

जखच्या ४:६

मुक्ती मिळवण्याचा सगळ्यात चांगला मार्ग म्हणजे देवाकडे मदत मागणे आणि तीही वरचेवर मागणे.

प्रार्थना (मागणे) हे एक तुमचे शस्त्र आहे. केवळ निश्चयामुळे तुम्ही तुमच्या परिस्थितीवर मात करू शकत नाही. तुम्ही निश्चय केला पाहिजे, पण तुमचा हा निश्चय तुमच्या स्वतःच्या दैहिक शक्तीने नव्हे, तर पवित्र आत्म्यात केला पाहिजे. पवित्र आत्मा तुमचा सहायक आहे - त्याच्याकडून मदत मागा. त्याच्यावर अवलंबून राहा. तुम्ही स्वतःच्या शक्तीने या परिस्थितीवर मात करू शकत नाही.

अत्यावश्यक गरज

योग्य प्रकारे विचार करणे हे विश्वासणाऱ्यासाठी अत्यावश्यक आहे. अत्यावश्यक गरज म्हणजे तिच्याशिवाय आपल्याला काहीच करता येत नाही - जसे हृदयाचे ठोके अत्यावश्यक आहेत, रक्तदाब अत्यावश्यक आहे. या गोष्टींशिवाय जीवनच राहणार नाही.

देवाने हे सत्य बऱ्याच वर्षांपूर्वी मला प्रगट केले. प्रार्थना आणि देवाचे वचन यांच्या योगे त्याच्यासोबत वैयक्तिक सहभागिता यांविषयी मार्गदर्शन करताना त्याने हे सत्य प्रगट केले. या गोष्टी करण्यासाठी मला स्वतःला शिस्त लावताना मला बराच त्रास झाला. पण देवाने मला दाखवले की या बाबी (प्रार्थना आणि देवाच्या वचनाचा अभ्यास, मनन) अत्यावश्यक गरजा आहेत. माझे शारीरिक जीवन जसे माझ्या अत्यावश्यक गरजांवर अवलंबून आहे, तसे माझे आध्यात्मिक जीवन हे देवासोबत नियमितपणे वेळ घालवणे यावर अवलंबून आहे हे त्याने मला दाखवले. देवासोबतची सहभागिता ही अत्यावश्यक बाब आहे हे जेव्हा माझ्या लक्षात आले तेव्हापासून मी त्याला प्राधान्य घ्यायला सुरुवात केली.

त्याच प्रकारे, विजयी जीवन जगण्यासाठी योग्य विचारसरणी अत्यावश्यक आहे हे मी शिकले. तेव्हापासून मी योग्य प्रकारे विचार करायला, माझे विचार काळजीपूर्वक निवडायला सुरुवात केली.

तुम्ही जसा विचार करता, तसे तुम्ही असता

झाड चांगले आणि त्याचे फळ चांगले असे म्हणा; अथवा झाड वाईट आणि त्याचे फळ वाईट असे म्हणा; कारण फळांवरून झाड कळते.

मत्तय. १२:३३

पवित्र शास्त्र सांगते की, फळावरून झाड कळते.

आपल्या जीवनाच्या बाबतीतही तसेच आहे. विचारांना फळ येते. चांगले विचार करा म्हणजे तुमच्या जीवनाचे फळ चांगले येईल. वाईट विचार करा आणि तुमच्या जीवनाचे फळ वाईट असेल.

स्पष्टच सांगायचे, तर एखाद्या व्यक्तीचा दृष्टीकोन पाहून त्याची विचारसरणी कशी आहे हे तुम्ही समजू शकता. प्रेमळ, दयाळू माणसाच्या मनात वाईट, सूडाचे विचार नसतात. तसेच दुष्ट, वाईट माणसाच्या मनात चांगले, प्रेमळ विचार नसतात.

नीती.२३:७ ची आठवण करा आणि त्याचा तुमच्या जीवनावर परिणाम होऊ द्या: कारण तुम्ही तुमच्या मनात जसा विचार करता, तसे तुम्ही असता.

प्रकरण

3

धीर सोडू नका!

धीर सोडू नका!

तमच्या जीवनाची आणि मनाची स्थिती कितीही वाईट असली तरी धीर सोडू नका! सैतानाने तुमचा जो प्रांत चोरून घेतला आहे तो परत मिळवा. गरज असेल, तर एका वेळी एक इंच या क्रमाने तो परत मिळवा. तुम्हांला अपेक्षित परिणाम मिळवण्या-साठी तुम्ही स्वतःच्या शक्तीवर अवलंबून राहू नका, तर सतत देवावर अवलंबून राहा.

योग्य ते करावयाचा आपल्याला कधी कंटाळा येऊ नये; आपण न खचलो तर यथाकाळी आपल्या पदरी पीक पडेल.

गलती.६:९

गलती.६:९ मध्ये पौल आपल्याला उत्तेजन देतो की, आपण धीर धरून नेटाने पुढे गेले पाहिजे. आपण पळपुटे होऊ नये, धीर सोडू नये. जे लोक सर्वकाळ देवासोबत चालतील अशा लोकांचा शोध देव घेत आहे.

त्यातून जा

तू जलातून चालशील तेव्हा मी तुजबरोबर असेन; नद्यांतून जाशील तेव्हा त्याला बुडवावयाच्या नाहीत; अग्नीतून चालशील तेव्हा तू भाजावयाचा नाहीस; ज्वाला तुला पोळावयाची नाही.

यशया ४३:२

तुम्ही तुमच्या जीवनात सध्या कोणत्याही परिस्थितीतून जात असला तरी खचू नये, धीर सोडू नये, तर नेटाने पुढे जावे असे उत्तेजन मी तुम्हांला देते.

हबक्कुक ३:१९ सांगते की, परमेश्वर, प्रभु, माझे सामर्थ्य आहे, तो माझे हरणाच्या पायांसारखे करतो, तो मला माझ्या उच्च स्थानावरून चालू देतो. हरणाचे पाय उभे राहण्यामुळे नव्हे, तर चालण्यामुळे तयार होतात, उच्चस्थानी संकटे, दुःखसहन, जबाबदाऱ्या) चालण्यामुळे प्रगती (आध्यात्मिक) होते.

आध्यात्मिक प्रगतीसाठी आपल्याला मदत करण्याचा देवाचा मार्ग म्हणजे, कठीण परिस्थितीतून नेटाने पुढे जाण्यासाठी आपल्याला उत्तेजन आणि सामर्थ्य देणे.

प्रयत्न करणे सोडून देणे सोपे आहे, पण नेटाने पुढे जाण्यासाठी विश्वासाची गरज असते.

निवड करणे तुमच्या हातात आहे!

आकाश आणि पृथ्वी यांस साक्षी ठेवून आज मी तुम्हांस सांगतो की जीवन आणि मरण, आशीर्वाद आणि शाप ही तुजपुढे ठेविली आहेत; तू जीवन निवडून घे, म्हणजे तू व तुझा वंश जीवंत राहील.

अनुवाद ३०:१९

रोज आपल्या मनात हजारो विचारांची गर्दी उसळते. देहाच्या नव्हे तर आत्म्याच्या मार्गाने चालण्यासाठी आपल्या मनाचे नवीकरण करण्याची गरज असते. आपल्या दैहिक मनांना मुक्तपणे विचार करण्याची इतकी सवय लागली आहे की, चुकीचे विचार करण्यासाठी काहीही प्रयत्न करावे लागत नाहीत.

त्याउलट, चांगले, योग्य विचार करण्याची निवड आपल्याला हेतूपूर्वक करावी लागते. आपली चित्तवृत्ती देवासारखी व्हावी असा आपण सरतेशेवटी निश्चय करतो तेव्हा योग्य विचार करण्याची आणि ते विचार *सतत करण्याची निवड* आपल्याला जाणीवपूर्वक करावी लागते.

युद्ध आपल्या शक्तीपलीकडचे आहे, यातून आपण निभावणार नाही असे जेव्हा आपल्याला वाटू लागते तेव्हा हे सर्व नकारात्मक विचार दूर झटकून आपण सकारात्मक विचार केले पाहिजेत. यात आपण नक्कीच विजयी होणार असे विचार केले पाहिजेत. आपण विजयी होणार एवढाच विचार करायचा नाही, तर मध्येच पळून जाणार नाही, प्रयत्न सोडणार नाही हेही ठरवले पाहिजे. भीती आणि शंका यांचा आपल्यावर वर्षाव होत असताना आपण ठाम उभे राहून म्हटले पाहिजे, “मी प्रयत्न कधीच सोडणार नाही! देव माझ्या बाजूने आहे. तो माझ्यावर प्रीती करतो आणि तो मला मदत करीत आहे.”

तुम्हांला आणि मला आपापल्या जीवनात अनेक निवडी कराव्या लागतील. अनुवाद ३०:१९ मध्ये देवाने त्याच्या लोकांना सांगितले, जीवन आणि मरण, आशीर्वाद आणि शाप ही तुजपुढे ठेविली आहेत; तू जीवन निवडून घे. नीती.१८:२१ मध्ये आपल्याला सांगण्यात आले आहे की, जिद्धेच्या हाती मृत्यू व जीवन ही आहेत; तिची आवड धरणारे तिचे फळ भोगितात.

आपले विचार आपले शब्द बनतात. म्हणून जीवन निर्माण करणाऱ्या विचारांची निवड करणे अतिशय महत्त्वाचे आहे. आपण तसे करू तेव्हा योग्य शब्द येतील.

प्रयत्न सोडू नका

युद्ध संपणार नाही आणि त्यात तुम्ही कधी विजयी होणार नाही असे तुम्हांला वाटते तेव्हा तुमच्या वैषयिक, दैहिक, जगिक मनाने देवाप्रमाणे विचार करावा म्हणून तुम्ही त्याचे (मनाचे) नवीकरण (रिप्रोग्रामिंग) करत आहात हे लक्षात ठेवा.

अशक्य? नाही!

कठीण? होय!

पण, देव तुमच्या बाजूला आहे हे लक्षात ठेवा. तो सर्वांत उत्कृष्ट कॉम्प्युटर प्रोग्रामर आहे असा माझा विश्वास आहे. (तुमचे मन हे एखाद्या कॉम्प्युटरसारखे आहे, आणि जीवनभर कचऱ्याचे म्हणजे कुचकामी गोष्टींचे प्रोग्रामिंग त्यात झाले आहे.) देवाने तुमच्या विचारांचे नियंत्रण करावे म्हणून तुम्ही त्याला आमंत्रण दिले असेल, तर तो तुमच्यामध्ये कार्य करीत आहे. तो तुमच्या जीवनाचे रिप्रोग्रामिंग (नवपद्धतीकरण, नवीकरण) करत आहे. त्याच्यासोबत सहकार्य करा आणि प्रयत्न सोडू नका.

याला निश्चितच वेळ लागेल, ते तितकेसे सोपेही नसेल, पण तुम्ही जर देवाच्या विचारसरणीची निवड कराल, तर तुम्ही योग्य दिशेने वाटचाल करीत आहात. तुमचे उर्वरित आयुष्य आहे त्याच गोंधळात राहून देता, पुढे जाण्यासारखे काहीतरी करण्यात तुम्ही आपला वेळ खर्च कराल.

जाऊन हस्तगत करा

परमेश्वर आमचा देव याने हारेबात आम्हांस सांगितले की, तुम्ही या डोंगरवटीत राहिल्यास बरेच दिवस झाले; तर आता येथून निघून कूच करा, आणि अमोन्यांचा पहाडी प्रदेश आणि त्याच्या आसपासचा सर्व प्रदेश यांत म्हणजे अराबात, डोंगरवटीत, तळवटीत, दक्षिण देशी, समुद्रतीरी, लबानोन पर्वतापर्यंत आणि महानदी फरात येथपर्यंत राहणाऱ्या कनानी लोकांच्या देशात चला. पाहा, हा सर्व देश तुम्हांस मी दाखवून दिला आहे; तर जो देश परमेश्वराने तुमचे पूर्वज अब्राहाम, इसहाक व याकोब यांना व त्यांच्यामागून त्यांच्या वंशजांना शपथपूर्वक देऊ केला आहे, त्यात जाऊन तो हस्तगत करा.

अनुवाद १:२ मध्ये मोशेने इस्राएल लोकांच्या लक्षात आणून दिले की, कनानाच्या (वचनदत्त देश) सीमेपर्यंतचा प्रवास फक्त ११ दिवसांचा आहे. तरीदेखील त्यांना तेथे पोहोचण्यास ४० वर्षे लागली. मग सहाव्या वचनात त्याने त्यांना म्हटले, “परमेश्वर देव म्हणतो, तुम्ही या डोंगरवटीत राहिल्यास बरेच दिवस झाले.”

तुम्ही त्याच डोंगरावर बरेच दिवस राहिला आहात का? अकरा दिवसांच्या प्रवासाला तुम्ही ४० वर्षे घेतली आहेत का?

माझ्या स्वतःच्या जीवनात मी आहे तेथेच आहे, हे मला समजून घ्यावे लागले. *मी विजय न मिळालेली ख्रिस्ती विश्वासगारी होते.* मेरी आणि जॉनप्रमाणे माझ्याही जीवनात अनेक चुकीच्या विचारसरणी होत्या. वर्षानुवर्षे माझ्या मनात अनेक तटबंदी उभ्या केल्या गेल्या होत्या. सैतानाने माझ्याशी लबाडी केली होती आणि मी त्याच्यावर विश्वास ठेवला होता. त्यामुळे मी फसवणुकीखाली जगत होते.

एकाच डोंगरावर मी बरीच वर्षे होते. देवाच्या वचनाचे सत्य जर मला समजले असते, तर जे साध्य करण्यासाठी मला चाळीस वर्षे लागली, त्यासाठी मला फार कमी वेळ लागला असता.

देवाने मला दाखवले की, इस्राएल लोकांची मानसिकता “उजाड” (वनप्रांतीय) - त्यांना बंधनात ठेवणारी विशिष्ट अशी विचारसरणी - असल्यामुळे ते रानात राहिले. याविषयी आपण पुढच्या प्रकरणात अधिक पाहणार आहोत. पण तुम्ही तुमच्या मनाचे नूतनीकरण करावे आणि तुमचे विचार काळजीपूर्वक निवडावेत असे माझे तुम्हांला आवाहन आहे. विजय मिळेपर्यंत आणि तुमच्या वतनाचा ताबा घेईपर्यंत प्रयत्न सोडणार नाही असा निश्चय करा.

प्रकरण

4

हळूहळू

हळूहळू

तुमच्या मनाचे नवीकरण हळूहळू होईल, म्हणून प्रगती मंद वाटली तरी निराश होऊ नका.

इस्त्राएल लोकांनी वचनदत्त देशात प्रवेश करण्यापूर्वी परमेश्वराने त्यांना सांगितले की, त्यांच्यामध्ये वनपशूंची वाढ होऊ नये, म्हणून तो त्यांच्या शत्रूंना त्यांच्यामधून हळूहळू घालवून देईल.

तुझा देव परमेश्वर त्या राष्ट्रांस
तुझ्यापुढून हळूहळू घालवील; त्यांचा
एकदम अंत करू नको, केल्यास वनपशु
वाढून तुला उपद्रव होईल.

अनुवाद ७:२२

आपल्याला फार लवकर खूप स्वातंत्र्य मिळाले, तर “गर्व” हा प्राणी आपल्याला एका झटक्यात खाऊन टाकील असा माझा विश्वास आहे. जीवनात एका वेळी एका क्षेत्रात स्वातंत्र्य मिळणे चांगले आहे. त्यामुळे आपल्या स्वातंत्र्याविषयी आपल्याला अधिक आदर वाटतो. आपले स्वातंत्र्य ही आपल्या स्वतःच्या शक्तीने मिळवलेली गोष्ट नसून, खरोखरच देवापासून मिळालेली देणगी आहे याची आपल्याला खात्री पटते.

मुक्तीअगोदर दुःखसहन

आपल्या (त्याच्या स्वतःच्या) सार्वकालिक गौरवात यावे म्हणून ज्याने ख्रिस्तामध्ये तुम्हांस पाचारण केले तो सर्व कृपेचा देव (जो आशीर्वाद देतो आणि कृपादृष्टी करतो) तुम्ही थोडा वेळ दुःख सोसल्यावर, स्वतः तुम्हांस पूर्ण, दृढ व सबळ करील.

१ पेत्र.५:१०

आपल्याला “थोडा वेळ” दुःख का सहन करावे लागते? आपल्याला एखादी समस्या आहे हे जेव्हा आपल्या लक्षात येते आणि येशू आपली त्यातून सुटका करतो तोपर्यंत आपण दुःखसहन करतो, पण मुक्ती मिळाल्यानंतर आपण अधिक आनंद करतो. आपण जेव्हा आपल्या स्वतःच्या शक्तीने मार्ग काढण्याचा प्रयत्न करतो आणि त्यात अपयशी ठरतो, तेव्हा आपण त्याच्यावर अवलंबून राहायला शिकतो आणि जे आपण स्वतः करू शकत नाही, ते प्रभूला आपल्या जीवनात करताना पाहून आपण त्याची उपकारस्तुती करतो.

दोषारोप नाही

म्हणून ख्रिस्त येशूमध्ये असलेल्यांना दंडाज्ञा नाहीच. ते देहाप्रमाणे नाही पण आत्म्याप्रमाणे चालतात.

रोम.८:१

तुम्हांला अडखळणे येतात, तुमच्यावर वाईट दिवस येतात तेव्हा स्वतःला दोषी वाटून घेऊ नका, उठा, धूळ झटका आणि पुन्हा चालू लागा. एखादे लहान मूल चालायला शिकते तेव्हा ते पुष्कळदा पडते. पण त्या बालकाच्या बाबतीत एक गोष्ट निश्चित असते, ती म्हणजे पडल्यावर थोडा वेळ ते रडते, पण ते नेहमीच पुन्हा चालायचा प्रयत्न करते.

तुमच्या मनाच्या नवीकरणाच्या या क्षेत्रात सैतान तुम्हांला अडखळवण्याचा जास्तीत जास्त प्रयत्न नेहमी करील. योग्य विचारांची निवड करायला आणि चुकीच्या विचारांचा नकार करायला तुम्ही शिकाल तेव्हा तुमच्यावर त्याचे नियंत्रण संपेल हे त्याला माहीत असते. त्यामुळे निराशा आणि दोषारोप यांच्या साहाय्याने तुम्हांला अडखळवण्याचा तो प्रयत्न करतो.

अशा प्रसंगी तुम्ही तुमच्या “वचनाच्या शस्त्रा”चा उपयोग करा. रोम.८:१ हे वचन म्हणून ख्रिस्त येशूमध्ये आता तुम्हांला दंडाज्ञा नाही याची स्वतःला आणि सैतानाला आठवण करून द्या. देहाने चालणे म्हणजे स्वतःवर अवलंबून राहणे आणि आत्म्यात चालणे म्हणजे देवावर अवलंबून राहणे.

यात तुम्हांला जर अपयश आले (ते येतेच) तर तुम्ही पूर्णपणे अपयशी झालात असा याचा अर्थ नाही. याचा साधा अर्थ असा की, तुम्ही सर्व गोष्टी योग्य प्रकारे करीत नाही. आपल्या अशक्तपणासोबतच आपल्यामध्ये काही दुर्बलताही आहेत ही वस्तुस्थिती आपण सर्वांनी स्वीकारली पाहिजे. तुमच्या अशक्तपणात येशू ख्रिस्ताला समर्थ होऊ द्या. तुमच्या अशक्ततेच्या दिवसांत त्याला तुमचे सामर्थ्य होऊ द्या.

मी पुन्हा सांगते: दूषण किंवा दोषारोप स्वीकारू नका. तुम्हांला पूर्ण विजय मिळेल, पण त्याला वेळ लागेल, कारण तो (विजय) थोडा थोडा मिळेल.

निराश होऊ नका

हे माझ्या जिवा तू का खिन्न झालास? तू आतल्या आत का तळमळत आहे देवाची आशा धर; तो मला दर्शन देऊन माझा उद्धार करितो, म्हणून मी त्याचे पुनरपि गुणगान गाईन.

स्तोत्र.४२:५

निराशेमुळे आशेचा नाश होतो, म्हणून सैतान नेहमीच आपल्याला निराश करण्याचा प्रयत्न करतो. आपण आशा सोडून घावी हीच सैतानाची इच्छा असते. निराश होऊ नका असे पवित्र शास्त्र आपल्याला वरचेवर सांगते. आपण निराश झालो तर आपल्याला विजय मिळणार नाही हे देवाला माहीत आहे म्हणून एखादे कार्य आपण हाती घेतो तेव्हा “निराश होऊ नका” असे म्हणून तो आपल्याला सतत उत्तेजन देतो. आपण निराश होऊ नये, तर उत्साहित व्हावे अशी देवाची इच्छा आहे.

जेव्हा निराशा किंवा दोषारोप तुमच्या जीवनाचा ताबा घेऊ पाहते तेव्हा तुमच्या वैचारिक जीवनाची तपासणी करा. तुम्ही कसल्या प्रकारचे विचार करीत आहात? ते पुढीलसारखे आहेत का?

“छे, छे, मला हे जमणार नाही, फारच अवघड आहे हे! मी नेहमीच अपयशी होतो. त्यात काहीच बदल होत नाही. मनांचे नूतनीकरण होत असताना इतर लोकांना इतका त्रास नक्कीच होत नसणार. प्रयत्न करायचा मला कंटाळा आलाय. मी प्रार्थना करतो, पण देव ऐकत नसावा असे वाटते. माझी कृती माझी कार्यशैली देवाला पसंत नसेल म्हणून बहुधा तो माझ्या प्रार्थनांची उत्तरे देत नसेल.”

असे विचार जर तुमच्या मनात येत असतील तर तुम्ही निराश होणार यात काय शंका? तुम्ही जसा विचार करता, तसे होता हे लक्षात ठेवा. निराशाजनक विचार केले तर तुम्ही निराश व्हाल. स्वतःला दोषी ठरवणारे विचार करा आणि तुम्हांला अपराध्यासारखे वाटेल. तुमचे विचार बदला आणि मुक्त व्हा!

नकारात्मक विचार करण्याऐवजी असा विचार करा:

“प्रगती थोडी मंद आहे, पण देवाची स्तुती असो, मी थोडीतरी प्रगती करीत आहे. मी योग्य मार्गाने चाललो आहे याची मला खात्री आहे. कालचा दिवस त्रासदायक होता, कारण मी दिवसभर चुकीच्या विचारांत गुंग होतो. पित्या मला क्षमा कर, आणि योग्य मार्गाने वाटचाल करण्यास माझे सहाय्य कर. मी चूक केली आहे, पण ती चूक मी पुन्हा कधी करणार नाही. आज नवीन दिवस आहे, देवा तू माझ्यावर प्रीती करतोस. तुझी दया रोज नवी होते. तू मला दंड देत नाहीस, दोषारोप करीत नाहीस असे पवित्र शास्त्र सांगते. तू माझ्यासाठी मरण्यासाठी येशूला पाठवलेस - आजचा दिवस योग्य विचार करण्यास तू मला साहाय्य कर.”

अशा आनंदी, सकारात्मक, देवासारख्या विचारसरणीमुळे तुम्हांला विजयाची अनुभूती येईल याची मला खात्री आहे.

आपल्याला सर्व काही झटपट झालेले आवडते. आपल्याठायी सहनशीलतेचे किंवा संयमाचे फळ आहे. ते आतून बाहेर कार्य करते. आमची पूर्ण सुटका करण्यासाठी देव कधीकधी वेळ घेतो. हा कठीण काळ तो आमचा विश्वास वाढवण्यासाठी आणि सहनशीलतेचे फळ कार्यकारी करण्यासाठी वापरतो (याकोब.१:४). देवाची वेळ ही परिपूर्ण वेळ असते. तो कधीही विलंब करित नाही.

अजून एक चांगला विचार तुम्ही करू शकता: “मी देवावर विश्वास ठेवतो. मला काहीही वाटत असले किंवा परिस्थिती कशीही असली तरी देव माझ्याठायी कार्य करित आहे असा माझा विश्वास आहे. देवाने माझ्याठायी चांगले काम सुरू केले आहे आणि ते तो पूर्णत्वास नेईल.” (फिलिपै.१:६; २:१३).

सैतानाची तटबंदी उद्ध्वस्त करण्यासाठी तुम्ही वचनाच्या शस्त्राचा अशा प्रकारे प्रभावीपणे उपयोग करू शकता. तुम्ही केवळ योग्य विचार करावेत असे मी म्हणत नाही, तर तुमची स्वतःची कबुली म्हणून ते मोठ्याने उच्चारवेत असे मी सुचवते.

लक्षात ठेवा, देव तुम्हांला हळूहळू सोडवीत आहे. म्हणून निराश होऊ नका, आणि तुमच्याकडून एखादी चूक झाली तर निराश होऊ नका.

धीर धरणारे व्हा!

प्रकरण

5

सकारात्मक व्हा

सकारात्मक व्हा

सकारात्मक मने सकारात्मक जीवने निर्माण करतात. सकारात्मक विचार नेहमी आशा आणि विश्वासाने पुरेपूर भरलेले असतात. नकारात्मक विचार नेहमीच संशय आणि भीती यांनी भरलेले असतात.

...तू विश्वास ठेवल्याप्रमाणे तुला प्राप्त होवो...

मत्तय.८:१३

काही लोक आशा बाळगायला घाबरतात कारण जीवनात ते खूप दुखावलेले असतात. त्यांच्या जीवनात इतक्या निराशा आलेल्या असतात की, अजून एखादी निराशा आपण सहन करू शकू असे त्यांना वाटत नाही. त्यामुळे निराशा पदरी पडू नये म्हणून ते आशा बाळगण्यास नकार देतात.

अशा प्रकारे आशा धरण्यास नकार देणे हे मानसिक तणाव, दुःखाविरुद्ध संरक्षण म्हणून वापरले जाते. निराशेमुळे दुःख, वेदना होतात. त्यामुळे पुन्हा एकदा अशा दुःखाचा सामना करण्यापेक्षा लोक आपल्या जीवनात काही चांगले होणारच नाही असा विश्वास धरतात. अशा प्रकारच्या वागणुकीमुळे नकारात्मक जीवनशैली तयार होते. सर्व काही नकारात्मक होऊन जाते, कारण विचार नकारात्मक असतात. नीती.२३:७ हे वचन लक्षात ठेवा: मनुष्य आपल्या अंतःकरणात जसा विचार करतो, तसाच तो असतो...

अनेक वर्षांपूर्वी मी फार निराशावादी, नकारात्मक विचार करणारी होते. माझे तत्त्वज्ञान असे होते: “तुमच्या जीवनात काही चांगले होण्याची तुम्ही अपेक्षाच करणार नाही, तर काही चांगले न झाल्यामुळे तुम्ही निराश होणार नाही.”

माझ्या जीवनात मी इतक्या निराशांचा सामना केला होता - माझ्या जीवनात इतक्या भयानक गोष्टी घडल्या होत्या की, माझ्या जीवनात चांगले काही घडेल याची आशा बाळगण्याची मला भीती वाटायची. माझे विचार नकारात्मक होते, त्यामुळे माझे तोंड नकारात्मक होते, पर्यायाने माझे जीवन नकारात्मक होते.

मी जेव्हा देवाच्या वचनाचा अभ्यास करू लागले आणि देवाने माझी पुनःस्थापना करावी म्हणून त्याच्यावर विश्वास ठेवू लागले तेव्हा मी शिकलेली पहिली गोष्ट म्हणजे माझ्या जीवनातील ही नकारात्मकता गेली पाहिजे.

मत्तय.८:१३ मध्ये येशू आपल्याला सांगतो की, आपण जसा विश्वास ठेवतो तसे आपल्याला प्राप्त होते. मी विश्वास ठेवलेली प्रत्येक गोष्ट नकारात्मक होती, त्यामुळे साहजिकच माझ्या जीवनात अनेक नकारात्मक गोष्टी घडल्या.

याचा अर्थ असा होत नाही की, केवळ विचार करण्यामुळे तुम्हांला आणि मला हव्या त्या गोष्टी मिळू शकतात. आपणा प्रत्येकासाठी देवाची एक परिपूर्ण योजना आहे, आणि आपले विचार आणि शब्द यांनी आपण त्याच्यावर नियंत्रण करू शकत नाही. पण देवाची आपल्यासाठी जी योजना आहे तिच्याशी सहमत होईल अशा प्रकारे आपण बोलले पाहिजे आणि विचार केले पाहिजेत.

देवाची तुमच्यासाठी काय योजना आहे हे जर तुम्हांला अजून माहीत नसेल, तर “देवाची माझ्यासाठी असलेली योजना मला माहीत नाही, पण तो माझ्यावर प्रीती करतो हे मला माहीत आहे. तो जे काही करील ते चांगलेच असेल आणि त्यायोगे मी आशीर्वादित होईन,” असा विचार करू लागा.

तुमच्या जीवनाविषयी सकारात्मक विचार करू लागा.

येणाऱ्या प्रत्येक परिस्थितीत सकारात्मक विचार करायचा प्रयत्न करा. तुमच्या जीवनात सध्या जे काही घडत असेल ते जरी चांगले नसेल तरी देवाने त्याच्या वचनात अभिवचन दिल्यानुसार तो त्यातून काही चांगलेच करील अशी आशा बाळगा.

सर्व काही कल्याणकारक

परंतु आपल्याला ठाऊक आहे की, देवावर प्रीती करणाऱ्यांस म्हणजे त्याच्या संकल्पाप्रमाणे बोलाविलेल्यांस देवाच्या करणीने सर्व गोष्टी मिळून कल्याणकारक होतात.

रोम.८:२८

सर्व गोष्टी चांगल्या आहेत असे हे वचन सांगत नाही, पण ते सांगते की, सर्व गोष्टी मिळून कल्याणकारक होतात.

तुम्ही खरेदीला जायचा विचार करीत आहात असे आपण समजू. तुम्ही गाडीत बसता पण ती सुरूच होत नाही. या परिस्थितीकडे तुम्ही दोन दृष्टीकोनातून पाहू शकता. तुम्ही म्हणू शकता, “मला माहीत होते की असे होईलच. जेव्हा मी काहीतरी करायला जातो तेव्हा असे घडतेच.” किंवा तुम्ही म्हणू शकता, “मला खरेदीला जायचे होते खरे, पण आता जायला

जमेल असे काही मला वाटत नाही. कारची दुरुस्ती झाल्यावर मी जाईन. पण तोपर्यंत माझ्या योजनेत झालेला हा बदल माझ्या भल्यासाठीच झाला असा माझा विश्वास आहे. दुसऱ्या कोणत्या तरी कारणाने मला बहुधा या वेळी घरी राहणे भाग असेल, तेव्हा आलेल्या परिस्थितीचा मी चांगला आनंद घेणार आहे.”

रोम. १२:१६ मध्ये प्रेषित पौल आपल्याला लोक आणि परिस्थितीशी जुळवून घ्यायला सांगतो. याचा मथितार्थ असा की, योजना आखणाऱ्या, पण त्या यशस्वी न झाल्यास निराश न होणाऱ्या लोकांसारखे व्हायला आपण शिकले पाहिजे.

हे तत्त्व अंमलात आणण्याची फार चांगली संधी मला नुकतीच मिळाली. डेव्ह आणि मी लेक वर्थ, फ्लॉरिडा येथे सभेसाठी गेलो होतो. तेथे आम्ही तीन दिवस सेवा केली, आणि आता सामानाची बांधाबांध करून घरी परत जाण्यासाठी विमानतळावर जायच्या तयारीत होतो. परतीच्या प्रवासात आराम वाटावा, त्रास होऊ नये म्हणून स्लॅक, ब्लाउज आणि सपाट टाचेचे बूट घालावे असा विचार मी केला होता.

पण तयार होत असताना मला माझे स्लॅक्स सापडेनात. आम्ही खूप शोधले, सरतेशेवटी कपड्यांच्या कपाटाच्या अगदी तळाशी ते सापडले. हॅंगरवरून ते खाली पडले होते. ते खूप चुरगळले होते. प्रवासात मी सोबत पोर्टेबल स्टीमर (कपड्यांवर पाणी फवारणारी) इस्त्री ठेवत असते. तिच्या साहाय्याने मी इस्त्री करण्याचा प्रयत्न केला, पण इस्त्री काही म्हणावी तितकी चांगली झाली नाही, पर्यायाने मला उंच टाचेचे बूट आणि ड्रेसची निवड करणे भाग होते.

त्यामुळे मी खूप चिडले, वैतागले. आपल्याला जे हवे ते मिळाले नाही, तर आपल्या भावना अशाच उसळी मारून वर येतात आणि आपल्याला स्वतःची कीव करायला, नकारात्मक दृष्टीकोन ठेवायला भाग पाडतात. ताबडतोब माझ्या लक्षात आले की, मला निवड करावी लागेल. एकतर, गोष्टी ज्या प्रकारे व्हाव्यात असे मला वाटले, तशा झाल्या नाहीत म्हणून मी चीडचीड करावी, किंवा परिस्थितीशी जुळवून घ्यावे आणि परतीच्या प्रवासाचा आनंद घ्यावा.

सकारात्मक विचार करणाऱ्या व्यक्तीच्या जीवनात देखील सर्वकाही त्याला हवे तसे नेहमीच घडते असे नाही. पण काहीही झाले तरी त्यात आनंदी व्हायचा निर्णय सकारात्मक वृत्तीचा माणूस घेऊ शकतो. नकारात्मक वृत्तीचा माणूस कधीच कोणत्याच गोष्टीचा आनंद घेऊ शकत नाही.

नकारात्मक विचारसरणीच्या माणसासोबत राहणे सोपे नाही. प्रत्येक प्रकल्प, प्रत्येक परिस्थिती तो निराशाजनक करून टाकतो. तो सतत कुरकूर करणारा, दोष शोधणारा

असतो. गोष्टी कितीही चांगल्या असल्या तरी त्यात काही ना काही दोष, काही ना काही उणीव शोधल्याशिवाय तो राहत नाही.

ज्या वेळी मी प्रचंड निराशावादी होते त्या काळची गोष्ट. मी जेव्हा एखाद्या चांगल्या रंगवलेल्या, सुशोभित केलेल्या घरी जात असे, तेव्हा घराचे सौंदर्य पाहण्याऐवजी त्यात काही दोष, काही उणीव दिसते का हेच पाहत असे. पण येशूची स्तुती असो की, त्याने जीवनातील चांगल्या गोष्टींचा आनंद घेण्यासाठी मला मुक्त केले. वॉईट गोष्टींचे रूपांतर चांगल्या गोष्टींत करता येऊ शकते असा विश्वास आणि आशा त्याच्यामध्ये बाळगण्यास मी आता पूर्णपणे मोकळी आहे.

तुम्ही जर नकारात्मक व्यक्ती असाल, तर *स्वतःला अपराधी समजू नका*. दोषीभावना किंवा अपराधीपणा नकारात्मक आहे. नकारात्मकतेबाबतची तुमची समस्या तुमच्या लक्षात यावी आणि देवाने तुमची पुनःस्थापना करावी म्हणून तुम्ही त्याच्यावर भरवसा ठेवू लागावा यासाठी मी हे तुम्हांला सांगत आहे.

ज्या वेळी नकारात्मकतेच्या समस्येविषयी कसल्याही सबबी न सांगता आपण तिचा सामना करतो तेव्हा मुक्ततेची सुरुवात होते. तुम्ही निराशावादी असण्याची काही कारणे असतील, तशी ती नेहमी असतातच, पण पवित्र शास्त्रानुसार तुम्ही आता एक नवीन व्यक्ती आहात हे लक्षात ठेवा.

नवीन दिवस!

ह्यास्तव जर कोणी ख्रिस्ताच्या ठायी असेल तर तो नवी उत्पत्ती आहे; जुने ते होऊन गेले; पाहा, ते नवे झाले आहे.

२ करिंथ.५:१७

भूतकाळात तुमच्या जीवनात घडलेल्या जुन्या गोष्टींचा परिणाम आता “नवी उत्पत्ती” या नात्याने तुम्ही तुमच्या ख्रिस्तामधील नवीन जीवनावर होऊ देऊ नये. आता तुम्ही ख्रिस्तामध्ये नवीन उत्पत्ती आहात. देवाच्या वचनानुसार तुम्ही तुमच्या मनाचे नवीकरण होऊ देऊ शकता. तुमच्या बाबतीत चांगल्या गोष्टी होणार आहेत.

आनंद करा, कारण हा नवीन दिवस आहे!

पवित्र आत्म्याचे कार्य

तरी मी तुम्हांस खरे ते सांगतो; मी जावे हे तुमच्या हिताचे आहे, कारण मी न गेलो तर कैवारी तुमच्याकडे येणारच नाही, मी गेलो तर त्याला तुमच्याकडे पाठवीन. तो येऊन पापाविषयी, नीतिमत्त्वाविषयी व न्यायनिवाड्याविषयी जगाची खातरी करील.

योहान. १६:७,८

निराशावादापासून मुक्त होण्यामधील कठीण भाग म्हणजे “मी निराशावादी व्यक्ती आहे आणि मला बदलायची इच्छा आहे. मी स्वतःला बदलू शकत नाही, पण मी देवावर भ्रवसा ठेवल्यास देव मला बदलू शकतो असा माझा विश्वास आहे. याला वेळ लागेल हे मला माहीत आहे, पण मी निराश होणार नाही. देवाने माझ्याठायी चांगले काम आरंभिले आणि तो ते पूर्णत्वास नेईल” (फिलिप्पै. १:६) असे म्हणून सत्याचा सामना करणे.

ज्या ज्या वेळी तुम्ही निराशावादी व्हाल त्या त्या वेळी पवित्र आत्म्याला तुमची खात्री पटवून द्यायला सांगा. ते त्याचे एक काम आहे. योहान. १६:७,८ मध्ये आपल्याला सांगण्यात आले आहे की, पवित्र आत्मा आपली पापाविषयी, नीतिमत्त्वाविषयी खात्री करील. जेव्हा अशी खात्री तुम्हांला मिळते, तेव्हा देवाकडे मदतीची याचना करा. तुम्ही स्वतः ही समस्या हाताळू शकता असे समजू नका. त्याच्यावर अवलंबून राहा.

मी जरी खूप निराशावादी होते, तरी मी देवावर विश्वास ठेवू शकते हे त्याने मला समजू दिले. तो मला सकारात्मक किंवा आशावादी बनण्यास मदत करीत असे. माझे मन नेहमी सकारात्मक ठेवण्यास मला खूप अडचण येत असे, पण आता मात्र मला निराशावादाचा तिटकारा आहे. धूम्रपान करणाऱ्या व्यक्तीसारखे हे आहे. पुष्कळदा असे घडते की, धूम्रपान सोडून दिलेल्या व्यक्तीला सिगरेट सहन होत नाही. माझी स्थिती अशीच आहे. पुष्कळ वर्षे मी धूम्रपान करीत होते, पण आता सिगरेट ओढणे सोडून दिल्यावर मला सिगरेटचा वासही सहन होत नाही.

निराशावादी होण्याबाबतीतही मी तशीच आहे. मी फार निराशावादी व्यक्ती होते. पण आता मला निराशावाद अजिबात सहन होत नाही. माझ्या दृष्टीने तो एक गुन्हाच आहे. नकारात्मक मनोवृत्तीपासून सुटका झाल्यापासून माझ्या जीवनात इतक्या काही चांगल्या गोष्टी मला दिसतात की, कोणत्याही निराशावादी गोष्टीला माझा विरोध आहे.

मी सत्याचा सामना करते, आणि तुम्हीही तसेच व्हाव म्हणून तुम्हांला उत्तेजन देते. तुम्ही जर आजारी असाल, तर “मी आजारी नाही,” असे म्हणू नका; तर तुम्ही, “देव मला

बरे करीत आहे, असा माझा विश्वास आहे,” असे म्हणा. “माझी तब्येत अधिकच बिघडून मला दवाखान्यात भरती करावे लागेल” असे म्हणू नका, तर “देवाचे आरोग्यदायी सामर्थ्य माझ्यामध्ये कार्य करू लागले आहे, मी लवकरच बरा/बरी होईन असा माझा विश्वास आहे” असे म्हणा.

प्रत्येक गोष्ट संतुलित असली पाहिजे. याचा अर्थ असा नव्हे की, तुमच्या आशिर्वादा सोबत थोडीशी निराशा बाळगली पाहिजे. पण याचा अर्थ असा की, तुमच्या बाबतीत जे काही घडते ते सकारात्मक असो की नकारात्मक असो, त्याचा सामना करण्यास तुमचे मन तयार असले पाहिजे.

मोठे मन

तेथील लोक थेससलनीकातल्या लोकांपेक्षा मोठ्या मनाचे होते; त्यांनी मोठ्या उत्सुकतेने वचनाचा स्वीकार केला, आणि ह्या गोष्टी अशाच आहेत की काय ह्याविषयी ते शास्त्रांत दररोज शोध करीत गेले.

प्रे.कृ.१७:११

आपले मन तयार किंवा मोठे असले पाहिजे असे पवित्र शास्त्र सांगते. याचा अर्थ असा की देवाची आमच्यासाठी जी काही योजना असेल तिचा स्वीकार करण्याइतपत आपली मने मोठी असली पाहिजेत.

उदा. माझ्या परिचयाच्या एका तरुणीला तिची एंजेजमेन्ट मोडण्याच्या दुःखाचा अनुभव घ्यावा लागला. ज्याच्याशी तिचे लग्न व्हायचे होते तो तरुण व तिने जरी लग्न न करण्याचा निर्णय घेतला होता, तरी एकमेकांना भेटणे (डेटिंग) चालू ठेवावे की नाही याविषयी देवाचे मार्गदर्शन मिळावे म्हणून प्रार्थना करत होते. या तरुणीला हे संबंध असेच पुढे चालू राहावे असे वाटत होते, आणि आपल्या माजी प्रियकरालासुद्धा असेच वाटावे असा विचार ती करत होती, आशा बाळगत होती.

पण तिच्या इच्छेप्रमाणे जर घडले नाही, तर त्यासाठी मनाची तयारी कर असा सल्ला मी तिला दिला. तिने म्हटले, “तुमचे हे म्हणणे नकारात्मक किंवा निराशावादी नाही का?”

नाही, अजिबात नाही!

“माझ्या जीवनाला काही अर्थच उरला नाही! दुसऱ्या कोणाला मी हवीशी वाटणार नाही. मी अपयशी ठरले. आता मी कायमची दुःखीकष्टी झाले,” असा विचार करणे म्हणजे निराशावाद!

सकारात्मक असणे म्हणजे, “हे जे काही घडले त्यामुळे मी नक्कीच दुःखी झाले आहे, पण मी देवावर विश्वास ठेवणार आहे. माझा मित्र आणि मी अजूनही भेटू शकतो. आमच्यातील संबंध पुन्हा सुरळीत व्हावेत म्हणून प्रार्थना करणार आहे, आणि विश्वास ठेवणार आहे. पण यापेक्षाही अधिक म्हणजे मला देवाच्या परिपूर्ण इच्छेप्रमाणे करायचे आहे. मला हव्या तशा गोष्टी घडल्या नाहीत, तरी मी तग धरीन, कारण येशू माझ्यामध्ये राहतो. काही दिवस हे माझ्यासाठी कठीण होईल, पण मी प्रभूवर विश्वास ठेवते. सरतेशेवटी सर्व काही माझ्या भल्यासाठीच होईल असा माझा विश्वास आहे,” असे म्हणणे.

असे करणे म्हणजे वस्तुस्थितीचा सामना करणे, मनाची तयारी ठेवणे आणि तरीही सकारात्मक असणे.

याला संतुलन म्हणतात.

आशेचे सामर्थ्य

‘तशी तुझी संतती होईल’, ह्या वचनाप्रमाणे त्याने ‘बहुत राष्ट्रांचा बाप’ व्हावे म्हणून आशेला जागा नसताही त्याने आशेने विश्वास ठेविला. तथापि विश्वासाने दुर्बल न होता, आपले निर्जीव झालेले शरीर (तो सुमारे शंभर वर्षांचा होता) व सारा हिच्या गर्भाशयाचे निर्जीवपण ही त्याने लक्षात घेतली; परंतु देवाच्या अभिवचनाकडे पाहून तो अविश्वासामुळे डळमळला नाही, तर विश्वासाने सबळ होऊन त्याने देवाचे गौरव केले.

रोम.४:१८-२०

ख्रिस्ताच्या मंडळीतील आमचे सेवाकार्य दर वर्षी वाढतच जाईल असा माझा आणि डेव्हचा विश्वास आहे. आम्हांला नेहमीच जास्तीत जास्त लोकांना मदत करायची इच्छा असते. पण देवाची काही निराळी योजना आहे हेदेखील आम्ही जाणून घेतो. आणि जर एखाद्या वर्षी काही वाढ झाली नाही (सर्व काही वर्षांच्या सुरुवातीसारखेच), तर त्यामुळे आम्ही आमच्या आनंदावर परिणाम होऊ देत नाही.

आम्ही अनेक गोष्टींवर विश्वास ठेवतो पण त्या सर्वांपेक्षा अधिक आम्ही कोणावर तरी विश्वास ठेवतो. तो कोणीतरी म्हणजे येशू ख्रिस्त. काय होणार आहे हे आम्हांला नेहमीच माहीत असते असे नाही. पण जे काही होईल ते आमच्या कल्याणासाठी होईल हे आम्हांला माहीत असते.

तुम्ही आणि मी जितके आशावादी, सकारात्मक होऊ, तितके अधिक आपण देवाच्या प्रवाहात येऊ. देव निश्चितच सकारात्मक आहे, आणि त्याच्यासोबत प्रवाहित होण्यासाठी आपणही सकारात्मक असले पाहिजे.

तुमच्यावर एखादी कठीण परिस्थिती आली असेल. तुम्ही म्हणाल, “जॉयस, माझी परिस्थिती जर तुम्हांला माहित असती, तर मी सकारात्मक होण्याची तुम्ही आशादेखील केली नसती.”

मी तुम्हांला रोम.४:१८-२० ही वचने वाचण्यास उत्तेजन देते. अब्राहामाने त्याच्या परिस्थितीचा आढावा घेतला. त्याने वस्तुस्थितीकडे दुर्लक्ष केले नाही. त्याच्या स्वतःच्या व साराच्या शरीराचे निर्जीवपण त्याने लक्षात घेतले. मानवी दृष्टीकोनातून पाहता आशेला काहीएक कारण शिल्लक नसतानाही त्याने विश्वासाने आशा बाळगली.

अतिशय निराशाजनक परिस्थितीबाबत अब्राहाम अतिशय आशावादी होता.

इब्री.६:१९ आपल्याला सांगते की, आशा ही आपल्या जिवाचा नांगर आहे. आशा ही आपल्याला संकटाच्या प्रसंगी स्थिर ठेवणारे सामर्थ्य आहे. आशा बाळगणे कधी थांबवू नका. तुम्ही जर तसे कराल तर तुमचे जीवन अगदी शोचनीय होऊन जाईल. आशा नसल्यामुळे जर तुमचे जीवन अगोदरच शोचनीय झाले असेल, तर आशा धरायला सुरुवात करा. घाबरू नका. तुम्हांला पाहिजे तशीच परिस्थिती बदलेल असे अभिवचन मी देऊ शकत नाही. तुम्ही कधी निराश होणार नाही, असे वचन मी तुम्हांला देऊ शकत नाही, पण निराशाजनक परिस्थितीतही तुम्ही आशा बाळगू शकता आणि सकारात्मक राहू शकता. देवाच्या हातात स्वतःला सोपवून घ्या.

तुमच्या जीवनात चमत्काराची अपेक्षा करा.

चांगल्या गोष्टींची अपेक्षा करा!

मिळण्याची अपेक्षा बाळगा

ह्यामुळे परमेश्वर तुम्हांवर प्रसन्न होण्यास विलंब लावील, तुम्हांवर करुणा करावी म्हणून उच्चस्थानी आरूढ होईल; परमेश्वर न्यायी देव आहे, जे त्याची वाट पाहतात ते सर्व धन्य.

माझा हा अतिशय आवडता शास्त्रभाग आहे. तुम्ही जर त्यावर मनन कराल, तर तुम्हांला त्यायोगे मोठी आशा मिळेल. तुम्हांवर करुणा करावी अशी त्याची इच्छा आहे असे हा शास्त्रभाग सांगतो. पण नकारात्मक मन असलेल्या व्यक्तीवर तो करुणा करणार नाही. देवाने आपल्यावर दया, करुणा करावी म्हणून जे आशा बाळगतात, अपेक्षा करतात त्यांच्यावर तो करुणा करील.

आपत्तीची भावना

‘अरिष्टसूचकता’ काय आहे?

देवाच्या वचनाचा अभ्यास करण्याची सुरुवात केल्यानंतर काही दिवसांनी एके दिवशी सकाळी बाथरूममध्ये मी केस विंचरत होते, तेव्हा काहीतरी वाईट घडणार असल्याची जाणीव मला झाली. आणि ही भावना बराच काळ माझ्यासोबत असल्याची मला जाणीव झाली.

मी देवाला विचारले, “ही कसली भावना किंवा जाणीव मला होत आहे?”

त्याने उत्तर दिले, “आपत्तीची भावना.”

त्याचा अर्थ काय ते मला समजले नाही, किंवा त्याविषयी पूर्वी मी कधी ऐकले नव्हते. त्यानंतर थोड्याच दिवसांनी नीती. १५:१५ हे वचन माझ्या नजरेस पडले, दुःखग्रस्ताला सर्व दिवस वाईट असतात, पण ज्याचे हृदय आनंदी असते त्याला सदा मेजवानी असते.

अशुभ, आपत्तीजनक विचारांनी आणि भावनांनी माझे जीवन दुःखी झाले असल्याचे माझ्या लक्षात आले. होय, माझी परिस्थिती अतिशय कठीण होती, पण परिस्थिती कठीण नसली तरीदेखील मी शोचनीय अवस्थेत होते, कारण माझे विचार माझे जीवन प्रदूषित करीत होते आणि जीवनाचा आनंद घेण्यापासून मला वंचित करीत होते.

वाइटापासून आपली जीभ आवरा

कारण जीविताची आवड धरून, चांगले दिवस पाहावे, अशी ज्याची इच्छा असेल त्याने वाइटापासून आपली जीभ व कपटी भाषणापासून आपले ओठ आवरावे.

१ पेत्र. ३:१०

चांगले दिवस पाहणे, जीवनाचा आनंद घेणे आणि मनाने व मुखाने सकारात्मक असणे या गोष्टी एकमेकांशी संबंधित आहे असे हे वचन सांगते.

तुम्ही कितीही निराशावादी असलात किंवा तुम्ही कितीही काळापासून तसे असलात तरी तुमच्यात बदल होईल हे मला माहीत आहे, कारण मी बदलले आहे. त्याला वेळ आणि पवित्र आत्म्याकडून खूप मदती ची गरज लागली, पण ते फायदेशीर होते.

तुमच्यासाठीही ते फायदेशीर होईल.

काहीही होवो, देवावर भरोसा ठेवा - आणि सकारात्मक व्हा!

प्रकरण

6

मनाला बांधून टाकणारे आत्मे

मनाला बांधून टाकणारे आत्मे

देवासोबतच्या माझ्या वाटचालीत एक असा क्षण आला की, मी ज्या गोष्टींवर विश्वास ठेवत होते त्यांवर विश्वास ठेवणे मला जड जाऊ लागले. माझे नक्की काय चुकते ते मला समजत नव्हते, पण त्याचा परिणाम असा झाला की मी पूर्णपणे गोंधळून गेले. माझ्यातला हा अविश्वास झपाट्याने वाढू लागल्या-सारखे वाढू लागले. माझ्या पाचारणाविषयी मला शंका वाढू लागली. सेवाकार्यासाठी देवाने मला जो दृष्टान्त दिला होता तो मी गमावत आहे असे मला वाटू लागले. मी फार दुःखीकष्टी झाले (अविश्वासामुळे शोचनीय स्थिती येते).

कशाविषयीची चिंताक्रांत होऊ नका,
तर सर्व गोष्टींविषयी प्रार्थना व विनंती
करून आभारप्रदर्शनासह आपली
मागणी देवाला कळवा;

म्हणजे सर्व बुद्धिसामर्थ्याच्या
पलीकडे असलेली देवाने दिलेली ज्ञांति
तुमची अंतःकरणे व तुमचे विचार
ख्रिस्त येशूच्या ठायी राखील.

फिलिपै. ४:६,७

लागोपाठ दोन दिवस मी “आत्मे बांधणारे आत्मे” हा शब्दप्रयोग ऐकला. पहिल्या दिवशी मी त्याचा जास्त विचार केला नाही. पण दुसऱ्या दिवशी जेव्हा मी प्रार्थना करू लागले तेव्हा तो चौथ्या किंवा पाचव्या वेळी मी तो पुन्हा ऐकला.

ज्या लोकांसाठी मी मध्यस्थी केली होती त्यांच्यापैकी पुष्कळांना मानसिक समस्या होत्या हे मला माहीत होते. ख्रिस्ताच्या मंडळीसाठी आत्मे बांधणाऱ्या आत्म्याविरुद्ध प्रार्थना करण्यासाठी पवित्र आत्मा मला मार्गदर्शन करीत आहे असे मला वाटले. म्हणून मी प्रार्थना करू लागले आणि आत्मे बांधणाऱ्या आत्म्यांविरुद्ध येशूमध्ये ठाम उभी राहिले. दोनतीन मिनिटे प्रार्थना केल्याबरोबर मला माझ्या स्वतःच्या मनात प्रचंड मोकळीक आल्याचे जाणवले. हा प्रकार खरोखरच फार नाट्यमय होता.

आत्मे बांधणाऱ्या आत्म्यांपासून सुटका

देवाने मला दिलेली जवळजवळ प्रत्येक सुटका ही प्रगतशील म्हणजे क्रमाक्रमाने होणारी आहे, आणि देवाचे वचन कबूल करून त्यावर विश्वास ठेवण्याद्वारे ती मला मिळाली आहे. योहान.८:३१,३२ आणि स्तोत्र.१०७:२० ही वचने माझी साक्ष आहेत. योहान.८:३१,३२

मध्ये येशू म्हणतो, ...तुम्ही माझ्या वचनात राहिला तर खरोखर माझे शिष्य आहा; तुम्हांला सत्य समजेल व सत्य तुम्हांला बंधमुक्त करील. आणि स्तोत्र.१०७:२० मध्ये देवाविषयी म्हटले आहे, तो आपला संदेश पाठवून त्यांस बरे करितो, नाशापासून त्यांचा बचाव करितो.

पण या वेळी मला ताबडतोब समजले की, माझ्या मनात काहीतरी झाले आहे. मी प्रार्थना करण्याअगोदर ज्या गोष्टींवर विश्वास ठेवण्यासाठी मी झगडत होते, त्या गोष्टींवर मी काही मिनिटांतच विश्वास ठेवू शकले.

उदाहरणार्थ, मने बांधून टाकणाऱ्या आत्म्याने माझ्यावर हल्ला करण्यापूर्वी, मी देवाच्या वचनानुसार असा विश्वास ठेवीत होते की, मी फेन्टन, मिसूरी येथील एक स्त्री आहे, मला कोणी ओळखत नाही. मी माझ्या जीवनात किंवा सेवाकार्यात विशेष काही करू शकणार नाही (गलती.३:२८). जेव्हा देव तयार होईल तेव्हा कोणी बंद करू शकणार नाही असे दार तो माझ्यासाठी उघडील (प्रकटी.३:८), आणि त्याने दिलेले मुक्तीदायी सुवार्तासंदेश सर्व जगात गाजवीन.

रेडिओद्वारे सर्व जगात सुवार्ताप्रसार मी करीन असा माझा विश्वास होता. ज्ञान्यांस आणि बलवानांस लाजवावे म्हणून देव दुर्बल व अज्ञान्यांची निवड करतो हे देवाच्या वचनातून मला माहीत होते (१ करिंथ.१:२७). लोकांना आरोग्य देण्यासाठी देव माझा उपयोग करून घेणार आहे हे मला माहीत होते. देवाने ज्या सुंदर सुंदर गोष्टी माझ्या मनात ठेवल्या त्यांवर मी विश्वास ठेवत होते.

पण मने बांधणाऱ्या आत्म्याने जेव्हा माझ्यावर हल्ला केला, तेव्हा या सर्व बाबींवर विश्वास ठेवणे मला जड जाऊ लागले. “मला तसे व्हावेसे वाटते म्हणून मीच रचलेले हे सारे माझ्या मनचे खेळ आहेत. पण तसे कधीही होणार नाही हे मला माहीत आहे” असे मला वाटू लागले. पण जेव्हा तो आत्मा माझ्यातून निघून गेला, तेव्हा मात्र माझा विश्वास झपाट्याने परत आला.

विश्वास ठेवण्याचा निश्चय करा

तसेच आत्माहि आपल्या अशक्तपणात आपल्याला हातभार लावितो; कारण आपण यथायोग्य प्रार्थना कशासाठी केली पाहिजे हे आपल्याला ठाऊक नाही; पण आत्मा स्वतः अनिर्वाच्य कण्हण्याने मध्यस्थी करितो.

एक ख्रिस्ती या नात्याने तुम्ही विश्वास ठेवण्याचा निश्चय करण्यास शिकू शकता. ज्या गोष्टीबाबत आपली मने सहमत होऊ शकत नाही, त्यांबाबत देव नेहमी आपल्याला विश्वास देतो (आत्म्याचे फळ). प्रत्येक गोष्ट आपल्याला समजावी - त्या गोष्टीबाबतचे का, कधी आणि कसे - असे मनाला वाटते. पुष्कळदा देव जेव्हा त्या बाबतची समजबुद्धी आपल्याला देत नाही, तेव्हा मनत त्यावर विश्वास ठेवण्यास नकार देते.

पुष्कळदा विश्वासणाऱ्याची एखाद्या गोष्टीबाबत अंतरात्म्यात खात्री असते, पण त्याचे मन त्याविरुद्ध झगडा करते.

देवाचे वचन काय सांगते, आणि देवाने मला जो ज्ञेमा (देवाचे प्रगट झालेले वचन) दिला आहे (ज्या गोष्टी तो माझ्याशी बोलला किंवा जी अभिवचने त्याने व्यक्तीशः मला दिली), ती माझ्या जीवनात का, कधी किंवा कशी प्रत्ययास येतील हे जरी मला समजले नाही, तरी त्यावर विश्वास ठेवायचा मी फार पूर्वीच निश्चय केला आहे.

पण ज्या गोष्टीविरुद्ध मी झगडत होते ती सर्वस्वी निराळी होती. ती निर्णयाच्या पलीकडे होती. आत्मे बांधणाऱ्या आत्म्यांनी मला जखडले होते आणि मी विश्वास ठेवू शकत नव्हते.

पण प्रार्थना कशी करावी हे देवाने पवित्र आत्म्याद्वारे मला दाखवले आणि मी सुरुवात केली तेव्हा माझ्यासाठीच प्रार्थना करत होते हे मला माहित नव्हते तरी त्याचे सामर्थ्य प्रबळ झाले म्हणून त्याची स्तुती असो.

देवाने तुम्हांला मार्गदर्शन केले, सुचवले म्हणून तुम्ही हे पुस्तक आता वाचत आहात याची मला खात्री आहे. तुम्हांलादेखील याबाबत समस्या असतील. तसे असेल तर तुम्ही येशू ख्रिस्ताच्या नावात प्रार्थना करावी म्हणून मी तुम्हांला उत्तेजन देते. मने जखडून टाकणाऱ्या या आत्म्यांचा सामना येशूच्या रक्ताच्या सामर्थ्याने करा. केवळ आताच तशी प्रार्थना करू नका, तर जेव्हा जेव्हा कठीण परिस्थिती येईल तेव्हा तेव्हा अशी प्रार्थना करा.

आपण जेव्हा पुढे पुढे जाण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा तेव्हा आपल्यावर वर्षाव होणारा सैतानाचा जळत्या बाणाचा साठा कधी संपत नाही. तुमची विश्वासाची ढाल हातात घ्या आणि परीक्षा येतात तेव्हा आपण देवाकडून सुज्ञता मागू शकतो, आणि तो ती आपल्याला देईल व काय करायचे हे आपल्याला सांगेल हे शिकवणारी याकोब.१:२-८ ही वचने लक्षात ठेवा.

मला एक समस्या होती, ज्या जळत्या बाणाचा मी कधी सामना केला नाही तो माझ्यावर फेकण्यात आला होता. पण कशी प्रार्थना करावी हे देवाने मला दाखवले आणि मी बंधमुक्त झाले.

तुम्हीदेखील बंधमुक्त व्हाल.

प्रकरण

7

तुम्ही काय विचार करीत
आहात, त्याविषयी विचार करा

तुम्ही काय विचार करीत आहात, त्याविषयी विचार करा

प्रकरण
7

आपण कशाविषयी विचार करावा याविषयी देवाचे वचन आपल्याला शिकवते.

मी तुझ्या विधींचे मनन करीन, तुझ्या मार्गाकडे लक्ष देईन.

स्तोत्र.११९:१५

देवाच्या आज्ञांविषयी विचार किंवा मनन करणे याविषयी स्तोत्रकृत्यानि सांगितले. याचा

अर्थ असा की, देवाचे मार्ग, त्याचे विधी आणि त्याची शिकवण यांवर विचार, मनन करण्यात स्तोत्रकृत्यानि खूप वेळ घालवला. स्तोत्र.१:३ म्हणते की जो मनुष्य असे करतो तो ...जे झाड पाण्याच्या प्रवाहाजवळ लाविलेले (आणि जोपासना केलेले) असते, जे आपल्या हंगामी फळ देते, ज्याची पाने कोमत नाहीत, अशा झाडासारखा तो आहे; आणि जे काही तो हाती घेतो ते सिद्धीस जाते.

देवाच्या वचनाविषयी विचार करणे फार फायदेशीर आहे. देवाच्या वचनाचे मनन मनुष्य जितके अधिक करील, तितके अधिक देवाकडून त्याला आशीर्वाद मिळतील.

तुम्ही काय विचार करता याची खबरदारी घ्या!

...तुम्ही जे काही ऐकता त्याविषयी सावध राहा. ज्या मापाने तुम्ही मापून घ्याल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल, किंबहुना तुम्हांला जास्तहि देण्यात येईल.

मार्क.४:२४

किती चांगले शास्त्रवचन! ते आपल्याला सांगते की, जितका अधिक वेळ आपण देवाचे वचन वाचण्यात आणि ऐकण्यात घालवतो तितके अधिक सामर्थ्य आपल्याला मिळते - आपण जे ऐकतो किंवा वाचतो त्याविषयी अधिक प्रगटीकरण आपल्याला मिळेल. मूलतः हे वचन आपल्याला सांगते की, देवाच्या वचनात आपण जे ठेवतो, गुंतवतो तेच आपल्याला मिळते.

देवाच्या वचनाचे मनन आणि चिंतन करण्यात आपण जितका वेळ घालवू तितके अधिक सद्गुण आणि ज्ञान आपल्याला मिळेल हे अभिवचन विशेषतः लक्षात घ्या.

वाईन्स एक्सपॉझिटरी डिक्शनरी ऑफ द बिब्लीकल वर्ड्समध्ये म्हटले आहे की, ग्रीकमधील *दुनामीस* या शब्दाचा अर्थ “सामर्थ्य” असा आहे.^१ पवित्र शास्त्रात काही ठिकाणी त्याचे भाषांतर “सद्गुण” असे केले आहे. *स्ट्रॉंग्स न्यू एक्झॉस्टीव कन्कॉर्डन्स ऑफ द बायबल* च्या मते *दुनामीस* चे भाषांतर क्षमता^२ असेही आहे. पुष्कळ लोक देवाच्या वचनाचा सखोल अभ्यास करीत नाहीत. परिणामी आपण विजयी जीवन जगणारे सामर्थ्यशाली विश्वासणारे का नाही याविषयी ते गोंधळलेल्या स्थितीत राहतात.

सत्य हे आहे की, देवाच्या वचनाचा अभ्यास करण्यासाठी ते पुरेसा वेळ देत नाहीत. उपदेशक किंवा सुवार्तिक काय उपदेश करतात किंवा शिकवतात हे ते जाऊन ऐकत असतील. ते संदेशाच्या टेप्स ऐकत असतील, किंवा अधूनमधून पवित्र शास्त्र वाचत असतील. पण देवाचे वचन त्यांच्या जीवनाचा अविभाज्य भाग बनावा यासाठी ते समर्पित नाहीत.

देह किंवा शरीर मूलतः आळशी आहे आणि काहीही किंमत न देता (स्वतः काही कष्ट न करता) काहीतरी मिळावे असे पुष्कळ लोकांना वाटते. पण अशा प्रकारे गोष्टी घडत नाहीत. मी पुन्हा सांगते, मनुष्य देवाच्या वचनात जे ठेवतो तेच त्याला पुन्हा मिळेल.

देवाच्या वचनावर मनन करा

धन्य तो पुरुष जो दुर्जनांच्या मसलतीने चालत नाही; पापी जनांच्या मार्गात पाऊल घालीत नाही; आणि धर्मनिंदकांच्या बैठकीत बसत नाही, तर परमेश्वराच्या शास्त्रात रमतो, त्याच्या शास्त्राचे अहोरात्र मनन करतो.

स्तोत्र. १:१-२

वाईन्स एक्सपॉझिटरी डिक्शनरी ऑफ बिब्लीकल वर्ड्समध्ये मनन करणे याचे “प्रथम ०ची काळजी घेणे,” “लक्ष देणे,” “आचरणात आणणे,” “चिंतन करणे,” “कार्यकुशल राहणे,” “विचार करणे,” “कल्पना करणे,” “अगोदरपासून योजना किंवा विचार करणे” असे अर्थ दिले आहेत.^३

नीती. ४:२० सांगते, **माझ्या मुला, माझ्या वचनाकडे लक्ष लाव; माझ्या सांगण्याकडे कान दे.** आपण देवाच्या वचनाचे मनन करतो म्हणजे त्याच्या वचनाकडे लक्ष लावतो, त्याच्या वचनाकडे कान देतो. त्या वचनाविषयी आपण पुन्हा पुन्हा विचार करतो. मूळ कल्पना ही आहे की, देवाचे वचन आपल्याला जे करायला सांगते ते करण्यासाठी आपण त्याविषयी विचार करण्यात वेळ घालवला पाहिजे.

“सरावामुळे परिपूर्णता येते” ही जुनी म्हण लक्षात ठेवा. पुष्कळ सराव केल्याशिवाय जीवनात एखाद्या बाबतीत आपण कुशल होऊ शकणार नाही. मग ख्रिस्तीत्व याला अपवाद कसे असेल?

मननामुळे यश मिळते

नियमशास्त्राचा हा ग्रंथ तुझ्या मुखातून कदापि ढळू नये; त्यात जे काही लिहिले आहे ते तू मान्य करून पाळावे, म्हणून रात्रंदिवस तू त्याचे मनन करावे; म्हणून तुझा मार्ग सुखाचा होऊन तुला यशःप्राप्ति घडेल.

यहोशवा १:८

तुमच्या सर्व बाबतीत तुम्हांला यशस्वी व्हायचे असेल, तुमची भरभराट व्हावी असे तुम्हांला वाटत असेल तर पवित्र शास्त्र सांगते की, तुम्ही देवाच्या वचनाचे मनन करावे.

देवाच्या वचनाविषयी विचार करण्यात तुम्ही किती वेळ घालवता? तुमच्या जीवनात जर काही समस्या असेल, तर त्याचे कारण काय ते यावरून तुमच्या लक्षात येईल.

माझ्या जीवनात बराच काळ, मी कशाविषयी विचार करीत आहे याचा विचार केला नाही. जे काही माझ्या डोक्यात येई त्याविषयी मी विचार करीत असे. सैतान त्याचे विचार माझ्या मनात घालू शकतो याचे प्रगटीकरण तोपर्यंत मला झाले नव्हते. माझ्या डोक्यात जे काही होते ते एकतर सैतान मला सांगत असलेल्या लबाड्या असत, किंवा निव्वळ मूर्खपणा, अर्थहीन गोष्टी होत्या. त्या गोष्टींवर विचार करण्यासाठी माझा वेळ खर्च करण्याइतक्या त्या महत्त्वाच्या किंवा आवश्यक नव्हत्या. सैतान माझ्या विचारांवर नियंत्रण ठेवत होता, म्हणून त्याचे माझ्या जीवनावर नियंत्रण होते.

तुम्ही कशाविषयी विचार करीत आहात याचा विचार करा

त्या लोकांत आम्हीही सर्व पूर्वी आपल्या दैहिक वासनांना अनुरूप असे वागलो, आपल्या देहाच्या व मनाच्या इच्छांप्रमाणे करीत होतो व स्वभावतः इतरांप्रमाणे क्रोधाची प्रजा होतो.

पौल आपल्याला इशारा देतो की, आपल्या वासनांनुसार म्हणजे आपल्या दैहिक मनाच्या विचारांनुसार आपण वागू नये.

मी जरी विश्वासणारी होते, तरी मला समस्या होत्या, कारण मी माझ्या विचारांवर नियंत्रण ठेवायला शिकले नव्हते. माझ्या मनाला कार्यमग्न ठेवणारे पण उत्पादनशील नसणारे विचार करण्यात मी वेळ घालवत असे.

मला माझे विचार बदलण्याची गरज होती.

मनाच्या युद्धभूमीविषयी प्रभूने मला शिकवायला सुरुवात केली तेव्हा त्याने सांगितलेली एक गोष्ट माझ्या जीवनाला कलाटणी देणारी ठरली. त्याने म्हटले, “तू कशाविषयी विचार करीत आहेस, याचा विचार कर.” मी तसं करायला सुरुवात केली तेव्हा माझ्या जीवनात इतक्या समस्या का आहेत, हे माझ्या लक्षात आले.

माझे मन म्हणजे एक भलामोठा गोंधळ होता!

मी सर्व चुकीच्या गोष्टींचा विचार करीत होते.

वर्षानुवर्षे मी चर्चला जात असे, पण मी जे काही ऐकत असे त्यावर कधीच खऱ्या अर्थाने विचार केला नाही. मी एका कानाने ऐकत असे आणि दुसऱ्या कानाने सोडून देत असे. मी रोज पवित्र शास्त्रातून काही भाग वाचत असे, पण त्यावर कधी मनन करीत नसे. मी देवाच्या वचनाकडे लक्ष लावीत नव्हते. मी जे काही ऐकते त्याचा अभ्यास करण्याचा विचार मी करीत नव्हते. म्हणून मला चांगल्या मापाने ज्ञान मिळत नव्हते.

देवाच्या कार्याचे मनन करा

हे देवा, तुझ्या मंदिरात आम्ही तुझ्या वात्सल्याचे चिंतन केले.

स्तोत्र.४८:९

देवाच्या अद्भुत कार्याचे मनन करण्याविषयी, त्याच्या सामर्थ्यशाली कृत्यांचे चिंतन करण्याविषयी स्तोत्रकर्ता बरेच वेळा बोलतो. देवाच्या सामर्थ्यशाली नावाविषयी, त्याच्या वात्सल्याविषयी आणि इतर बाबींविषयी विचार, चिंतन करण्याविषयी तो नेहमीच बोलतो.

तो निराश होता तेव्हा त्याने स्तोत्र.१४३:४,५ लिहिले, **माझा जीव माझ्या ठायी गळून गेला आहे; माझे अंतर्ग्राम घाबरे झाले आहे. मी प्राचीन काळचे दिवस मनात आणितो; तुझ्या सर्व कृत्यांचे मनन करितो; तुझ्या हातच्या कृतींचे चिंतन करितो.**

या ठिकाणी आपण पाहतो की, निराशेच्या भावनांना प्रतिसाद म्हणून स्तोत्रकर्ता त्याच्या समस्येवर विचार करीत नाही, त्याऐवजी तो जुन्या काळचे दिवस मनात आणतो. देवाच्या कृतीचे मनन करतो. दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे म्हणजे चांगल्या गोष्टींचा त्याने विचार केला, त्यामुळे निराशेवर विजय मिळवण्यास त्याला सहाय्य झाले.

कधीही विसरू नका: तुमच्या विजयात तुमचे मन फार मोठी कामगिरी बजावते.

देवाच्या वचनाद्वारे कार्य करणारे पवित्र आत्म्याचे सामर्थ्य आमच्या जीवनात विजय आणते हे मला माहीत आहे. पण देव आणि त्याच्या वचनाशी आपली मने सुसंगत करणे ही फार मोठी जबाबदारी आपल्याला पार पाडावी लागते. जर आपण तसे करायला नकार देऊ, किंवा ते तितकेसे महत्त्वाचे नाही असे समजू, तर आपल्याला कधीही विजयाचा अनुभव येणार नाही.

तुमच्या मनाच्या नवीकरणाद्वारे तुमचे रूपांतर होऊ द्या

देवाची उत्तम, ग्रहणीय व परिपूर्ण इच्छा काय आहे हे तुम्ही समजून घ्यावे, म्हणून ह्या युगाबरोबर (जगाच्या उथळ, तकलादू रूढीपरंपरा) समरूप होऊ नका, तर आपल्या मनाच्या (संपूर्ण) नवीकरणाने (नवीन आदर्श आणि नवीन दृष्टीकोन) स्वतःचे रूपांतर (बदल) होऊ द्या.

रोम.१२:२

आपल्या जीवनासाठी असलेली देवाची इच्छा जर आपल्याला समजून घ्यायची असेल तर आपण ती समजून घेऊ शकतो असे पौल या वचनात सांगतो. ही इच्छा कशी समजून घ्यायची? आपल्या मनाचे नवीकरण करण्याद्वारे. हे नवीकरण म्हणजे देवाच्या विचारसरणीनुसार विचार करणे. या नवीन विचारप्रक्रियेमुळे, आपण जसे व्हावे असे देवाला वाटते तसे आपण होऊ.

योग्य विचारसरणीचा तारणाशी काहीही संबंध नाही हे या ठिकाणी मला तुम्हांला सांगू द्या. तारण हे पूर्णतः येशूचे रक्त, त्याचा वधस्तंभावरील मृत्यू आणि त्याचे पुनरुत्थान यावर अवलंबून आहे. पुष्कळ लोक स्वर्गात असतील, कारण त्यांनी येशूला आपला तारणारा म्हणून खऱ्या अर्थाने स्वीकारले आहे, पण त्यांच्यापैकी पुष्कळ लोकांनी जीवनात खऱ्या अर्थाने विजयी वाटचाल केलेली नसेल अथवा त्यांच्या जीवनासाठी असलेल्या देवाच्या

इच्छेचा त्यांनी आनंद घेतला नसेल, कारण देवाच्या वचनानुसार त्यांनी त्यांच्या मनाचे नवीकरण केले नाही.

अनेक वर्षे, मी या लोकांपैकी एक होते. माझा नवीन जन्म झाला होता. मी स्वर्गात जाणार होते. मी चर्चला जात असे आणि धर्मपद्धतीचे पालन करीत असे. पण माझ्या जीवनात खऱ्या अर्थाने विजय नव्हता. याचे कारण असे की, मी चुकीच्या गोष्टींचा विचार करीत होते.

या गोष्टींवर विचार करा

बंधूनो, शेवटी इतके सांगतो की, जे काही सत्य, जे काही आदरणीय, जे काही न्याय्य, जे काही शुद्ध, जे काही प्रशंसनीय, जे काही श्रवणीय, जो काही सद्गुण, जी काही स्तुती, त्यांचे मनन करा.

फिलिपै.४:८

आपण कोणत्या गोष्टींविषयी विचार करावा याविषयी पवित्र शास्त्र खूप मार्गदर्शन करते. आपली जडणघडण करतील अशा चांगल्या गोष्टींविषयी विचार करायला हे निरनिराळे शास्त्रभाग आपल्याला सांगतात हे तुमच्या लक्षात येईल.

आपल्या विचारांचा आपल्या दृष्टीकोनांवर आणि मनःस्थितीवर परिणाम होतो हे निश्चित. देव जे काही सांगतो ते आपल्या कल्याणासाठी असते. आपण कशामुळे आनंदी होऊ आणि कशामुळे दुःखी होऊ हे त्याला माहित आहे. जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे विचार नेहमी चुकीचे असतात तेव्हा ती दुःखीकष्टी होते आणि माझा स्वतःचा अनुभव आहे की, एखादी व्यक्ती जेव्हा दुःखीकष्टी असते, तेव्हा ती तिच्या संपर्कात येणाऱ्यांनादेखील दुःखीकष्टी करून टाकते.

आपण काय विचार करीत आहोत याची तुम्ही वरचेवर तपासणी करावी. तुमच्या वैचारिक जीवनाचे परीक्षण करण्यासाठी थोडा वेळ काढत जा.

तुम्ही कशाविषयी विचार करीत आहात याविषयी विचार करणे फार महत्त्वाचे आहे, कारण लोकांच्या दुःखाचे खरे कारण वेगळेच आहे असे भासवून सैतान लोकांची फसवणूक करतो. त्यांच्या आजूबाजूला जे चालले आहे (त्यांची परिस्थिती) त्यामुळे आपण दुःखी आहोत असे त्यांना वाटते, पण त्यांच्यामध्ये (त्यांच्या विचारात) जे चालले आहे ते त्यांच्या दुःखाचे खरे कारण असते.

इतर लोक जे करीत आहेत किंवा करीत नाहीत, त्यामुळे मी दुःखी आहे असे अनेक वर्षे मला वाटत होते. माझ्या दुःखाचे खापर मी माझे पती आणि मुले यांच्यावर फोडत असे. जर त्यांच्यात बदल झाला असता, त्यांचा स्वभाव निराळा असता, जर त्यांनी माझ्या गरजांकडे जास्त लक्ष दिले असते, जर त्यांनी घरात अधिक मदत केली असती, तर मी सुखी झाले असते असे मला वाटे. वर्षानुवर्षे हे असेच चालले होते. सरतेशेवटी मी सत्याचा सामना केला. मी जर योग्य दृष्टीकोन ठेवला तर यांपैकी कोणतीही गोष्ट मला दुःखी करणार नाही हेच ते सत्य. माझे विचार मला दुःखीकष्टी करीत होते.

पुन्हा एकदा मला अखेरचे सांगू द्या: तुम्ही कशाविषयी विचार करीत आहात याचा विचार करा. तुमच्या काही समस्या आणि त्यातून सुटण्याचा मार्ग तुम्हांला सापडेल.

भाग २

मनाच्या अवस्था

प्रस्तावना

तुमचे मन कोणत्या स्थितीत आहे?

तुमच्या मनाच्या अवस्था बदलतात हे तुमच्या लक्षात आले का? एका वेळी तुम्ही शांत आणि स्वस्थचित्त असाल तर दुसऱ्या प्रसंगी तुम्ही चिंताग्रस्त असाल. किंवा तुम्ही एखादा निर्णय घ्याल आणि त्या निर्णयाविषयी तुमची ठाम खात्री असेल, तर दुसऱ्या क्षणी त्याच निर्णयाविषयी तुमची अवस्था अगदी गोंधळलेली असेल.

माझ्या स्वतःच्या जीवनात अशा गोष्टींचा मी अनुभव घेतला आहे. कसल्याही समस्येशिवाय मी देवावर विश्वास ठेवू शकते अशी वेळ कधी असायची, तर कधी संशय आणि शंका यांनी माझे मन घेरलेले असायचे.

मनाच्या इतक्या भिन्न अवस्था असू शकतात म्हणून मी विचार करू लागले की, “माझे मन स्वाभाविक किंवा सामान्य स्थितीत कधी असते?” सामान्य किंवा स्वाभाविक म्हणजे काय हे मला समजून घ्यायचे होते, जेणेकरून अस्वाभाविक विचार मनात आल्याबरोबर त्यांना हाकलून द्यायला शिकता यावे.

उदा. टीकाखोर, दुसऱ्यांचा न्याय करणारे आणि संशयी मन हे विश्वासणाऱ्यांसाठी अनैसर्गिक आहे. पण जीवनाच्या बहुतांश काळात माझ्यासाठी मात्र ते स्वाभाविक, सर्वसामान्य असे होते. खरे तर ते तसे नको होते. माझे विचार चुकीचे होते आणि त्यामुळे माझ्या जीवनात खूप समस्या होत्या, तरी देखील माझ्या विचारात काही चुका आहेत असे मला वाटत नव्हते.

माझ्या विचारजीवनाविषयी मी काही करू शकते याची मला अजिबात कल्पना नव्हती. अनेक वर्षांपासून मी विश्वासणारी होते, पण वैचारिक जीवनाविषयी मला कसले शिक्षण मिळाले नव्हते, किंवा विश्वासणाऱ्याची खरी मानसिकता, मनःस्थिती कशी असावी हे मला शिकवण्यात आले नव्हते.

प्रभूचे मन असे कोणी ओळखिले आहे
की त्याने त्याला शिकवावे?

आपल्याला तर ख्रिस्ताचे मन आहे.

१ करिंथ.२:१६

नवीन जन्माच्या अनुभवासोबत आपल्या मनांचा नवीन जन्म झालेला नसतो. त्यांचे नवीकरण करण्याची गरज असते (रोम.१२:२). मी बरेचदा सांगितले आहे की मनाच्या नवीकरणासाठी वेळ लागतो. विश्वासणाऱ्यांची मनःस्थिती जशी असावी तशी तुमची नाही हे या पुस्तकाचा पुढचा भाग वाचताना तुमच्या लक्षात आले तरी निराश होऊ नका. समस्या समजून घेणे ही सुधारणेची पहिली पायरी होय.

माझ्या स्वतःच्या बाबतीत बोलायचे झाले, तर प्रभूसोबतच्या नातेसंबंधाविषयी मी बऱ्याच वर्षांपूर्वी गंभीर झाले. आणि त्या वेळी तो मला माझ्या बऱ्याच समस्या या माझ्या विचारजीवनात मुळावल्या आहेत हे प्रगत करू लागला. माझे मन म्हणजे एक मोठा गोंधळ झाले होते. ते असावे तशा स्थितीत कधी होते की नाही याचीच मला शंका वाटू लागली आहे. आणि जर ते योग्य स्थितीत असेल तरीही ती स्थिती फार काळ टिकली नसेल.

चुकीच्या विचारांच्या मी किती अधीन होते हे लक्षात आल्यावर मी आश्चर्यचकित झाले. माझ्या मनात येणारे चुकीचे विचार मी झटकून टाकण्याचा प्रयत्न करित असे, पण ते ताबडतोब परत येत असत. पण हळूहळू, टप्प्याटप्प्याने मला सुटका, मुक्ती मिळाली.

तुमच्या मनाच्या नवीकरणाविरुद्ध सैतान मोठ्या त्वेषाने लढेल, पण जोपर्यंत तुम्हांला मोठा विजय मिळत नाही, तोपर्यंत तुम्ही नेटाने पुढे जाणे, प्रार्थना करित राहणे आणि या विषयाबाबत अधिक अभ्यास करित राहणे आवश्यक आहे.

तुमचे मन स्वाभाविक कधी असते? ते सर्वकाळ भटकत असते की तुम्ही जे काही करित आहात त्यावर तुम्ही चित्त एकाग्र करू शकता? तुम्ही अस्वस्थ गोंधळलेले असावे की, स्वस्थचित्त असावे? जीवनात तुम्ही योग्य दिशेने वाटचाल करित आहात याची तुम्हांला खात्री असावी? तुमचे मन शंका, अविश्वास यांनी भरून जावे का? तुम्ही चिंताग्रस्त असावे का? काळजीन भरलेले, भीतीने त्रस्त झालेले असावे का? का देवावर आपल्या सर्व चिंता काळज्या टाकणे हा त्याच्या मुलांचा हक्क आहे असे तुम्हांला वाटते? (१ पेत्र.५:७).

देवाचे वचन आपल्याला शिकवते की, आपल्याला ख्रिस्ताचे मन आहे. तो या पृथ्वीवर राहत असताना त्याचे मन कसे होते असे तुम्हांला वाटते? केवळ देवाचा पुत्र म्हणून नव्हे, तर मनुष्याचा पुत्र म्हणून त्याचे मन कसे होते?

युद्धभूमी मनाची या पुस्तकाचा पुढचा भाग तुम्ही प्रार्थनापूर्वक वाचा. जे स्वतःला येशूचे शिष्य म्हणवतात आणि ज्यांनी जीवनात विजयाने वाटचाल करण्याचा निश्चय केला आहे, त्यांना स्वाभाविक आणि अस्वाभाविक मनस्थिती म्हणजे काय हे निश्चिंतार्थाने समजेल असा माझा विश्वास आहे.

प्रकरण

8

माझे मन सामान्य कधी असते?

माझे मन सामान्य कधी असते?

आमचे अंतःचक्षु (मनाचे डोळे) प्रकाशित होऊन आम्हांला सुज्ञता मिळावी म्हणून पौल प्रार्थना करतो हे लक्षात घ्या. ज्या अनेक गोष्टींचा मी अभ्यास केला त्यावरून मी अंतःचक्षु म्हणजे मनाचे डोळे असे वर्णन करू शकते.

एक ख्रिस्ती या नात्याने आमचे मन कोणत्या स्थितीत असले पाहिजे? दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे म्हणजे विश्वासणाऱ्याचे मन कोणत्या स्थितीत असले पाहिजे? या प्रश्नाचे उत्तर शोधण्यासाठी मनाची आणि आत्म्याची निरनिराळी कार्ये काय आहेत हे आपण तपासून पाहिले पाहिजे.

देवाचे वचन सांगते त्यानुसर मन आणि आत्मा एकत्र कार्य करतात. याला मी “आत्म्याला मदत करणारे मन” असे तत्त्व म्हणते.

हे तत्व अधिक चांगल्या प्रकारे समजण्यासाठी, ते विश्वासणाऱ्याच्या जीवनात कसे कार्य करते हे आपण पाहू या.

मन-आत्मा तत्त्व

मनुष्याच्या ठायी वसणारा जो आत्मा त्याच्यावाचून मनुष्यांच्या गोष्टी ओळखणारा मनुष्यांमध्ये कोण आहे? तसा देवाच्या गोष्टी ओळखणारा देवाच्या आत्म्याशिवाय कोणी नाही.

१ करिंथ. २:११

एखादा मनुष्य जेव्हा ख्रिस्ताला आपला वैयक्तिक तारणारा म्हणून स्वीकारतो तेव्हा पवित्र आत्मा त्याच्यामध्ये वास्तव्य करण्यासाठी येतो. पवित्र शास्त्र आपल्याला शिकवते की, पवित्र

आपला प्रभू येशू ख्रिस्त ह्याचा देव जो वैभवशाली पिता, ह्याने तुम्हांला आपल्या ओळखीसंबंधीच्या ज्ञानाचा व प्रगटीकरणाचा आत्मा द्यावा. म्हणजे त्यामुळे तुमचे अंतःचक्षु प्रकाशित होऊन त्याच्या पाचारणामुळे निर्माण होणारी आशा कोणती, पवित्र जनांमध्ये त्याने दिलेल्या वतनाच्या वैभवाची समृद्धी केवढी...

इफिस. १:१७, १८

आत्म्याला देवाचे मन, अंतःकरण माहीत आहे. मनुष्यामध्ये वास करणाऱ्या त्याच्या आत्म्यालाच जसे त्याचे विचार माहीत असतात, तसेच देवाच्या आत्म्याला देवाचे विचार माहीत असतात.

पवित्र आत्मा आपल्यामध्ये राहतो आणि त्याला देवाचे मन माहीत असल्यामुळे आम्हांला देवाचे सुज्ञान आणि प्रगटीकरण प्रगट करणे हे त्याचे एक कार्य आहे. ते ज्ञान आणि प्रगटीकरण आमच्या आत्म्याला प्रगट केले जाते आणि आमचा आत्मा आमच्या अंतःकरणाचे म्हणजे मनाचे डोळे उघडतो. आध्यात्मिक पातळीवर आमच्यासाठी कोणती सेवा केली जात आहे हे आम्हांला समजावे म्हणून पवित्र आत्मा हे करतो.

स्वाभाविक की अस्वाभाविक?

विश्वासणारे या नात्याने आपण आध्यात्मिक आहोत, तसेच नैसर्गिकही आहोत. नैसर्गिक किंवा दैहिक गोष्टींना आत्म्याच्या गोष्टी समजत नाहीत. त्यामुळे आमच्या आत्मिक जीवनात काय चालू आहे हे समजण्यासाठी आपले अंतःचक्षू म्हणजे मनाचे डोळे उघडणे गरजेचे आहे. हा प्रकाश आपल्याला मिळावा ही पवित्र आत्म्याची इच्छा आहे, पण मन हे सतत व्यस्त, कार्यमग्न असल्यामुळे आत्मा जे करू पाहतो त्याला ते मुकते. खूप व्यस्त असणारे मन हे अस्वाभाविक मन आहे. जे मन स्वस्थ, शांतचित्त आहे ते स्वाभाविक मन आहे.

तर्कवाद, काळजी, चिंता, भीती आणि अशा इतर गोष्टींनी मन भरून जायला नको. ते शांत, स्वस्थचित्त असले पाहिजे. या पुस्तकाचा दुसरा भाग वाचत असताना तुम्हांला मनाच्या निरनिराळ्या अस्वाभाविक अवस्था पाहायला मिळतील, आणि त्यांपैकी एखादी अवस्था आपली आहे हे तुमच्या लक्षात येईल.

या प्रकरणात सांगितल्यानुसार मन स्वस्थ, शांतचित्त ठेवले पाहिजे हे समजून घेणे महत्त्वाचे आहे. पवित्र आत्म्याकडून फार थोडे प्रगटीकरण आपल्याला का होते आणि ज्ञानाची आणि प्रगटीकरणाची आपल्याला उणीव आहे असे आपल्याला का वाटते हे यावरून आपल्या लक्षात येईल.

पवित्र आत्मा विश्वासणाऱ्याचे मन प्रकाशित करू पाहतो हे लक्षात ठेवा. पवित्र आत्मा त्या व्यक्तीच्या आत्म्याला देवाचे ज्ञान प्रगट करतो. आणि जर त्याचे मन आणि आत्मा एकमेकांना मदत करीत असतील तर तो दैवी ज्ञानात आणि प्रगटीकरणात वाटचाल करू शकेल. पण जर त्याचे मन खूप व्यस्त असेल, तर देव त्याला जे प्रगटीकरण करू इच्छित आहे त्यापासून तो वंचित राहील.

शांत, मंद वाणी

त्याने त्यास म्हटले, तू येथून बाहेर निघून जा; पर्वतावर परमेश्वरासमोर उभा राहा. तेव्हा पाहा, परमेश्वर जवळून जात असता त्याजसमोरून मोठा सुसाट्याचा वारा सुटून डोंगर विदारीत व खडक फोडीत होता; पण त्या वाऱ्यात परमेश्वर नव्हता; भूमिकंपानंतर अग्नी प्रगट झाला; पण त्या अग्नीतही परमेश्वर नव्हता; त्या अग्नीनंतर शांत, मंद वाणी झाली.

१ राजे १९:११,१२

अनेक वर्षे मी परमेश्वराकडे प्रगटीकरणासाठी प्रार्थना करीत होते. त्याचा जो आत्मा माझ्यामध्ये वास करीत आहे त्याच्याद्वारे देवाने मला गोष्टी प्रगट कराव्यात अशी माझी प्रार्थना होती. ही प्रार्थना पवित्र शास्त्राला धरून आहे हे मला माहीत होते. देवाच्या वचनावर माझा विश्वास होता आणि मी मागितल्यावर मला मिळेल यावर विश्वास होता. तरीदेखील ज्याला “आध्यात्मिकदृष्ट्या मंद, निर्बुद्ध” म्हणता येईल अशी मी बराच काळ होते. नंतर माझ्या लक्षात आले की, पवित्र आत्मा जे मला प्रगट करू पाहत आहे, ते मला स्वीकारता येत नाही, कारण माझे मन खूप भरकटलेले आहे आणि जी माहिती पवित्र आत्मा देऊ करीत आहे तिच्यापासून मी वंचित राहत आहे.

एका खोलीत दोन माणसे आहेत अशी कल्पना करा. एक मनुष्य दुसऱ्याच्या कानात एक रहस्य कुजबुजण्याचा प्रयत्न करीत आहे. खोलीत जर खूप आवाज असेल तर संदेश सांगितला गेला तरी ज्याला तो सांगितला त्याला तो ऐकू आला नसणार, कारण खोलीत खूप गडबडगोंधळ आहे. जर त्याने नीट लक्ष दिले नसेल, तर दुसरी व्यक्ती आपल्याशी बोलण्याचा प्रयत्न करीत आहे हेही त्याच्या लक्षात आले नसेल.

देवाचा आत्मा आणि आपला आत्मा यांच्या बाबतीतही असेच आहे. पवित्र आत्म्याचे मार्ग सौम्य आहेत. या शास्त्रभागात तो संदेष्ट्याशी जसा शांत, मंद वाणीत बोलला, तसेच पुष्कळदा तो आपल्याशी बोलतो. त्यामुळे आपण स्वतःला नेहमी ऐकण्याच्या स्थितीत ठेवायला शिकणे आवश्यक आहे.

मन आणि आत्मा

तर मग काय? मी प्रार्थना आत्म्याच्या (माझ्यामध्ये असलेला पवित्र आत्मा) सामर्थ्याने करणार व बुद्धीच्या सामर्थ्यानेही करणार; मी स्तोत्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने गाणार व बुद्धीच्या सामर्थ्यानेही गाणार.

१ करिंथ. १४:१५

‘मनाची (बुद्धी) आत्म्याला होणारी मदत’ हे तत्त्व समजून घेण्याचा चांगला मार्ग म्हणजे प्रार्थनेचा विचार करणे. या वचनात प्रेषित पौल सांगतो की, त्याने प्रार्थना आत्म्याच्या आणि बुद्धीच्या (मनाच्या) सामर्थ्याने केली.

पौल काय बोलत आहे हे मला समजते कारण मीदेखील तसेच करते. मी बरेचदा प्रार्थना आत्म्यात (अन्य भाषेत) करते; आणि अशा प्रकारे काही वेळ प्रार्थना केल्यावर मी इंग्रजीत (माझी भाषा) प्रार्थना करावी असे काहीतरी माझ्या मनात येईल. माझा विश्वास आहे की अशा प्रकारे मन आत्म्याला मदत करते. देवाचे ज्ञान मला समजेल अशा प्रकारे मला मिळावे म्हणून ते एकत्रितरित्या कार्य करतात.

याच्या उलटदेखील कार्य चालते. कधीकधी अशी वेळ येते की, मला प्रार्थना करावीशी वाटते, म्हणून मी प्रार्थनेसाठी देवाला उपलब्ध होते. जर माझ्या आत्म्यात काही विशिष्ट खळबळ, प्रेरणा नसेल तर मी मनाने (बुद्धीने) प्रार्थना करायला सुरुवात करते. ज्या गोष्टी, ज्या समस्या मला माहीत आहेत त्यांच्याविषयी मी प्रार्थना करायला सुरुवात करते. कधी कधी या प्रार्थना करित असताना माझ्या आत्म्याकडून काही मदत मिळत नाही असे वाटते. मी झगडत आहे असे मला वाटते म्हणून मला जे माहीत आहे त्याकडे मी आपला मोर्चा वळवते.

माझ्यामधील पवित्र आत्मा एखाद्या गोष्टीसाठी माझा ताबा घेत नाही तोपर्यंत मी अशी प्रार्थना करीत राहते. जेव्हा तो घेतो तेव्हा मी ज्यासाठी प्रार्थना करायचा प्रयत्न करीत आहे, त्यासाठी नव्हे, तर कोणत्या तरी विशिष्ट गोष्टीसाठी प्रार्थना करण्यास तो मला सांगत आहे हे मला समजते. अशा प्रकारे माझा आत्मा आणि माझे मन एकत्र कार्य करतात. देवाची इच्छा पूर्ण करण्यासाठी ते परस्परांच्या सहकार्याने कार्य करतात.

अन्य भाषा आणि त्यांचे अर्थविवरण

भाषा बोलणाऱ्याने आपणाला अर्थ सांगता यावा म्हणून प्रार्थना करावी. कारण जर मी अन्य भाषेत प्रार्थना केली तर माझा आत्मा प्रार्थना करितो; पण माझ्या बुद्धीचा उपयोग कोणालाही होत नाही.

१ करिंथ. १४:१३, १४

मन आणि आत्मा एकमेकांना सहकार्य करतात याचे आणखी एक उदाहरण म्हणजे अर्थविवरणासह मिळालेले अन्य भाषेचे दान.

मी जेव्हा अन्य भाषेत प्रार्थना करते तेव्हा मी जे काही बोलत आहे त्याचे ज्ञान मला किंवा दुसऱ्या कोणाला तरी जोपर्यंत देव देत नाही, तोपर्यंत माझे मन फलहीन असते. ते ज्ञान मिळाल्यावर माझे मन फलदायी होते.

अन्य भाषा आणि तिचा अनुवाद करणे असे हे दान नाही हे लक्षात घ्या. अनुवाद करणे आणि भावार्थ सांगणे यात फरक आहे. अनुवाद म्हणजे शब्दशः भाषांतर करणे तर भावानुवाद करणे म्हणजे दुसऱ्या व्यक्तीने काय म्हटले ते आपल्याला समजले तसे स्वतःच्या पद्धतीने स्पष्ट करणे.

मला एक उदाहरण देऊ द्या. सिस्टर स्मिथ मंडळीत उभ्या राहून अन्य भाषेत एखादा संदेश देतील. तो संदेश त्यांच्या आत्म्याकडून आला आहे. पण त्यांना किंवा दुसऱ्या कोणाला त्याचा अर्थ माहीत नाही. देव कदाचित त्याचा सर्वसाधारण भावार्थ मला सांगेल आणि मी विश्वासाने पुढे येऊन तो भावानुवाद सांगेन. तो संदेश मी सर्वांना समजेल अशा प्रकारे सांगेन. पण ते माझ्या स्वतःच्या पद्धतीने करीन.

आत्म्यात प्रार्थना करणे (अन्य भाषेत बोलणे) आणि त्याचा भावानुवाद सांगणे (अर्थविवरण करणे) हे “आत्म्याला मदत करणारे मन” याचे सुंदर उदाहरण आहे. आत्मा काहीतरी बोलत आहे, आणि त्याचा अर्थ मनाला सांगितला जात आहे.

आता याचा विचार करा: जर सिस्टर अन्य भाषेत बोलत आहेत आणि त्याचा भावानुवाद सांगणाऱ्या म्हणून देव कोणाचा तरी शोध घेत आहे. त्याचे सांगणे ऐकण्यासाठी माझे मन जर खूप व्यस्त असेल तर तो मला टाळून पुढे जाईल. तो जरी मला स्पष्टीकरण सांगण्याचा प्रयत्न करील, तरी मला ते ऐकू येणार नाही.

जेव्हा प्रभूमध्ये नवीन होते आणि आत्मिक दानांविषयी शिकत होते, तेव्हा मी केवळ अन्य भाषेत प्रार्थना करीत असे. बराच काळ लोटल्यावर माझ्या प्रार्थनाजीवनाचा मला कंटाळा येऊ लागला. मी याविषयी देवाला विचारले तेव्हा त्याने मला सांगितले की, तुला कंटाळा येतो कारण तू काय बोलतेस हे तुला समजत नाही. मी आत्म्यात प्रार्थना करते तेव्हा काय बोलते हे मी नेहमीच समजून घेण्याची गरज आहे असे नाही, तरी देखील अशा प्रकारची प्रार्थना ही असंतुलित आहे आणि मी काय प्रार्थना करीत आहे हे समजून घेतले नाही, तर अधिक फलदायी होणार नाही हे मला माहीत आहे.

स्वस्थचित्त, सावध मन

ज्याचे मन तुझ्या ठायी स्थिर झाले आहे त्यास तू पूर्ण शांती देतोस, कारण त्याचा भाव तुजवर असतो.

तुमचे मन आणि तुमचा आत्मा परस्परसहकार्याने कार्य करतात हे या उदाहरणांवरून तुमच्या लक्षात आले असेल. त्यामुळे तुमचे मन अगदी स्वाभाविक, नैसर्गिक स्थितीत असणे फार महत्त्वाचे आहे. अन्यथा ते तुमच्या आत्म्याला मदत करू शकणार नाही.

सैतानाला ही गोष्ट माहीत आहे, त्यामुळे तो तुमच्या मनावर हल्ला करतो. तुमच्या मनाच्या युद्धभूमीवर तो तुमच्याविरुद्ध युद्ध छेडतो. प्रत्येक प्रकारच्या चुकीच्या विचारांनी तुमचे मन तो भरून टाकू इच्छितो, जेणेकरून पवित्र आत्म्याला तुमच्या स्वतःच्या मानवी आत्म्याद्वारे कार्य करण्यासाठी ते उपलब्ध होऊ नये.

मन हे शांत, स्वस्थचित्त ठेवले पाहिजे. यशया संदेष्टा आपल्याला सांगतो त्यानुसार ज्याचे मन देवाच्या ठायी स्थिर असते त्याला तो शांती देतो.

तरीदेखील मन सावध असणे गरजेचे आहे. तऱ्हेतऱ्हेच्या गोष्टींनी भरून गेल्यावर ते सावध राहू शकत नाही.

विचार करा: तुमचे मन किती वेळ सर्वसामान्य असते?

प्रकरण

9

भटकणारे, कोड्यात पडणारे मन

भटकणारे, कोड्यात पडणारे मन

खूप व्यस्त असणारे मन अस्वाभाविक आहे हे आपण मागच्या पाठात पाहिले. ते अस्वाभाविक असण्याचे दुसरे कारण म्हणजे ते सर्वकाळ कुठे ना कुठे भटकत असते. मन एकाग्र करण्यामधील असमर्थता हे सैतानाच्या हल्ल्याचे चिन्ह आहे.

ह्यास्तव तुम्ही आपली मनरूपी कंबर बांधा...

१ पेत्र. १:१३

पुष्कळ लोकांनी त्यांच्या मनाला भटकू देण्यात कित्येक वर्षे घालवली आहेत, कारण त्यांनी त्यांच्या विचारजीवनाला शिस्त लावण्याची तत्त्वे उपयोगात आणली नाहीत.

मन एकाग्र करू न शकणाऱ्या लोकांना आपल्यामध्ये मानसिकदृष्ट्या काहीतरी उणीव आहे असे बहुधा वाटते. अर्थात, मन एकाग्र न होण्यामागे, त्याला वर्षानुवर्षे तसेच भटकू देणे हेही एक कारण आहे. तसेच योग्य त्या जीवनसत्त्वाचा अभाव हेही एकचित्त न होण्यामागचे कारण असू शकते. एका प्रकारच्या बी जीवनसत्त्वामुळे एकाग्रशक्ती वाढते. म्हणून जर तुम्हांला एकाग्रतेची समस्या असेल तर आपला आहार योग्य आहे की नाही याची चौकशी करा.

पुष्कळ थकव्यामुळेदेखील एकाग्रतेची समस्या भेडसावते. मी जेव्हा खूप थकलेली असते तेव्हा सैतान माझ्या मनावर हल्ला करण्याचा प्रयत्न करतो हे मी अनुभवले आहे, कारण अशा परिस्थितीत त्याचा सामना करणे अधिक कठीण असते. मानसिक दृष्ट्या आम्ही अधू आहोत असे आम्हांला वाटावे ही सैतानाची इच्छा आहे. कारण त्यामुळे तो निर्माण करित असलेल्या समस्यांबाबत आपण काही करणार नाही. तो ज्या काही लबाड्या आपल्याशी करतो त्याचा आपण निष्क्रियतेने स्वीकार करावा असे त्याला वाटते.

आमच्या एका मुलीला तिच्या लहानपणी मन एकाग्र करण्याची समस्या होती. तिला वाचन करणे कठीण जात होते, कारण एकाग्रता आणि आकलन यांची सांगड असते. पुष्कळ मुलांना आणि मोठ्या माणसांनादेखील आपण काय वाचतो आहोत ते समजत नाही. त्यांचे डोळे पानांवरून फिरत असतात, पण ते काय वाचत आहेत हे त्यांच्या मनांना खऱ्या अर्थाने समजत नाही.

पुष्कळदा आकलनशक्तीचा अभाव हा एकाग्रतेच्या अभावाचा परिणाम आहे. मला स्वतःला याचा अनुभव आहे. मी पवित्र शास्त्रातील किंवा पुस्तकातील एखादे प्रकरण, एखादा अध्याय वाचत असेन, आणि अचानक माझ्या लक्षात येते की, मी काय वाचले ते मला अजिबात माहीत नाही. मग पुन्हा एकदा तो अध्याय वाचून काढते, आणि तो अध्याय मला पूर्णपणे नवीन वाटतो, कारण अगोदर वाचताना माझे डोळे जरी शब्दांवरून फिरत होते, तरी माझे लक्ष विचलित झाले होते. मी जे करित होते त्यावर लक्ष केंद्रीत करण्यास मी अपयशी ठरल्यामुळे मी काय वाचत होते ते समजून घेण्यास अपयशी ठरले.

भटकणाऱ्या मनामुळे मन एकाग्र न करता येणे हे बरेचा अर्थबोध न होण्यामागील खरे कारण असते.

भरकटणारे मन

...सांभाळून पाऊल टाक...

उपदेशक ५:१

सांभाळून पाऊल टाक म्हणजे रस्ता सोडून भटकू नको, आपला तोल ढळू देऊ नको. याचा विस्तारित अर्थ पाहिला तर, एखादी व्यक्ती जे काही करत आहे, त्यावर तिने आपले लक्ष एकाग्र केले तर ती त्यापासून भटकू शकत नाही.

माझे मन खूप भरकटत असे, त्याला मला खूप शिस्त लावावी लागली. ते काम सोपे नव्हते, कधीकधी माझ्याकडून हयगय होत असे. एखादा प्रकल्प करित असताना अचानक माझ्या लक्षात येत असे की, माझे मन भलतीकडेच आहे. परिपूर्ण एकाग्रतेच्या टप्प्यापर्यंत मी अद्याप आले नाही. पण मनाच्या इच्छेप्रमाणे त्याला भटकू न देणे हे किती महत्त्वाचे आहे हे मला समजले आहे.

भटकणे या शब्दाचे शब्दकोशात पुढीलप्रमाणे अर्थ दिले आहेत: बहकणे, विचलित होणे, भरकटणे, मतिभ्रम होणे, रस्ता चुकणे, वाट चुकल्यामुळे इकडेतिकडे जाणे, उगीचच इकडे तिकडे फिरत राहणे, मन किंवा विचार शांत न राहता भरकटणे.^१

तुम्ही जर माझ्यासारखे असाल, तर तुम्ही उपासनासभेत बसून पाळकाचा संदेश ऐकत असाल, त्या संदेशापासून तुम्हांला खूप लाभ होत असेल आणि अचानक तुमचे भलतीकडेच भरकटू लागेल. थोड्या वेळाने हे तुमच्या लक्षात येते आणि काय चालले आहे हे तुमच्या लक्षात येत नाही. तुमचे शरीर जरी चर्चमध्ये असले तरी तुमचे मन मात्र निरनिराळ्या कल्पनाविलासात दंग असते.

आध्यात्मिक युद्धात मन ही युद्धभूमी आहे हे लक्षात ठेवा. सैतान त्यावरच हल्ला करतो. एखादा मनुष्य जरी चर्चमध्ये असेल तरी तेथे जे काही सांगितले जात आहे त्यावर तो लक्ष केंद्रित करू शकणार नाही हे सैतानाला माहीत असते. मनुष्य जर स्वतःच्या मनाला शिस्त लावू शकला नाही, तर तो हातातील प्रकल्प पूर्ण करू शकणार नाही हे त्याला माहीत आहे.

संभाषण करित असतानाही मन भरकटते. कधी कधी असे होते की, माझा पती डेव्ह माझ्याशी बोलत असतो, मी थोडा वेळ त्याचे बोलणे लक्षपूर्वक ऐकते, पण थोड्या वेळाने माझ्या लक्षात येते की, त्याच्या बोलण्याकडे माझे पुरेसे लक्ष नाही. असे का होते? कारण माझ्या मनाला मी दुसरीकडे भरकटू दिले. माझे शरीर तेथे होते, पण माझे मन मात्र दुसरीकडे भटकत होते.

असे पुष्कळ वर्षे घडले. असे घडल्यानंतर तो काय बोलत आहे हे मला समजले आहे अशी बतावणी मी पूर्वी करित असे. पण आता मात्र मी त्याला थांबवते आणि पुन्हा त्याला सांगायला लावते.

निदान अशा प्रकारे तरी आपण परिस्थितीचा सामना करित आहोत असे मला वाटते.

सैतान जेव्हा माझ्या मनावर हल्ला करून माझे मन भरकटवतो, तेव्हा नक्कीच मी ऐकण्यासारख्या कुठल्या तरी गोष्टीपासून तो मला विचलित करू पाहत आहे हे माझ्या लक्षात येते.

या बाबतीत सैतानाशी लढण्याचा एक मार्ग म्हणजे आज अनेक मंडळ्या उपदेशाच्या ज्या कॅसेट्स देतात, त्या ऐकणे हा आहे. चर्चमध्ये काय सांगितले जात आहे ते ऐकण्यासाठी तुम्ही जर अजून आपले मन एकाग्र करू शकत नसाल, तर दर आठवड्याला उपदेशाच्या कॅसेट्स विकत घ्या आणि संदेश ऐका.

तुम्ही हार मानत नाही हे पाहिल्यावर सैतान प्रयत्न करणे सोडून देईल.

तुम्ही मानसिक दृष्ट्या अपंग, अधू आहात, तुमच्यामध्ये काहीतरी उणीव आहे असे तुम्ही समजावे ही सैतानाची इच्छा आहे हे लक्षात ठेवा. अशा प्रसंगी तुम्ही तुमच्या मनाला शिस्त लावण्याची गरज आहे. तुमच्या मनाला साऱ्या शहरभर भटकू देऊ नका. “तुमचे पाऊल सांभाळा.” तुम्हांला सराव करावा लागेल. जुन्या सवयी तोडून नवीन सवयी लावून घेण्यासाठी अगोदर फार त्रास होतो, पण अंती ते फायदेशीर ठरते.

शंका घेणारे (कोड्यात पडणारे) पडणारे मन

मी तुम्हांला खचित सांगतो की, जो कोणी ह्या डोंगराला तू उपटून समुद्रात टाकिला जा, असे म्हणेल आणि आपल्या अंतःकरणात शंका न बाळगिता, आपण म्हणतो तसे घडेलच असा विश्वास धरील त्याच्या शब्दाप्रमाणे घडून येईल. ह्यास्तव मी तुम्हांला सांगतो, तुम्ही प्रार्थना करून जे काही मागाल ते आपल्याला मिळालेच आहे असा विश्वास धरा म्हणजे ते तुम्हांला मिळेल.

मार्क. ११:२३, २४

“उद्याचा दिवस कसा जाईल कोणास ठाऊक?”

“आज पार्टीसाठी कोणता ड्रेस घालावा बरे?”

“डॅनीला (माझा मुलगा) किती टक्के मार्क्स मिळतील कोणास ठाऊक?”

“या शिबिराला किती लोक येतील बरे?”

प्रत्येक बाबतीत असे कोड्यात पडण्यापेक्षा काहीतरी सकारात्मक करणे अधिक चांगले हे मी शिकले आहे. डॅनीला किती टक्के मार्क्स मिळतील याची चिंता करीत बसण्याऐवजी त्याला चांगले मार्क्स मिळतील असा विश्वास मी बाळगू शकते. पार्टीला जाताना कोणते कपडे घालावेत याविषयी कोड्यात पडण्यापेक्षा काय घालावे याचा निर्णय मी घेऊ शकते. माझ्या सभेच्या वेळी हवामान कसे असेल किंवा सभेला किती लोक येतील याचा विचार करीत बसण्याऐवजी तो प्रश्न प्रभूच्या हाती सोपवावा आणि काहीही झाले तरी सर्वकाही आपल्या भल्यासाठीच तो घडवून आणील असा भरवसा बाळगणे उत्तम.

असे कोड्यात पडण्यामुळे मनुष्याला निर्णय घेणे कठीण जाते, परिणामी गोंधळ निर्माण होतो. कोड्यात पडणे, प्रश्न, शंका उपस्थित होणे, निर्णय न घेणे, गोंधळ यामुळे व्यक्तीला देवाकडून जे हवे असते ते विश्वासाने स्वीकारण्यास अडखळण होते.

मार्क. ११-२३, २४ मध्ये येथून “तुम्ही जे काही मागता ते तुम्हांला मिळेल की नाही याची शंका बाळगा” असे म्हटले नाही हे लक्षात घ्या. उलट त्याने म्हटले, “तुम्ही प्रार्थना करून जे काही मागाल ते आपल्याला मिळालेच आहे असा विश्वास धरा म्हणजे ते तुम्हांला मिळेल!”

ख्रिस्ती या नात्याने, विश्वासणारे या नात्याने आपण विश्वास ठेवला पाहिजे.

प्रकरण

10

गोंधळलेले मन

गोंधळलेले मन

शंका आणि गोंधळ हे एकमेकांचे नाते-वाईक आहेत हे आपण पाहिले आहे. विचारात निश्चिती असण्याऐवजी कोड्यात पडण्यामुळे शंका आणि गोंधळ निर्माण होतात.

देवापासून मिळेल की नाही या शंकेवर कसे विजयी व्हावे हे समजण्या-साठी याकोब. १:५-८ हा फार चांगला शास्त्रभाग आहे. द्विधा मनःस्थितीचा मनुष्य हा माझ्या दृष्टीने गोंधळलेला मनुष्य आहे, कारण कोणत्याही बाबतीत ठाम निर्णय घेणे त्याला जड जाते. त्याचे सारखे तळ्यात मळ्यात चालू असते.

माझ्या जीवनाचा बराचसा काळ मी त्याप्रमाणे जगले. सैतानाने माझ्याविरुद्ध युद्ध पुकारले आहे आणि माझे मन ही त्याची युद्धभूमी आहे हे मला माहीत नव्हते. प्रत्येक बाबतीत मी पुरती गोंधळलेली होती आणि त्याचे कारण मला माहीत नव्हते.

जर तुम्हांपैकी कोणी ज्ञानाने उणा असेल तर त्याने ते देवाजवळ मागावे म्हणजे ते त्याला मिळेल; कारण तो कोणास दोष न लावता सर्वास उदारपणाने देतो; पण त्याने काही संशय न धरिता विश्वासाने मागावे; कारण संशय धरणारा वाच्याने लोटलेल्या व उचंबळलेल्या समुद्राच्या लाटेसारखा आहे. असा माणूस द्विबुद्धीचा असून आपल्या सर्व मार्गांत चंचल असतो. आपणाला प्रभूपासून काही मिळेल असे त्याने समजू नये.

याकोब. १:५-८

युक्तिवाद किंवा तर्कवादामुळे संभ्रम निर्माण होतो

...अहो अल्पविश्वासी, ...असा विचार तुम्ही मनात का करिता?

मत्तय. १६:८

आपण भटकणाऱ्या मनाविषयी चर्चा केली आहे आणि पुढच्या प्रकरणात आपण संशय, शंका याचा विचार करणार आहोत. पण आता मला संभ्रम यावर अधिक प्रकाश टाकायचा आहे.

देवाच्या लोकांपैकी पुष्कळ लोक गोंधळलेले आहेत. का? शंका घेणे किंवा गोंधळून जाणे हे एक कारण आहे हे आपण पाहिले आहे. दुसरे कारण म्हणजे तर्कशक्ती किंवा तार्किकता. एखादे विधान, किंवा घटना यांना तर्कशुद्धता देणारी वस्तुस्थिती किंवा हेतू असा याचा अर्थ अभिप्रेत आहे. (मराठी पवित्र शास्त्रात याला अल्पविश्वास म्हटले आहे).

साध्या शब्दांत सांगायचे म्हणजे कोणत्या तरी गोष्टीच्या मागचा “का” शोधण्याचा प्रयत्न मनुष्य करतो तेव्हा युक्तिवाद किंवा तर्कवाद निर्माण होतो. त्यामुळे मनुष्याचे मन एखादी घटना, एखादा प्रश्न किंवा परिस्थितीभोवती घुटमळत राहून त्याबाबतच्या सर्व गोष्टी समजून घेण्याचा प्रयत्न करते. एखादे विधान किंवा शिकवण तर्कसुसंगत आहे की नाही हे पाहण्यासाठी आपण त्याची चिरफाड करतो आणि जर ते तर्कसुसंगत नसेल तर ते नाकारतो.

आपल्याठायी असलेली देवाची इच्छा सैतान युक्तिवादाद्वारे अशा प्रकारे आपल्याकडून हिरावून घेऊ पाहतो. देव आपल्याला एखादी गोष्ट करायला सांगेल पण ती तर्कसुसंगत नसेल. आणि जर ती तर्काला धरून नसेल तर तिच्याकडे दुर्लक्ष करायचा मोह आपल्याला होईल. देव मनुष्याला जे करायला सांगतो ते पुष्कळदा मनुष्याला तर्कसंगत वाटेलच असे नाही. त्याता आत्मा त्याची खात्री पटवून देईल, पण मन मात्र त्याकडे दुर्लक्ष करील.

मनात तर्कवितर्क करीत बसू नका, आत्म्यात ऐका

स्वाभाविक वृत्तीचा माणूस देवाच्या आत्म्याच्या गोष्टी स्वीकारीत नाही, कारण त्या त्याला मूर्खपणाच्या वाटतात; आणि त्या त्याला समजू शकणार नाहीत, कारण त्यांची पारख आत्म्याच्या द्वारे होते.

१ करिंथ. २:१४

मनात युक्तिवाद करणे विरुद्ध आत्म्यात आज्ञापालन करणे याविषयीचे माझे स्वतःचे एक उदाहरण आहे. ते मी तुम्हांला सांगू इच्छिते.

आमच्या शहरापासून जवळच्या गावात दर आठवड्याला होणाऱ्या एका साप्ताहिक सभेसाठी जाण्याची मी तयारी करीत होते. तयारी करता करता, त्या ठिकाणी सेवाकार्यास मदत करणाऱ्या एका स्त्रीविषयी मी विचार करीत होते. ती खूप विश्वासू होती. तिच्यासाठी काहीतरी करावे असे देवाने मला सुचवले.

“देवपित्या, गेल्या बऱ्याच वर्षांपासून रूथ आम्हांला आशीर्वाद अशी ठरली आहे. तिच्यासाठी मी काय करू शकते?” मी प्रार्थना केली.

एवढ्यात माझे लक्ष कपड्यांच्या कपाटातील नवीन लाल ड्रेसवर गेले. तो ड्रेस मी रूथला घावा असे देव मला सुचवीत असल्याचे मला जाणवले. तो ड्रेस मी तीन महिन्यांपूर्वी घेतला होता, पण अजून एकदाही मी तो घातला नव्हता. दुकानातून आणलेल्या पॅकींगमध्येच तो होता. मला तो ड्रेस खूप आवडला होता. पण जेव्हा जेव्हा मी तो घालण्याचा विचार करीत असे, तेव्हा काही ना काही कारणाने तो घालण्याचा विचार मला रद्द करावा लागत असे.

माझे लक्ष त्या ड्रेसवर गेले तेव्हाच मी तो रूथला घायला हवा होता हे लक्षात आले, पण मला तो घायची इच्छा नव्हती. त्यामुळे मी मनातल्या मनात युक्तिवाद करू लागले की इतका नवीन ड्रेस मी रूथला घावा असे देव सुचवणार नाही - मी तर त्या ड्रेससाठी मॅचिंग असे चांदीचे इअररिंग्जदेखील विकत घेतले होते.

या वेळी मी माझ्या दैहिक मनाला गप्प बसवले असते आणि आत्म्यात होणाऱ्या देवाच्या वाणीला अधिक प्रतिसाद दिला असता, तर सर्व काही व्यवस्थित पार पडले असते. पण युक्तिवादाद्वारे स्वतःला फसवण्याची क्षमता आपल्यामध्ये असते. देव जे करायला सांगत होता ते करायची इच्छा नव्हती म्हणून मीही तसेच केले. काही मिनिटातच या विषयाचा मला विसर पडला आणि मी माझ्या नेहमीच्या कामात व्यस्त झाले. सांगायची गोष्ट म्हणजे तो ड्रेस नवीन होता आणि मला आवडला होता म्हणून तो घायची माझी इच्छा नव्हती. मी माझ्या मनालाच समजावीत राहिले की, देव असे काही सुचवणारच नाही. माझ्या सुखापासून तो मला वंचित करणार नाही.

काही आठवड्यांनंतर त्याच ठिकाणी होणाऱ्या सभेसाठी मी तयारी करीत होते. पुन्हा एकदा रूथ आंटीचा विचार माझ्या मनात आला. मी तिच्यासाठी प्रार्थना करू लागले. मागच्यासारखेच मी पुन्हा देवाला विचारले, “देवा मी रूथसाठी काय करू?” पुन्हा माझी नजर त्या लाल ड्रेसवर गेली आणि माझे मन खचले, कारण पूर्वीच्या घटनेची आठवण मला झाली.

पण या वेळी मात्र त्यातून बाहेर पडण्याचा मार्ग नव्हता. एक तर देव मला जे सांगत होता ते करणे किंवा ‘देवा, तू मला जे सांगत आहेस ते मला समजते, पण मी तसे करणार नाही,’ असे देवाला सांगणे. देवावर माझी प्रीती असल्यामुळे त्याची आज्ञा मोडणे सोपे नव्हते, म्हणून मी त्याच्याशी त्या लाल ड्रेसविषयी बोलू लागले.

तो ड्रेस नवीन आहे, या सबबीखाली मी मागच्या वेळी एकदोन मिनिटांत प्रश्न निकाली काढला होता. पण आता माझ्या लक्षात आले की, फक्त जुन्याच गोष्टी घाव्यात असे पवित्र शास्त्र सांगत नाही. ड्रेस नवीन असल्यामुळे तो देण्यामध्ये मला मोठा त्याग करावा लागला असता हे खरे, पण त्यामुळे रूथला अधिक आशीर्वाद मिळाला असता.

मी माझे अंतःकरण देवासाठी उघडले तेव्हा तो मला दाखवू लागला की, मी मुळात तो ड्रेस रूथसाठीच विकत घेतला होता. त्यासाठीच माझ्याकडून तो कधी घातला गेला नाही. तिला आशीर्वादित करावे म्हणून देव माझा उपयोग करून घेऊ पाहत होता.

या घटनेमुळे मी खूप काही शिकले. आपण युक्तिवाद करून किती झपाट्याने स्वतःच्याच मनाप्रमाणे वागतो आणि देवाचे मार्गदर्शन नाकारतो हे माझ्या लक्षात आले.

१ करिंध. २: १४ मध्ये सांगितल्यानुसार स्वाभाविक माणूस आत्मिक गोष्टी समजू शकत नाही हे लक्षात ठेवा. मी एकदाही न घातलेला नवाकोरा ड्रेस देऊन टाकायची कल्पना माझ्या दैहिक मनाला समजली नाही, पण माझ्या आत्म्याला चांगल्या प्रकारे समजली होती.

देवाच्या मार्गात अधिक चांगल्या प्रकारे चालण्यासाठी या उदाहरणाचा तुम्हांला चांगला उपयोग होईल असे मला वाटते.

(मी तो ड्रेस रूथला दिला की नाही असा प्रश्न तुम्हांला पडला असेल. होय, मी तो ड्रेस तिला दिला आणि ती आता आमच्या ऑफिसमध्ये काम करते आणि अधूनमधून तो ड्रेस घालत असते).

वचनाप्रमाणे आचरण करणारे असा!

वचनाप्रमाणे आचरण करणारे असा, केवळ ऐकणारे असू नका; अशाने तुम्ही फसवणूक करिता.

याकोब. १: २२

आपण जेव्हा वचनाप्रमाणे वागायला नकार देतो तेव्हा या तर्कवितर्कानेच आपली फसवणूक करून दुसऱ्याच कशावर तरी विश्वास ठेवायला आपल्याला भाग पाडलेले असते. वचन काय सांगते ते (मानसिकरित्या) पूर्णपणे समजून घेण्यासाठी आपण खूप अधिक वेळ देऊ शकत नाही. पण जर आपण आत्म्याची साक्ष ऐकली तर मात्र आपण पुढे वाटचाल करू शकतो.

मी देवाची आज्ञा पाळावी ही देवाची इच्छा आहे हे मला समजले आहे, मग ती इच्छा मला आवडो वा न आवडो.

देव जेव्हा त्याच्या वचनाद्वारे किंवा आमच्या अंतरात्म्याशी बोलतो तेव्हा आपण त्याच्याशी तर्कवितर्क करू नये, वादविवाद करू नये किंवा तो जे सांगतो ते तर्कसुसंगत आहे की नाही याचा शहानिशा करण्याचा प्रयत्न करू नये.

देव बोलतो तेव्हा आपण त्याप्रमाणे केले पाहिजे, ते तर्कसुसंगत आहे की नाही याची व्याख्या करत बसू नये.

मानवी तर्कवितर्कावर नव्हे, तर देवावर विश्वास ठेवा

तू आपल्या अगदी मनापासून परमेश्वरावर भाव ठेव, आपल्याच बुद्धीवर अवलंबून राहू नको.

नीती. ३:५

दुसऱ्या शब्दात सांगायचे म्हणजे तर्कवितर्कावर अवलंबून राहू नका. तर्कवितर्कामुळे फसवणुकीला वाव मिळतो आणि अधिक गोंधळ निर्माण होतो.

एकदा मी देवाला विचारले की, इतके सारे लोक का गोंधळलेले आहेत? त्यावर त्याने मला उत्तर दिले, “प्रत्येक गोष्टीचा कार्यकारणभाव शोधण्याचा प्रयत्न करणे थांबवा म्हणजे ते गोंधळणार नाहीत.” मला ते शतप्रतिशत पटले. तर्कवितर्क आणि गोंधळ यांची जोडीच असते.

तुम्ही आणि मी एखाद्या गोष्टीवर विचार करू शकतो, देव आपल्याला त्या बाबतीत काही समजावून सांगतो की नाही ते पाहण्यासाठी आपण ती गोष्ट देवाकडे आणू शकतो, पण ज्या वेळी आपला गोंधळ उडेल तेव्हा मात्र आपण थांबले पाहिजे.

तर्कवितर्क करणे हे अनेक कारणांसाठी धोकादायक आहे. मानवी मनाला तर्कशास्त्र आवडते. त्याला जे समजते त्यावर विश्वास ठेवायला त्याला आवडते. पण आपल्या मनाला जे योग्य वाटते ते सर्वस्वी चूक असू शकेल.

मानवी मनाला सयुक्तिकपणा, मांडणी किंवा क्रमबद्धता आणि तर्कशुद्धपणा आवडतो. जी गोष्ट समजते ती हाताळायला मानवी मनाला आवडते. म्हणून आपल्या मनात छोटे छोटे कपडे करून त्यात सर्व काही नीट रचून ठेवायला आपल्याला आवडते. “ज्या अर्थी ही गोष्ट येथे चपखल बसते त्या अर्थी हे बरोबरच असणार” असा विचार आपण करतो. काही काही गोष्टी आपल्या मनाला चांगल्या वाटल्या, तरी त्या पूर्णपणे चूक असतात हे आपल्या लक्षात येईल.

प्रेषित पौलाने रोम.९:१ मध्ये म्हटले आहे, **मी ख्रिस्तामध्ये खरे बोलतो, खोटे बोलत नाही; माझी सदसद्विवेकबुद्धीही पवित्र आत्म्यामध्ये माझ्याबरोबर साक्ष देते.** पौल जे करत होता ते योग्य आहे हे त्याच्या तर्कसुसंगततेमुळे त्याला माहीत होते असे नाही, तर त्याची सदसद्विवेकबुद्धी त्याच्या आत्म्यात साक्ष देत होती म्हणून माहीत होते.

आपण पाहिले आहे की, मन आत्म्याला मदत करतो. मन आणि आत्मा हे एकत्र कार्य करतात, पण आत्मा हा अधिक चांगला अवयव आहे आणि मनापेक्षा त्याचा जास्त आदर केला पाहिजे.

एखादी गोष्ट चूक आहे हे जर आपल्याला आत्म्यात समजले तर ती करण्यासाठी आपण तर्कवितर्काला स्थान देऊ नये. तसेच एखादी गोष्ट योग्य आहे असे आपल्याला समजले तर ती न करण्यापासून तर्कवितर्काला आपल्याला रोखू देऊ नये.

पुष्कळ बाबी देव आपल्याला समजावून सांगतो, पण देवाबरोबर चालण्यासाठी आणि त्याच्या आज्ञा पाळण्यासाठी आपल्याला सर्व काही समजले पाहिजे असे नाही. आमचा विश्वास वाढावा यासाठी साधने म्हणून देव कधी कधी आमच्या जीवनात मोठी प्रश्नचिन्हे ठेवतो. अनुत्तरित प्रश्न दैहिक जीवनाला वधस्तंभावर खिळतात. तर्कवितर्क सोडून देऊन देवावर भरवसा ठेवणे माणसासाठी कठीण आहे, पण ती प्रक्रिया एकदा सुरू झाली तर मनाला शांती मिळते.

तर्कसंगती लावण्याचा प्रयत्न करण्यात मन व्यस्त राहते, त्यामुळे ज्ञानाचे सूक्ष्म आकलन आणि प्रगटीकरण यांना अडखळण निर्माण होते. बौद्धिक ज्ञान आणि प्रकट झालेले ज्ञान यात फार मोठा फरक आहे.

तुमच्या बाबतीत मला ठाऊक नाही, पण माझ्या मनाला जे प्रगट झाले आहे ते योग्य आहे की नाही हे माझ्या आत्म्यात मला समजावे म्हणून देवाने मला प्रकटीकरण द्यावे अशी माझी इच्छा असते. मी अगदी थकून गळून जाईपर्यंत माझ्या मनाने एखाद्या प्रश्नासंबंधी तर्कवादाच्या भोवऱ्यात गरगर फिरत राहावे असे मला वाटत नाही. माझ्या स्वतःच्या ज्ञानावर, आकलनशक्तीवर विश्वास ठेवल्याने नव्हे, तर देवावर भरवसा ठेवल्याने माझ्या मनाला आणि अंतःकरणाला शांतीचा अनुभव यावा असे मला वाटते.

आपल्याला जरी काही माहीत नसले, तरी ज्याला सर्व काही माहीत आहे त्याला आपण ओळखतो, जाणतो या समाधानाप्रत तुम्ही आणि मी वाढले पाहिजे.

ख्रिस्ताशिवाय दुसरे काही जमेस न धरण्याचा निश्चय करा

बंधुजनहो, मी तर तुमच्याकडे आलो तो वक्तृत्वाच्या अथवा ज्ञानाच्या श्रेष्ठतेने देवाचे रहस्य तुम्हांस सांगत आलो असे नाही. कारण येशू ख्रिस्त म्हणजे

वधस्तंभावर खिळलेला येशू ख्रिस्त, ह्याच्याशिवाय मी तुमच्याबरोबर असताना दुसरे काही जमेस धरू नये असा मी ठाम निश्चय केला.

१ करिंथ. २:१, २

तर्कवितर्काबाबत पौलाचा हा दृष्टीकोन होता. मलाही तो समजला आणि आवडला आहे. तो समजण्यासाठी मला फार वेळ लागला, पण मी किती सुखी, आनंदी आहे हे मला अनेक प्रसंगांनंतर समजले. कधी कधी आपल्याला इतके अधिक माहीत होते की, त्यामुळे आपण अधिकच दुःखीकष्टी होतो.

मी नेहमीच चौकस स्वभावाची होते. मला प्रत्येक गोष्ट समजून घ्यायला, माहीत करून घ्यायला आवडत असे. माझे हे तर्कवितर्क करणे हेच माझ्या गोंधळाचे कारण आहे आणि देव मला जे काही देऊ इच्छित आहे, त्यापासून ते मला रोखते हे देव मला दाखवू लागला.

सर्व गोष्टींचा कार्यकारणभाव समजल्यावर मला सुरक्षित वाटत असे. सर्व सूत्रे माझ्या हाती असावीत असे मला वाटे. नियंत्रण आपल्या हातातून सुटते आहे असे मला वाटले, तर मी घाबरत असे. माझ्यात कशाची तरी उणीव होती. मला शांती नव्हती आणि तर्कवितर्क करून करून मी शारीरिकरित्या पुरती थकून, गळून गेले होते.

अशा प्रकारे सतत चुकीची मानसिक कृती करित राहिल्यामुळे तुमचे शरीरदेखील थकून जाते.

मी हे सर्व सोडून द्यावे ही देवाची अपेक्षा होती. आणि जे अशा प्रकारे तर्कवितर्काच्या जाळ्यात सापडलेले आहेत, त्यांना माझाही हाच सल्ला आहे. जशी एखादी व्यक्ती दारूच्या, मादक पदार्थांच्या आहारी जाते, व्यसनाधीन होते, तसे आपणही चुकीच्या मानसिक कृतींच्या अधीन आपण होऊ शकतो. मी तर्कवितर्काच्या व्यसनात पडले होते. आणि जेव्हा मी ते सोडले तेव्हा त्याचा मला त्रासही झाला. काय चालले आहे हे न समजल्यामुळे मी घाबरी होत असे. मला कंटाळादेखील वाटत असे.

तर्कवितर्क करण्यात मी माझा इतका काही वेळ घालवला होता की, इतक्या शांतीपूर्ण मनाची सवय व्हायला मला वेळ लागला. अधूनमधून थोडेफार कंटाळवाणे वाटत असे, पण आता मात्र मला ते फार आवडते. जेव्हा सर्व गोष्टींबाबत युक्तिवाद, तर्कवितर्क करून मी सर्व गोष्टींवर नियंत्रण ठेवण्याचा प्रयत्न करित असे तेव्हा होणारा त्रास आता मला नकोसा वाटतो.

आमच्या मनाने तर्कवितर्कामध्ये राहावे असे देवाला वाटत नाही.

आपले मन तर्कवितर्कांनी भरून जाते तेव्हा ती सर्वसामान्य स्थिती नसते हे लक्षात घ्या. ज्या ख्रिस्ती विश्वासणाऱ्याला विजयी जीवन जगायचे आहे, मनाच्या युद्धभूमीवर चाललेले युद्ध ज्याला जिंकायचे आहे त्याच्यासाठी तर नाहीच नाही.

प्रकरण

11

संशयी आणि
विश्वास न ठेवणारे मन

संशयी आणि विश्वास न ठेवणारे मन

संशय आणि अविश्वास या दोन्ही गोष्टी जणू काय एकच आहेत अशा प्रकारे आपण नेहमी बोलतो. पण वस्तुस्थिती अशी आहे की, त्यांची जरी सांगड घालता येत असली तरी त्या पूर्णपणे वेगळ्या बाबी आहेत.

वाईन्स *एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ न्यू टेस्टामेन्ट वर्ड्समध्ये* संशय या शब्दाची व्याख्या 'जेथे दोन रस्ते फुटतात अशा ठिकाणी उभे राहणे, कोणत्या रस्त्यावरून जावे याविषयी गोंधळात पडणे' अशी केली आहे.^१

अविश्वास यासाठी ग्रीकमध्ये जो शब्द वापरला आहे, त्याचा संबंध आज्ञाभंगाशी आहे असे त्याच शब्दकोशात सांगितले आहे.^२

यावरून संशय आणि अविश्वास ही सैतानाच्या हातातली शक्तीशाली शस्त्रे आहेत हे आपल्या लक्षात येते. संशयामुळे मनुष्य द्विधा मनःस्थितीत सापडतो, तर अविश्वासामुळे तो आज्ञाभंग करतो.

सैतान आपल्यावर नक्की कोणत्या शस्त्राने हल्ला करीत आहे, हे आपण समजू शकलो तर फायदेशीर ठरेल असे मला वाटते. आपण संशयाचा सामना करीत आहोत की अविश्वासाचा?

संशय

...तुम्ही दोहो मतांमध्ये कोठवर लटपटाल?...

१ राजे १८:२१

संशयावर प्रकाश टाकणारी एक गोष्ट मी ऐकली.

...अरे अल्पविश्वासी, तू संशय का धरिलास?

मत्तय. १४:३१

त्यांच्या अविश्वासामुळे त्याला आश्चर्य वाटले.

मार्क. ६:६

एक आजारी मनुष्य होता, आजारातून बरे होण्याविषयीची वचने तो पवित्र शास्त्रातून कबूल करित होता आणि आरोग्य मिळाल्याचे दिसेल असला विश्वास बाळगून होता. असे करित असताना अधूनमधून त्याच्यावर संशयाच्या विचारांचे हल्ले होत होते.

अशा कठीण प्रसंगातून जात असताना तो निराश होऊ लागला तेव्हा देवाने त्याचे डोळे उघडून त्याला आत्मिक जग दाखवले. तेथे त्याने हे पाहिले : सैतान त्याच्याशी खोटे बोलत होता, तू बरा होणार नाहीस, देवाचे वचन तुझ्या बाबतीत कार्यकारी होणार नाही असे त्याला सांगत होता. पण त्याने हेही पाहिले की ज्या ज्या वेळी तो वचन उच्चारित असे, त्या त्या वेळी त्याच्या तोंडातून तरवारीसारखा प्रकाश बाहेर पडत असे आणि सैतान धाडकन उताणा पडत असे.

देवाने त्याला हा दृष्टान्त दाखवल्यावर, वचन सारखे म्हणत राहणे इतके महत्त्वाचे का आहे हे त्याच्या लक्षात आले. आपल्याठायी विश्वास नाही म्हणून सैतान संशयाचे शस्त्र घेऊन त्याच्यावर हल्ला करित आहे हे त्याच्या लक्षात आले.

संशय आपल्याला देवाकडून मिळत नाही. पवित्र शास्त्र सांगते की, देव प्रत्येकाला ठराविक प्रमाणात विश्वास देतो (रोम.१२:३). देवाने आमच्या अंतःकरणात विश्वास ठेवला आहे, पण आमच्यावर संशयाचा हल्ला करून सैतान तो विश्वास कुचकामी करण्याचा प्रयत्न करतो.

देवाच्या वचनाच्या विरोधात असणाऱ्या विचारांमधून संशय आमच्याठायी येतो. त्यामुळे देवाचे वचन माहीत असणे आपल्यासाठी फार महत्त्वाचे आहे. जर आपल्याला वचन माहीत असेल तर सैतान आपल्याशी काय लबाड्या करित आहे हे आपल्याला समजेल. येशूने त्याच्या मृत्यूद्वारे आणि पुनरुत्थानाद्वारे आमच्यासाठी जे विकत घेतले ते सैतान आमच्यापासून चोरून घेऊ पाहतो हे लक्षात ठेवा.

संशय आणि अविश्वास

तुझी संतती होईल ह्या वचनाप्रमाणे त्याने बहुत राष्ट्रांचा बाप व्हावे म्हणून आशेला जागा नसताही त्याने आशेने विश्वास ठेविला.

तथापि विश्वासाने दुर्बल न होता, आपले निर्जीव झालेले शरीर (तो सुमारे शंभर वर्षांचा होता) व सारा हिच्या गर्भाशयाचे निर्जीवपण ही त्याने लक्षात घेतली;

परंतु देवाच्या अभिवचनाकडे पाहून तो अविश्वासामुळे डळमळला नाही, तर विश्वासाने सबळ होऊन त्याने देवाचे गौरव केले;

आणि देव आपण दिलेले अभिवचन पूर्ण करावयासही समर्थ आहे अशी त्याची पक्की खातरी होती.

रोम.४:१८-२१

देवाने दिलेली अभिवचने मला माहीत असतात, तरीही संशय आणि अविश्वासाचा हल्ला माझ्यावर होतो तेव्हा मला हा शास्त्रभाग वाचायला आणि त्यावर मनन करायला आवडते.

मी तुला संतती देईन असे अभिवचन देवाने अब्राहामाला दिले होते. हे अभिवचन मिळाल्यावर बरीच वर्षे उलटली, पण अब्राहाम आणि सारा यांना मूल झाले नाही. तरीही देवाने अभिवचन दिल्यानुसार होणारच असा दृढ विश्वास अब्राहामाने ठेवला. अशा वेळी संशयाचे विचार त्याच्यावर हल्ला करित होते आणि देवाची आज्ञा मोडण्यासाठी अविश्वासाचा आत्मा त्याच्यावर दबाव आणत होता.

अशा परिस्थितीत आज्ञाभंग करणे म्हणजे विश्वास ठेवायचे सोडून देणे. आज्ञाभंग म्हणजे देवाच्या वाणीकडे, किंवा देव आमच्याशी जे वैयक्तिकरित्या बोलतो त्याकडे दुर्लक्ष करणे.

अब्राहाम विश्वासात दृढ राहिला. तो देवाची उपकारस्तुती करित राहिला. त्याला गौरव देत राहिला. पवित्र शास्त्र सांगते की असे करित असताना तो विश्वासात बलवान झाला.

देव आपल्याला एखादी गोष्ट सांगतो किंवा एखादी गोष्ट करायला सांगतो तेव्हा त्यावर विश्वास ठेवण्यास किंवा ती करण्यास लागणारा विश्वास आपल्याला देवाच्या वचनाकडून मिळतो. देवाने आमच्याकडून एखाद्या गोष्टीची अपेक्षा करणे आणि ती करण्यासाठी लागणारी क्षमता आमहांला न देणे हास्यास्पद होईल. दृढ विश्वासाने भरलेल्या अंतःकरणाचे आपण किती धोकादायक होऊ हे सैतानाला चांगले माहीत आहे, म्हणून तो आपल्यावर संशय आणि अविश्वास यांनी हल्ला करतो.

आपल्याठायी विश्वास नाही असे नाही, तर आपल्याशी लबाड्या करून सैतान आपल्या विश्वासाचा नाश करू पाहतो.

मला तुम्हांला एक उदाहरण देऊ द्या. मला सेवेसाठी पाचारण झाले त्याच्याशी हे संबंधित आहे. ती नेहमीसारखीच सकाळ होती. तीन आठवड्यांपूर्वी मी पवित्र आत्म्याने भरले होते. रेव्ह. मॉसहोल्डर यांच्या संदेशाची पहिलीच टेप मी नुकतीच ऐकून संपवली होती. संदेशाचे

शीर्षक होते, “दुसऱ्या बाजूला जा”. केवळ एका वचनावर तासभर संदेश देता येतो आणि तो मनोरंजक होऊ शकतो हे पाहून आश्चर्य करीत होते.

मी माझा बिछाना नीट करीत असताना, देवाचे वचन शिकवण्याची तीव्र इच्छा माझ्या मनात जागृत झाली. त्यानंतर प्रभूची वाणी माझ्या कानावर पडली, “तू सर्व जगभर जाऊन माझे वचन शिकवशील, आणि कॅसेटद्वारे संदेशांचे तुझे मोठे सेवाकार्य होईल.”

देव खरोखरच माझ्याशी बोलला आणि त्याने मला जे सांगितले त्यावर विश्वास ठेवण्यास नैसर्गिक कारण नव्हते. माझ्यामध्ये अनेक समस्या होत्या, मी सेवाकार्यासाठी योग्य व्यक्ती नाही असे मला वाटत होते. पण ज्ञान्यांस लाजवावे म्हणून देवाने जगातील दुर्बल आणि मूर्ख यांना निवडले (१ करिंथ.१:२७). तो माणसाचे बाह्यस्वरूप पाहत नाही, तर त्याचे अंतःकरण पाहतो (१ शमुवेल १:२७). जर अंतःकरण योग्य, बरोबर असेल तर देव शरीरात बदल घडवतो.

विश्वास ठेवण्यास पुरेसे नैसर्गिक कारण नसतानाही, ही इच्छा माझ्या मनात आली तेव्हा देव माझ्याकडून जे करून घेऊ इच्छित आहे, ते करण्यासाठी मी विश्वासाने भरले. कार्य करण्यासाठी तो इच्छा, विश्वास आणि क्षमता देतो. पण मला तुम्हांला हेही सांगू द्या की, मी प्रशिक्षण घेत असताना आणि सेवाकार्यासाठी प्रतीक्षा करीत असताना सैतान नियमितपणे माझ्यावर संशय आणि अविश्वास यांचा हल्ला करीत असे.

देव त्याच्या लोकांच्या अंतःकरणात दृष्टान्त आणि स्वप्ने देतो. एका लहानशा “बी” च्या स्वरूपात त्यांची (दृष्टान्त व स्वप्न) सुरुवात होते. आपली स्वप्ने, आपले दृष्टान्त आपण सोडून द्यावेत म्हणून सैतान आपल्यावर हल्ले करतो. त्यासाठी तो संशय आणि अविश्वास यांचा वापर करतो. ही दोन्ही शस्त्रे मनावर हल्ला करतात.

विश्वास हे आत्म्याचे फळ आहे; ते आध्यात्मिक सामर्थ्य आहे. आपले मन आपल्या आत्म्याशी सहमत होऊ नये अशी सैतानाची इच्छा असते. एखादी गोष्ट करण्यासाठी देव जर आपल्याठायी विश्वास ठेवील तर आपण सातत्याने त्यावर विश्वास ठेवून ती गोष्ट नक्कीच करू आणि अशा प्रकारे सैतानाच्या राज्याचे बरेच नुकसान करू हे त्याला (सैतानाला) माहीत आहे.

पाण्यावर चालत राहा

इकडे वारा तोंडचा असल्यामुळे किनाऱ्यापासून बऱ्याच अंतरावर तारू लाटांनी हैराण झालेले होते.

तेव्हा रात्रीच्या चवथ्या प्रहरी तो समुद्रावरून चालत त्यांच्याकडे आला.

शिष्य त्याला समुद्रावरून चालताना पाहून घाबरून गेले व म्हणाले, भूत आहे; आणि ते भिऊन ओरडले;

परंतु येशू त्यांना लागलाच म्हणाला, धीर धरा; मी आहे; भिऊ नका.

तेव्हा पेत्राने उत्तर दिले, प्रभुजी आपण असाल तर पाण्यावरून आपणाकडे येण्यास मला सांगा.

त्याने म्हटले, ये; तेव्हा पेत्र येशूकडे जाण्यासाठी तारवातून उतरून पाण्यावरून चालू लागला;

परंतु वारा पाहून तो भ्याला आणि बुडू लागला असता ओरडून म्हणाला, प्रभुजी, मला वाचवा.

येशूने तत्क्षणी हात पुढे करून त्याला धरिले व म्हटले, अरे अल्पविश्वासी, तू संशय का धरिलास?

मग ते तारवात चढल्यावर वारा पडला.

मत्तय. १४:२४-३२

शत्रूने म्हणजे सैतानाने आखलेली जी रणनीती या शास्त्रभागातून दिसून येते तिच्याकडे तुमचे लक्ष वेधून घेण्यासाठी मी शेवटचे वचन तिरप्या टाईपात दिले आहे. येशूची आज्ञा ऐकून पेत्र, आतापर्यंत त्याने जे केले नव्हते ते करण्यासाठी पुढे सरसावला. वस्तुस्थितीच सांगायची म्हणजे येशूशिवाय दुसऱ्या कोणीही तसे केले नव्हते.

त्यासाठी विश्वासाची गरज आहे!

पेत्राने चूक केली; त्याने वादळाकडे पाहण्यात बराच वेळ घातला. तो घाबरला. संशय आणि अविश्वासाने त्याला घेरले आणि तो बुडू लागला. बचावासाठी त्याने येशूचा धावा केला, आणि येशूने त्याला वाचवले. पण एक गोष्ट लक्षात घ्या, *पेत्र बोटीत बसल्याबरोबर वादळ थांबले.*

रोम. ४:१८-२१ ही वचने लक्षात ठेवा. परिस्थिती अशक्य वाटत असूनही त्याने विश्वास सोडण्यास नकार दिला. अब्राहामाला परिस्थितीची जाणीव होती, पण तो परिस्थितीविषयी सतत बोलत अथवा विचार करीत राहिला नाही असे मला वाटते. तुम्हांला आणि मला आपल्या परिस्थितीची जाणीव असू शकते, पण जेणेकरून आपला विश्वास वाढेल आणि आपली वृद्धी होईल अशा गोष्टीवर आपण आपले लक्ष केंद्रीत करू शकतो.

म्हणून तर अब्राहाम देवाची स्तुती करीत आणि त्याला गौरव देत राहिला. परिस्थिती विपरीत असली, तरी जे योग्य आहे ते आपण करीत राहिलो तर आपण देवाला गौरव देतो. इफिस.६:१४ आपल्याला शिकवते की, आत्मिक युद्धाच्या वेळी आपण सत्याचा कमरबंद गुंडाळावा.

तुमच्या जीवनात वादळ येते तेव्हा पवित्र आत्म्यात दृढ निश्चय करून बोटीबाहेर पडा. पुष्कळदा असे होते की, तुम्ही सामना करणे सोडून दिले, आणि सुरक्षित स्थळी गेला की, वादळ शांत होते.

तुम्हांला पराभूत करण्यासाठी सैतान तुमच्या जीवनात वादळे आणतो. मन ही युद्धभूमी आहे हे वादळाच्या प्रसंगी लक्षात ठेवा. तुमचे विचार अथवा तुमच्या भावना यांच्या आधारे निर्णय घेऊ नका.

हेलकावे खाण्याची परवानगी नाही!

जर तुम्हांपैकी कोणी ज्ञानाने उणा असेल तर त्याने ते देवाजवळ मागावे म्हणजे त्याला ते मिळेल; कारण तो कोणास दोष न लावता सर्वास उदारपणाने देतो;

पण त्याने काही संशय न धरिता विश्वासाने मागावे; कारण संशय धरणारा वाच्याने लोटलेल्या व उचंबळलेल्या समुद्राच्या लाटेसारखा आहे.

असा माणूस द्विबुद्धीचा असून आपल्या सर्व मार्गांत चंचल असतो. आपणाला प्रभूपसून काही मिळेल असे त्याने समजू नये.

याकोब.१:५-७

बायबल कॉलेजमधून उत्तीर्ण होऊन बाहेर पडल्यावर निर्णय घेण्याच्या बाबतीत आपण कसे गोंधळून गेलो होतो याची कथा माझे पाळक रीक शिल्टन सांगत असतात. पदवी मिळाल्यावर सेन्ट लुईस, मिसुरी येथे जाऊन मंडळी सुरू करण्याची तीव्र इच्छा देवाने त्यांच्या मनात घातली होती. पण जेव्हा तेथे जायची वेळ आली तेव्हा त्यांच्या खिशात पन्नास डॉलर्स होते. त्यांना एक मूल होते आणि पत्नी गर्भवती होती. साहजिकच त्यांची परिस्थिती चांगली नव्हती.

काय निर्णय घ्यावा याचा विचार करीत असतानाच त्यांना दोन ठिकाणी चांगल्या पोस्टवर बोलावणे आले. दोन्ही ठिकाणी त्यांना चांगल्या सोयीसुविधा मिळणार होत्या. सेवाकार्याच्या वाढीलाही चांगली संधी होती. तसेच समाजात चांगला मानही मिळाला असता. काय करावे असा प्रश्न त्यांना पडला.

एक वेळ अशी होती की, आपल्याला काय करायचे आहे हे त्यांना पक्के माहीत होते आणि आता मात्र ते गोंधळात पडले होते. सेन्ट लुईसला जाण्याइतकी त्यांची आर्थिक परिस्थिती चांगली नव्हती म्हणून दोन्हीपैकी एखादी नोकरी स्वीकारावी असा मोह त्यांना झाला. सरतेशेवटी ही नोकरी त्यांना ज्यांनी देऊ केली होती त्या पाळकाला त्यांनी सल्ला विचारला. पाळकांनी त्यांना सुझावणे सल्ला दिला, “शांत ठिकाणी जा, स्वस्थचित्त हो, विचार करणे थांबव आणि तुझ्या अंतःकरणात डोकावून पाहा. तेथे जे असेल ते कर.”

त्यांनी पाळकांचा सल्ला ऐकला, तेव्हा त्यांच्या लक्षात आले की त्यांच्या अंतःकरणात सेन्ट लुईस आहे. परिस्थिती कशी हाताळावी हे त्यांना माहीत नव्हते तरी विश्वासाने आज्ञापालन करून ते तेथे गेले आणि त्याचे परिणाम फारच चांगले झाले.

आज रीक शिल्टन हे सेन्ट लुईस, मसुरी येथील लाईफ ख्रिश्चन चर्चचे संस्थापक आणि वरिष्ठ पाळक आहेत. त्यांच्या मंडळीत सुमारे ३००० पेक्षा जास्त सभासद आहेत आणि जगभरात त्यांचे सुवार्ताकार्य चालू आहे. गेल्या अनेक वर्षांत त्यांच्या सेवाकार्याद्वारे हजारो लोकांना आशीर्वाद मिळाला आहे. मी पाच वर्षे त्यांची सहकारी पाळक होते, आणि लाईफ इन द वर्ड ही माझी मिनिस्ट्री त्याच काळात सुरू झाली. पास्टर शिल्टन यांनी त्या वेळी आपल्या विचारांचे ऐकून निर्णय घेतला असताना तर संशय आणि अविश्वास यांच्याद्वारे सैतानाने किती मोठी चोरी केली असती हे लक्षात घ्या.

संशय ही निवड आहे

मग सकाळी तो परत नगरास येत असता त्याला भूक लागली;

आणि वाटेवर अंजिराचे एक झाड होते ते पाहून तो त्याच्याजवळ गेला; पण पानांशिवाय त्याला त्यावर काही मिळाले नाही; मग त्याने त्याला म्हटले ह्यापुढे तुला फळ कधी न येवो; आणि ते अंजिराचे झाड ताबडतोब वाळून गेले.

हे पाहून शिष्यांनी आश्चर्य करून म्हटले, अंजिराचे झाड लागलेच कसे वाळून गेले?

येशूने त्यांस उत्तर दिले, मी तुम्हांस खचित सांगतो, तुमच्या ठायी विश्वास असला व तुम्ही संशय धरिला नाही तर अंजिराच्या झाडाला केल्याप्रमाणे तुम्ही कराल, इतकेच नाही, तर ह्या डोंगरालाहि तू उपटून समुद्रात टाकिला जा असे म्हणाल तर तसे होईल.

आणि तुम्ही विश्वास धरून प्रार्थनेत जे काही मागाल ते सर्व तुम्हांस मिळेल.

अंजिराचे झाड लागलेच कसे वाळून गेले? असा प्रश्न शिष्यांनी आश्चर्याने त्याला विचारला तेव्हा त्याने उत्तर दिले, “तुमच्या ठायी विश्वास असलाच तुम्ही संशय धरिला नाही अंजिराच्या झाडाला केल्याप्रमाणे तुम्ही करालू आणि त्यापेक्षा मोठी कृत्ये कराल” (योहान. १४:१२).

विश्वास ही देवाकडून मिळणारी देणगी आहे हे आपण पूर्वी पाहिले, त्यामुळे आपल्याठायी विश्वास आहे हे आपल्याला माहीत आहे (रोम. १२:३). पण संशय ही निवड आहे. आपल्या मनाविरुद्ध लढण्याची ती सैतानाची युद्धनीती आहे.

तुम्ही तुमच्या विचारांची निवड करू शकता म्हणून जेव्हा संशय येतो तेव्हा तुम्ही तो ओळखून त्याला हाकलून द्यावे आणि विश्वास ठेवीत राहावे.

निवड करणे तुमच्या हाती आहे!

अविश्वास हा आज्ञाभंग आहे

नंतर ते लोकसमुदायाजवळ आल्यावर एक मनुष्य त्याच्याकडे येऊन त्याच्यापुढे गुडघे टेकून म्हणाला,

प्रभुजी, माझ्या मुलावर दया करा, कारण तो फेफरेकरी असून त्याचे हाल होतात; तो वारंवार विस्तवात पडतो व वारंवार पाण्यात पडतो.

मी त्याला आपल्या शिष्यांकडे आणिले, परंतु त्यांना त्याला बरे करता आले नाही.

तेव्हा येशूने उत्तर दिले, अहाहा, हे विश्वासहीन व कुटिल पिढी! मी कोठवर तुम्हांबरोबर असू? कोठवर तुमचे सोसू? त्याला येथे माझ्याजवळ आणा.

नंतर येशूने भुताला दटाविले, तेव्हा ते त्याच्यातून निघून गेले आणि त्याच घटकेपासून मुलगा बरा झाला.

नंतर शिष्य एकांती येशूजवळ येऊन म्हणाले, आम्हांला ते का काढता आले नाही?

तो त्यांना म्हणाला, तुमच्या अल्पविश्वासामुळे; कारण मी तुम्हांस खचित सांगतो की, जर तुम्हांमध्ये मोहरीच्या दाण्याएवढा विश्वास असला तर ह्या डोंगराला येथून तिकडे सरक असे तुम्ही म्हटल्यास तो सरकेल; तुम्हांला काहीच असाध्य होणार नाही.

अविश्वास आज्ञाभंगाकडे नेतो हे लक्षात ठेवा.

असे प्रसंग आल्यास काय करायचे याविषयी कदाचित येथून त्याच्या शिष्यांना शिक्षण दिले असेल, पण त्यांच्या अविश्वासामुळे त्यांनी त्याची आज्ञा मोडली असेल, त्यामुळे ते अपयशी झाले असतील.

प्रसंग किंवा परिस्थिती कुठलीही असो, पण मुद्दा हा आहे की, देवाने आपल्याला जे करण्यासाठी पाचारण केले आहे, अभिषेक केला आहे, ते करण्यासाठी अविश्वास हा संशयाप्रमाणेच आपल्याला अडखळण करतो. तसेच देवाठायी आपल्याला जी शांती मिळते तिच्यापासूनही तो आपल्याला वंचित करतो (मत्तय.११:२८).

शब्बाथाची विश्रांती

ह्यास्तव त्या विसाव्यात येण्याचा आपण होईल तितका प्रयत्न करावा ह्यासाठी की, त्याच्या अवज्ञेच्या उदाहरणाप्रमाणे कोणी पतित होऊ नये.

इब्री.४:११

इब्री लोकांस पत्रातील हा संपूर्ण अध्याय तुम्ही वाचला तर तुमच्या लक्षात येईल की, देवाच्या लोकांसाठी असलेल्या शब्बाथाच्या विसाव्याविषयी त्यात सांगितले आहे. जुन्या करारानुसार शब्बाथ हा विसाव्याचा दिवस म्हणून पाळला जात असे. नवीन करारात हा शब्बाथ म्हणजे विसाव्याचे आत्मिक ठिकाण. काळजी आणि चिंतेला नकार देणे हा प्रत्येक विश्वासान्याचा हक्क आहे. विश्वासणारे या नात्याने तुम्ही आणि मी प्रभूच्या विसाव्यात प्रवेश करू शकतो.

इब्री.४:११ चा काळजीपूर्वक विचार केल्यास आपल्या लक्षात येईल की, विश्वासाशिवाय आपण त्या विसाव्यात प्रवेश करू शकत नाही. अविश्वास आणि आज्ञाभंग यांमुळे आपण त्याला मुकून जाऊ. अविश्वास हा आपल्याला “अरण्यात भटकत” ठेवील, पण येथून आपल्यासाठी विसाव्याचे कायमस्वरूपी ठिकाण तयार केले आहे आणि त्यात आपण केवळ विश्वासाने प्रवेश करू शकतो.

विश्वासाने विश्वासासाठी जगणे

कारण तिच्यात देवाचे नीतिमत्त्व विश्वासाने विश्वासासाठी प्रगट झालेले आहे; नीतिमान विश्वासाने जगेल ह्या शास्त्रलेखाप्रमाणे हे आहे.

रोम.१:१७

हा मुद्दा तुमच्या चांगला लक्षात येईल अशी एक घटना मला आठवते. एके दिवशी मी माझ्या घरात काही काम करित एका खोलीतून दुसऱ्या खोलीत अशी फेऱ्या मारत होते. माझी अवस्था फार दुःखद होती. “देवा, मला झालंय तरी काय?” असा प्रश्न मी देवाला सारखी विचारत होते. मला बरेचदा असे होत असे आणि असे का व्हावे याचे कारण मला समजून घ्यायचे होते. येशूसोबतच्या वाटचालीत ज्या ज्या गोष्टी मी शिकत होते त्या सर्वांचे अनुसरण मी करित असे, पण काहीतरी, कुठेतरी चुकत होते हे मात्र नक्की.

एवढ्यात फोनची रिंग वाजली. पवित्र शास्त्रातील अभिवचने लिहिलेली कार्ड्स कोणीतरी मला पाठवली होती, तो बॉक्स टेलिफोनजवळच ठेवलेला होता. फोनवर बोलता बोलता मी ती कार्ड्स चाळू लागले. फोनवरचे बोलणे आटोपले आणि त्यातील एखादे कार्ड वाचून त्यातून काही उत्तेजन मिळते का ते पाहावे असे मला वाटले.

रोम. १५:१३ वचन लिहिलेले कार्ड माझ्या हाती आले: आता आशेचा देव विश्वास ठेवण्यामुळे तुम्हांला संपूर्ण आनंदाने व शांतीने भरो, अशासाठी की, तुम्हांला पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने विपुल आशा प्राप्त व्हावी.

माझ्या डोक्यात प्रकाश पडला.

अविश्वास आणि संशय ही माझी पूर्ण समस्या होती. सैतानाच्या लबाड्यांवर विश्वास ठेवून मी स्वतःला दुःखी करित होते. मी विश्वास ठेवित नव्हते म्हणून मला आनंद आणि शांती नव्हती. अविश्वासात राहिल्यावर आनंद आणि शांती मिळणे अशक्य असते.

सैतानावर नव्हे, तर देवावर विश्वास ठेवण्याचा निश्चय करा!

विश्वासाने विश्वासासाठी जगण्यास शिका. रोम. १:१७ नुसार नीतिमत्त्वाचा देव अशा प्रकारे प्रगट होतो. विश्वासाने विश्वासासाठी जगण्याऐवजी मी संशयाने अविश्वासासाठी जगत असल्याचे देवाला मला दाखवून द्यावे लागले. मी संशय आणि अविश्वासाच्या हिंदोळ्यावर झुलत होते, म्हणून माझ्या जीवनात इतके त्रास आणि दुःख होते.

द्विधा मनाचा मनुष्य आपल्या सर्व मार्गांत चंचल असतो, आणि प्रभूपासून त्याला जे हवे असते ते त्याला कधीही मिळत नाही असे याकोब. १:७-८ मध्ये सांगितले आहे ते लक्षात ठेवा. मनाचा निश्चय करा म्हणजे तुम्ही द्विबुद्धीचे होणार नाही. संशयात राहू नका!

देवाने तुमच्यासाठी फार चांगली योजना आखलेली आहे. तुमच्याशी लबाडी करून सैतानाला ती तुमच्यापासून हिरावून घेऊ देऊ नका. तर्कवितर्क व देवविषयक ज्ञानाविरुद्ध उंच उभारिलेले असे सर्व काही पाडून टाकून प्रत्येक कल्पना बांधून नेऊन तिला ख्रिस्तापुढे वाकविण्यास लावा (लावतो) (२ करिंथ. १०:५).

प्रकरण

12

चिंतातूर आणि अस्वस्थ मन

चिंतातूर आणि अस्वस्थ मन

चिंता आणि काळजी हे मनावर होणारे असे हल्ले आहेत की, त्यांमुळे माणसाचे लक्ष देवाच्या सेवेपासून विचलित होते. आमचा विश्वास डळमळीत, कमी करण्यासाठी सैतान या दोन्हींचा उपयोग करतो, जेणेकरून आपल्या विश्वासाने आपल्याला विजयात जगण्यास मदत करू नये.

...जळफळू नको...

स्तोत्र.३७:८

काही लोकांना काळजी करण्याची इतकी सवय लागलेली असते की, जणू काही त्यांना काळजीचे व्यसन लागलेले असते. जर त्यांच्या स्वतःच्या बाबतीत काळजी करण्यासारखे काही नसेल, तर दुसऱ्यांच्या परिस्थितीविषयी काळजी करीत बसतात. मला हीच समस्या होती, त्यामुळे या परिस्थितीचे योग्य वर्णन करण्यास मी पात्र आहे.

मी नेहमी काळजी आणि चिंता करीत असल्यामुळे, जी शांती मला देण्यासाठी येशू ख्रिस्त मरण पावला त्या शांतीचा आनंद मला कधी घेता आला नाही.

एकाच वेळी काळजी करणे आणि शांतीने जगणे अशक्य आहे.

शांती ही अशी गोष्ट नाही की, जी व्यक्तीला सहज घालता येईल, तर ते आत्म्याचे फळ आहे (गलती.५:२२), आणि हे फळ द्राक्षवेलात राहिल्याचा परिणाम आहे (योहान.१५:४). आणि या राहण्याचा संबंध इब्री लोकांस पत्रातील चौथ्या अध्यायात आणि देवाच्या वचनात इतरत्र सांगितलेल्या “देवाच्या विसाव्यात” प्रवेश करण्याशी आहे.

काळजी करणे यासाठी पवित्र शास्त्रात अनेक शब्दप्रयोग केलेले आहेत. स्तोत्र.३७:८ मधील जळफळू नको हा त्याचाच एक प्रकार आहे. “चिंता करू नका” (मत्तय.६:२५), “कशाविषयीही चिंताक्रांत होऊ नका” (फिलिप्पै. ४:६), “त्याच्यावर तुम्ही आपली सर्व चिंता टाका” (१ पेत्र.५:७) असे इतर शब्दप्रयोग आहेत. मी ॲम्प्लीफाईड बायबल वापरते. त्यात विषयानुसार या वाक्यप्रयोगांचे भाषांतर केलेले आहे. या प्रकरणातील शिकवण सहजसोपी करण्यासाठी मी “चिंता करणे” हा शब्दप्रयोग वापरणार आहे.

चिंतेची व्याख्या

चिंता म्हणजे त्रासदायक, दुःखद विचारांनी स्वतःला सतत त्रस्त करित राहणे... ही व्याख्या ऐकल्यावर मला वाटले की मी त्यापेक्षा हुशार आहे. प्रत्येक ख्रिस्ती व्यक्ती हुशार आहे असा माझा विश्वास आहे. स्वतःला त्रास देत बसू नये इतकी सुज्ञता विश्वासणाऱ्यांच्या ठायी असते असे मला वाटते.

चिंतेमुळे नक्कीच काही चांगले होत नाही, मग चिंता करणे का सोडू नये? चिंतेची दुसरी एक व्याख्या अशी आहे: वाघ किंवा सिंह वगैरे प्राणी एखाद्या प्राण्याचा गळा जसा पकडतात, त्याच्या मानेत घट्ट दात आणि नख्या रतवतात तसे स्वतःला त्रास करून घेत राहणे.

चिंता किंवा काळजीमुळे निश्चितच काही चांगले होत नाही मग ती सोडून का देऊ नये?

आपल्याला अशाच प्रकारे त्रास देण्यासाठी सैतान काळजी, चिंतेचा वापर करतो. काळजी हा सैतानाकडून आपल्या मनावर होणारा हल्ला आहे. तो सतत निरनिराळ्या विचारांनी आपले मन त्रस्त करून टाकतो.

या व्याख्येविषयी विचार करत असताना, पुढील परस्परसंबंध माझ्या लक्षात आले - वर जे सांगितले आहे अगदी तसेच आमच्याबाबतीत करण्यासाठी सैतान चिंतेचा उपयोग करतो. केवळ काही तासांपुरतीच चिंतेशी आपली झुंज किंवा लढत झाली, तरी कोणीतरी आमचा गळा पकडून आम्ही थकून, पिचून जाईपर्यंत आम्हांला गदगदा हलवत आहे असे आपल्याला वाटते. आम्हांला उसंत न देता पुनःपुन्हा येणारे विचार हे या व्याख्येत वर्णन केल्याप्रमाणे मानेचा चावा घेऊन मान कटकन मोडण्यासारखे असतात.

चिंता ही निश्चितच सैतानाकडून मनावर होणारा हल्ला आहे. विश्वासणाऱ्याला काही ठराविक गोष्टी मनाने करण्याची आज्ञा दिली आहे, आणि त्याने त्या कधीही करू नये याची खबरदारी शत्रू म्हणजे सैतान घेतो. देवाने ज्या उद्देशासाठी मनाचा वापर केला जाण्याची योजना केली आहे, त्याप्रमाणे त्याचा करता येऊ नये म्हणून सैतान चुकीच्या विचारांनी मनस्थिती सतत त्रस्त ठेवण्याचा प्रयत्न करतो.

मनाने करायच्या योग्य गोष्टींची चर्चा आपण पुढच्या प्रकरणात करणार आहोत, पण वास्तविक पाहता चिंता ही किती निरर्थक गोष्ट आहे याचे पूर्ण आकलन किंवा प्रकटीकरण आपल्याला होईपर्यंत आपण चिंतेविषयीचा आपल्या अभ्यास पुढे चालू ठेवू.

आपल्यावर चिंतेचा हल्ला होतो तेव्हा मत्तय.६:२५-३४ ही वचने वाचणे फार चांगले आहे. यातील प्रत्येक वचनाचा आपण थोडक्यात आढावा घेऊ.

इतर गोष्टींपेक्षा जीवन श्रेष्ठ नाही का?

ह्यास्तव मी तुम्हांला सांगतो की, आपल्या जीवाविषयी, म्हणजे आपण काय खावे व काय प्यावे, आणि आपल्या शरीराविषयी, म्हणजे आपण काय पांघरावे, ह्याची चिंता करित बसू नका. अन्नापेक्षा जीव आणि वस्त्रापेक्षा शरीर अधिक आहे की नाही?

मत्तय.६:२५

योहान.१०:१० मध्ये येशूने म्हटले, चोर येतो तो केवळ चोरी, घात व नाश करावयास येतो; मी तर त्यांना जीवनप्राप्ति व्हावी व ती विपुलपणे व्हावी म्हणून आलो आहे. सैतान हे जीवन आपल्याकडून अनेक प्रकारे चोरून घेण्याचा प्रयत्न करतो. चिंता हा त्यापैकी एक प्रकार आहे.

मत्तय.६:२५ मध्ये आपल्याला शिकवण्यात आले आहे की, जीवनात असे काही नाही की, ज्याची आपण चिंता, काळजी करावी. देवाने आपल्याला ज्या प्रकारचे जीवन दिले आहे, त्यात इतर सर्व गोष्टी समाविष्ट आहेत. पण जर आपण त्या गोष्टींविषयी काळजी, चिंता करित बसलो तर देव आपल्याला जे जीवन देऊ इच्छितो त्यापासून आपण वंचित होऊ.

पक्ष्यांपेक्षा तुम्ही श्रेष्ठ आहा की नाही?

आकाशातील पाखरांकडे निरखून पाहा; ती पेरणी करित नाहीत, कापणी करित नाहीत की कोठारात साठवीत नाहीत; तरी तुमचा स्वर्गीय पिता त्यांना खावयास देतो; तुम्ही त्यापेक्षा श्रेष्ठ आहा की नाही?

मत्तय.६:२६

काही वेळ पक्ष्यांचे निरीक्षण करण्याचा आपल्याला चांगला फायदा होऊ शकतो. देवाने आपल्याला तसे करायला सांगितले आहे.

रोज नव्हे तरी अधून मधून आपण त्यांचे निरीक्षण करून देव त्यांची कशी काळजी घेतो याचे स्वतःला स्मरण करून द्यावे. आपले पुढचे भोजन आता कोठून मिळेल याची त्यांना अक्षरशः कल्पना नसते, आणि तरीदेखील कोणा पक्ष्याला झाडावर निराश स्थितीत चिंता करित बसल्याचे मी पाहिले नाही.

आपल्या प्रभूचे म्हणणे या ठिकाणी अगदी साधेसोपे आहे, “तुम्ही पक्ष्यापेक्षा अधिक मोलवान आहा की नाही?”

तुमची स्वतःविषयी निकृष्ट, दयनीय, केविलवाणी प्रतिमा असेल, आणि तिच्याविरुद्ध तुम्ही झगडत असाल, तरी तुम्ही पक्ष्यापेक्षा मोलवान आहात यावर विश्वास ठेवू शकता, आणि तुमचा स्वर्गीय पिता त्यांची किती चांगल्या प्रकारे काळजी घेतो हे पाहू शकता.

चिंता करून तुम्ही काय मिळवता?

चिंता करून आपल्या आयुष्याची दोरी हातभर वाढवावयास कोण समर्थ आहे?

मत्तय.६:२७

चिंता ही निरुपयोगी आहे हे येथे सांगितले आहे. तिच्यामुळे काहीच चांगले घडत नाही. असे जर असेल, तर मग चिंता का करित बसायचे?

इतके चिंताक्रांत का?

तसेच वस्त्राविषयी का चिंता करित बसता? रानातील फुले पाहा, ती कशी वाढतात? ती कष्ट करित नाहीत व सूत कातत नाहीत.

तरी मी तुम्हांस सांगतो, शलमोन देखील आपल्या सर्व वैभवांत त्यातल्या एकासारखा सजला नव्हता.

जे रानातले गवत आज आहे व उद्या भट्टीत पडते त्याला जर देव असा पोषाख घालतो, तर, अहो तुम्ही अल्पविश्वासी, तो विशेषेकरून तुम्हांला पोषाख घालणार नाही काय?

मत्तय.६:२८-३०

प्रभू त्याच्या एका निर्मितीचे, फुलाचे उदाहरण देतो. ती कष्ट करित नाहीत, तरीदेखील त्यांची इतक्या चांगल्या प्रकारे काळजी घेतली जाते की शलमोन देखील त्यातल्या एकासारखा सजला नव्हता.

म्हणून चिंता करित बसू नका

ह्यास्तव काय खावे, काय प्यावे, काय पांघरावे, असे म्हणत चिंता करित बसू नका.

मत्तय.६:३१

या वचनाचे अधिक स्पष्टीकरण करायला आणि अजून एक प्रश्नाची भर घालायला मला आवडेल. तो प्रश्न म्हणजे “आपण काय करणार आहोत?”

हा प्रश्न विश्वासणाऱ्यांच्या कानात सतत कुजबुजावा म्हणून सैतान त्याच्या दुष्ट आत्म्यांना पाठवतो असे मला वाटते. ते कठीण प्रश्न विचारीत राहतात आणि त्यांची उत्तरे शोधण्यात विश्वासणारा आपला मोलवान वेळ खर्च करतो. सैतान मनावर सारखे युद्ध लादत असतो, जेणेकरून ख्रिस्ती विश्वासणारा एका दीर्घ, थकवून टाकणाऱ्या आणि खर्चिक युद्धात गुंतला जाईल.

चिंता करीत बसून नका असे ३१ व्या वचनात म्हटले आहे ते लक्षात घ्या. अंतःकरणात जे भरून गेले आहे तेच मुखावाटे निघणार, असे मत्तय.१२:३४ मध्ये सांगितले आहे याची आठवण ठेवा. सैतानाला माहीत आहे की, आमच्या मनात चुकीच्या गोष्टी भरून टाकल्या की आमच्या मुखातून त्या निघू लागतील. आपले शब्द फार महत्त्वाचे आहेत, कारण ते आपल्या विश्वासाची खात्री करतात - किंवा काही प्रसंगी आपल्या ठायी विश्वास नाही याची खात्री करतात.

देणग्यांचा नव्हे, तर देवाचा शोध घ्या

कारण ही सर्व मिळविण्याची धडपड परराष्ट्रीय लोक करीत असतात. तुम्हांला ह्या सर्वांची गरज आहे हे तुमचा स्वर्गीय पिता जाणून आहे.

तर तुम्ही पहिल्याने त्याचे राज्य व त्याचे नीतिमत्त्व मिळविण्यास झटा म्हणजे त्यांच्याबरोबर ह्याहि सर्व गोष्टी तुम्हांला मिळतील.

मत्तय.६:३२, ३३

देवाची मुले ही जगासारखी नाहीत हे स्पष्ट आहे! जग निरनिराळ्या गोष्टींच्या मागे असते, पण आपण देवाचा शोध घेतला पाहिजे. जर आपण तसे करू तर आपल्याला आवश्यक असणाऱ्या सर्व गोष्टी आपल्याला देण्याचे अभिवचन त्याने दिले आहे.

देवाचा हात नव्हे तर त्याचे तोंड शोधण्यास आपण शिकले पाहिजे.

आपण जर आपल्या स्वर्गीय पित्याचा शोध करू, तर आपल्याला चांगल्या गोष्टी द्यायला स्वर्गीय पित्याला आवडते.

आपल्याला कशाची गरज आहे हे आपण मागण्यापूर्वीच देवाला माहीत असते. आपण जर आपल्या विनंत्या त्याला सांगितल्या (फिलिप्पै.४:६), तर त्याच्या योग्य वेळी तो त्या

आपल्याला देईल. चिंता करण्याने काहीही साध्य होणार नाही. उलट त्यामुळे आपली प्रगती खुटेल.

एका वेळी एक दिवस

ह्यास्तव उद्याची चिंता करू नका, कारण उद्याची चिंता उद्याला; ज्या दिवसाचे दुःख त्या दिवसाला पुरे.

मत्तय.६:३४

चिंता करणे म्हणजे उद्याचा विचार करित आजचा दिवस घालवणे असे चिंतेचे वर्णन करायला मला आवडते. देवाने आपल्याला जो वेळ दिला आहे, तो त्याने ज्यासाठी दिला आहे त्यासाठी खर्च करण्यास आपण शिकू या.

जीवन हे आता आणि येथेच जगण्यासाठी आहे.

पण दुःखाची गोष्ट म्हणजे रोजचा दिवस कसा जगावा हे फार थोड्या लोकांना माहित आहे. येशूने म्हटले, सैतान तुमचे जीवन चोरण्यास येतो (योहान.१०:१०). त्याला तसे करू देऊ नका. उद्याची चिंता करण्यात आजचा दिवस घालवू नका. आज तुम्हांला करण्यासाठी पुष्कळ गोष्टी आहेत. तुमची आजची गरज पुरी करण्यासाठी देवाची कृपा तुमच्यावर आहे, पण जोपर्यंत उद्या येत नाही, तोपर्यंत उद्याची कृपा तुम्हांला मिळणार नाही. म्हणून आजचा दिवस वाया घालवू नका.

हताश अथवा चिंताक्रांत होऊ नका

कशाविषयीही चिंताक्रांत होऊ नका तर सर्व गोष्टींविषयी प्रार्थना व विनंती करून आभारप्रदर्शनासह आपली मागणी देवाला कळवा.

फिलिप्पै.४:६

जेव्हा चिंतेचा, काळजीचा हल्ला होतो, तेव्हा त्याचा प्रतिकार करण्यासाठी हे एक चांगले वचन आहे.

देवाचे वचन तोंडाने मोठ्याने बोलण्यास मी उत्तेजन देते. शत्रूविरुद्ध चालणारी ती दुधारी तरवार आहे (इब्री.४:१२; इफिस.६:१७). म्यानात ठेवलेल्या तलवारीचा लढाईच्या वेळी काहीच उपयोग नाही.

देवाने त्याचे वचन आपल्याला दिले आहे. ते वापरा. यासारखी वचने शिका, पाठ करा आणि सैतान हल्ला करील तेव्हा त्याचा प्रतिकार करा. येशूने वापरलेल्या या शस्त्राचा - वचनाचा - उपयोग करा.

प्रत्येक कल्पना बांधून टाका

तर्कवितर्क व देवविषयक ज्ञानाविरुद्ध उंच उभारिलेले असे सर्व काही पाडून टाकून प्रत्येक कल्पना बांधून नेऊन तिला ख्रिस्तापुढे मान वाकविण्यास लावतो.

२ करिंथ.१०:५

तुमचे विचार जेव्हा देवाच्या वचनाशी सहमत होत नाहीत तेव्हा ते बंद करणे, सोडून देणे चांगले. सैतानाला गप्प करण्याचा सर्वात चांगला मार्ग म्हणजे वचन बोलणे.

विश्वासणाऱ्याच्या तोंडातून विश्वासाने निघणारे वचन हे काळजी आणि चिंतेविरुद्ध फार प्रभावी, संहारक असू शकते.

तुमच्या चिंता देवावर टाका

ह्यास्तव देवाच्या पराक्रमी हाताखाली लीन व्हा, ह्यासाठी की, त्याने योग्य वेळी तुम्हांस उंच करावे.

त्याच्यावर तुम्ही आपली सर्व चिंता टाका कारण तो तुमची काळजी घेतो.

१ पेत्र.५:६,७

सैतान जेव्हा एखादी समस्या आपल्याला देतो तेव्हा ती देवावर टाकण्याचा हक्क आपल्याला आहे. आपल्या सर्व चिंता आपण देवावर टाकतो, तेव्हा त्यांचे काय करायचे हे त्याला माहित आहे.

हा शास्त्रभाग आपल्याला सांगतो की, नम्र होणे म्हणजे चिंता न करणे. काळजी करणाऱ्या माणसाला आपण ही समस्या कशी तरी सोडवू असे वाटत असते. काळजी म्हणजे परिस्थितीवर उत्तर शोधण्यासाठी खटपट करणे. गर्विष्ठ मनुष्य मीपणाने भरलेला असतो, तर नम्र मनुष्य पूर्णपणे देवाच्या अधीन असतो. गर्विष्ठ मनुष्य चिंता करतो, नम्र मनुष्य प्रतीक्षा करतो.

केवळ देव आपली सुटका करू शकतो, आणि आपण हे समजून घ्यावे अशी त्याची इच्छा आहे, म्हणजे प्रत्येक परिस्थितीत आपण प्रथम त्याच्याकडे धाव घेऊन त्याच्यावर अवलंबून राहू.

देवाचा विसावा

हे आमच्या देवा, तू त्यांचे शासन करणार नाहीस का? कारण आमच्यावर चालून आलेल्या या मोठ्या समूहाशी सामना करण्यास आम्हांस ताकद नाही; आम्ही काय करावे ते आम्हांस सुचत नाही; पण आमचे डोळे तुजकडे लागलेले आहेत.

२ इतिहास २०:१२

मला हे वचन आवडते. या वचनातील लोकांना तीन गोष्टी नक्की माहीत आहेत:

१. शत्रूविरुद्ध लढण्याची त्यांना ताकद नाही.
२. काय करावे हे त्यांना माहीत नव्हते.
३. त्यांना त्यांचे डोळे देवाकडे केंद्रीत करण्याची गरज होती.

त्यांना ही गोष्ट समजली आणि त्यांनी ती मोकळेपणाने देवाकडे कबूल केली तेव्हा त्याने त्यांना काय सांगितले ते १५ व्या व १७ व्या वचनात आपल्याला पाहायला मिळते.

...घाबरू नका, कचरू नका; कारण युद्ध तुमचे नव्हे, देवाचे आहे.

या लढाईत तुम्हांस लढावे लागणार नाही; हे यहुदा, हे यरुशलेमा, तुम्ही स्थिर उभे राहा आणि परमेश्वर तुमचे कसे तारण करील ते पाहा...

आपली स्थिती काय आहे? ती येशूमध्ये राहण्याची आणि देवाच्या विसाव्यात प्रवेश करण्याची आहे. प्रभूवर आपले लक्ष केंद्रित करून सतत त्याच्यावर अवलंबून राहण्याची, तो जे काही सांगतो ते करण्याची आणि “आदरयुक्त भयाने” देहात वाटचाल करणे ही आपली स्थिती आहे.

देवाच्या विसाव्यात प्रवेश करण्यासंबंधी मला हे म्हणायला आवडेल: “देवाचा विसावा” म्हटले जाणाऱ्या गोष्टीला विरोध हा होतोच.

हा मुद्दा स्पष्ट करण्यासाठी मी एक गोष्ट सांगते. “शांतीविषयी बोलताना तुमच्या डोळ्यांसमोर काय चित्र उभे राहते, किंवा शांतीविषयी तुमची काय कल्पना आहे, त्यानुसार तुम्ही शांतीचे चित्र काढा,” असे दोन चित्रकारांना एकदा सांगण्यात आले. एका चित्रकाराने

डोंगराच्या पार्श्वभूमीवरील शांत सुंदर तलावाचे चित्र काढले. दुसऱ्याने एका कोसळणाऱ्या धबधब्याचे चित्र काढले. त्या धबधब्याशेजारी पाण्यावर कललेले एक झाड होते आणि त्या झाडाच्या फांदीवर आपल्या घरट्यात शांत बसलेला एक पक्षी होता.

यांपैकी कोणते चित्र शांतीचे खरे चित्रण करते? अर्थातच दुसरे चित्र, कारण विरोध असल्याशिवाय शांती असूच शकत नाही. पहिले चित्र निष्क्रीयता दाखवते. चित्रातील दृष्य जरी शांत, धीरगंभीर, प्रसन्न असले तरी एखाद्या व्यक्तीला तेथे स्वस्थचितता मिळवण्यासाठी तेथे जावेसे वाटेल. ते खरोखर सुंदर चित्र आहे, पण ते “देवाचा विसावा” दाखवत नाही.

येशूने म्हटले, **मी तुम्हांस शांति देऊन ठेवितो; मी आपली शांति तुम्हांस देतो; जसे जग देते तसे मी तुम्हांस देत नाही** (योहान.१४:२७). त्याची शांती ही आत्मिक शांती आहे. आणि त्याची विश्रांती ही वादळामध्ये देखील कार्यरत असणारी विश्रांती आहे. आमच्या जीवनातून सर्व विरोध दूर करण्यासाठी येशू आला नाही, तर जीवनातील वादळाकडे पाहण्याचा दुसरा दृष्टीकोन आम्हांला देण्यास आला. आपण त्याचे जू खांद्यावर घ्यायचे आहे आणि त्याच्यापासून शिकायचे आहे (मत्तय.११:२९). याचा अर्थ असा की, आपण त्याचे मार्ग शिकायचे आहेत, त्याने जसा जीवनाचा सामना केला तसा आपण करायचा आहे.

येशूने काळजी, चिंता केली नाही, आणि आपणदेखील करण्याची गरज नाही.

तुम्ही चिंता करणे थांबवण्याच्या अगोदर, चिंता करण्यासाठी तुमच्यासमोर काही कारणच नसावे म्हणून तुम्ही वाट पाहत असाल, तर मला तुम्हांला हे सांगावे लागेल की, तुम्हांला फार काळ वाट पाहावी लागेल, कारण तशी वेळ कदाचित कधीच येणार नाही. मी नकारात्मक बोलत नाही, तर प्रामाणिकपणे सांगते.

मत्तय.६:३४ आपल्याला शिकवते की, आपण उद्याची चिंता करू नये. कारण प्रत्येक दिवस पुरेशा समस्या घेऊनच येतो. खुद्द येशूने हे म्हटले, आणि निश्चितच तो नकारात्मक नव्हता. वादळाच्या प्रसंगी देवाच्या विसाव्याचा आनंद घेणे, शांतीने राहणे यामुळे देवाला अधिक गौरव मिळते, कारण त्याचे मार्ग कार्यकारी आहेत हे त्यामुळे सिद्ध होते.

चिंता, चिंता, चिंता!

ज्या गोष्टींविषयी मी काहीही करू शकत नव्हते, त्यांच्याविषयी विचार करण्यात मी माझ्या आयुष्याची पुष्कळ वर्षे वाया घालवली. ती वर्षे परत मिळाली, आणि वेगळ्या

प्रकारे मला ती जगता आली तर मला आवडेल. पण देवाने तुम्हांला दिलेली वेळ तुम्ही एकदा का खर्चून टाकली, तर ती पुन्हा मिळणे आणि वेगळ्या पद्धतीने गोष्टी करणे अशक्य आहे.

त्याउलट, माझ्या नवऱ्याने कधीही चिंता केली नाही. तो माझ्यासोबत चिंता करत नाही, आणि देवाने हस्तक्षेप करून आमच्या गरजांची पूर्तता केली नाही, तर काय होईल यासंबंधीच्या नकारात्मक शक्यताविषयी बोलण्यात मला साथ देत नाही म्हणून मीच कधी कधी त्याच्यावर चिडत असे. उदा. सगळी बिले आणि चेकबुक्स घेऊन मी स्वयंपाकघरात बसत असे. आमच्याजवळ असलेल्या पैशांपेक्षा बिले जास्त असल्यामुळे मी अधिकच अस्वस्थ होत असे. पण डेव्ह मात्र पुढच्या खोलीत मुलांसोबत खेळत असे. मुले त्याच्या अंगाखांद्यावर उड्या मारत असत, त्याच्या केसांना पिना लावत असत, आणि तो मजेत टीव्ही पाहत असे.

एकदा चिडक्या आवाजात मी त्याला म्हटले, “येथे मी परिस्थितीतून बाहेर पडण्यासाठी काहीतरी करण्याचा प्रयत्न करत आहे, आणि तू तेथे मजेत खेळत काय बसलास? येथे माझ्याकडे येऊन मला मदत कर.” त्यावर त्याने उत्तर दिले, “मी काय करावे असे तुला वाटते?” त्याला काय उत्तर द्यावे हे मला सुचले नाही. आमच्यासमोर इतकी कठीण आर्थिक स्थिती असतानासुद्धा तो आनंदात आहे म्हणून मला जास्तच राग आला.

देवाने नेहमीच आमच्या गरजा पुरवल्या आहेत, आपण आपले कर्तव्य पार पाडत आहोत (दशांश देणे, दान दणे, प्रार्थना करणे आणि विश्वास ठेवणे) आणि देव त्याची जबाबदारी पार पाडण्याचे काम करत राहिल याची आठवण देऊन डेव्ह मला शांत करण्याचा प्रयत्न करत असे. (मला हे स्पष्ट करू द्या की, डेव्ह विश्वास ठेवत असे तर मी चिंता करत असे.) मी त्याच्याकडे आणि मुलांकडे जात असे, पण “आता काय करावे? ही सगळी बिले आम्ही कशी काय फेडणार? जर...” असे विचार थोड्याच वेळात पुन्हा माझ्या मनात येत असत.

मग होणाऱ्या अर्नथाचा हत्ते थकल्यामुळे गहाण किंवा जामीन ठेवलेल्या वस्तूंची जप्ती, कार उचलून नेली जाणे, नातेवाईक आणि मित्रांकडे उसने पैसे मागावे लागले तर होणारी नाचकी इ. इ. चित्रपट माझ्या कल्पनेच्या पडद्यावर मला दिसू लागे. असला चित्रपट तुम्ही कधी पाहिला का? किंवा असल्या प्रकारचे विचार कधी तुमच्या मनात आले का? अर्थातच होय! नाहीतर आता तुम्ही हे पुस्तक वाचत नसता.

सैतान देऊ करत असलेले हे विचार मनात घोळवल्यावर मी पुन्हा किचनमध्ये जाऊन बिले बाहेर काढत असे. कॅलक्युलेटर, चेकबुक्स घेऊन पुन्हा सगळी आकडेमोड सुरू करत असे. जितकी जास्त आकडेमोड मी करत असे, तितकी जास्त अस्वस्थ होत असे आणि

सगळी “जबाबदारी” मीच घेते पण डेव्ह व मुले बाहेर मजेत आहेत म्हणून पुन्हा त्यांच्यावर ओरडत असे.

वास्तविक पाहता मी जबाबदारी घेत नव्हते, तर चिंता करत होते एक अशी गोष्ट जी देवाने मला विशेष करून त्याच्यावर सोपवण्यास सांगितले होते.

आता मी मागे वळून पाहते तेव्हा देवाने माझ्या वैवाहिक आयुष्याच्या सुरुवातीच्या काळात ज्या सुंदर संध्याकाळ मला दिल्या होत्या त्या मी वाया घालवल्याचे माझ्या लक्षात येते. तो जी वेळ आपल्याला देतो ती अमूल्य देणगी आहे. पण मी ती सैतानाला दिली. तुमची वेळ तुमची स्वतःची आहे. ती सुज्ञपणे वापरा; ही वेळ तुम्हांला पुन्हा मिळणार नाही.

देवाने आमच्या सर्व गरजा पुरवल्या, आणि हे त्याने निरनिराळ्या प्रकारे केले. त्याने कधीही आम्हांला निराश केले नाही, तोंडघशी पाडले नाही. तो विश्वसनीय आहे!

काळजी करू नका, देवावर भरवसा ठेवा

तुमची वागणूक द्रव्यलोभावाचून असावी; जवळ आहे तेवढ्यात तुम्ही तृप्त असावे; कारण त्याने स्वतः म्हटले आहे, मी तुला सोडून जाणार नाही व तुला टाकणार नाही.

इब्री. १३:५

देव तुमची मदत करील का? तो तुमच्या गरजा भागवील का? असा प्रश्न तुम्हांला पडेल तेव्हा स्वतःला उत्तेजन देण्यासाठी हे फार चांगले वचन आहे.

या शास्त्रभागात देव आपल्याला सांगत आहे की, आपण आपले लक्ष धनाकडे लावू नये. कारण तो आपल्या गरजांची काळजी घेणार आहे. त्याने अभिवचन दिले आहे की, मी तुम्हांला सोडणार नाही व टाकणार नाही.

तुम्ही तुमची जबाबदारी पार पाडा, देवाची जबाबदारी पार पाडण्याचा प्रयत्न करू नका.

काळजी करू नका. परमेश्वरार भाव ठेव व सदाचाराने वाग; देशात वस्ती करून राहा, सत्याचे अवलंबन कर (स्तोत्र. ३७:३).

हे अभिवचन आहे!

प्रकरण

13

दुसऱ्यांचे दोष शोधणारे,
टीका करणारे आणि संशयी मन

दुसऱ्यांचे दोष शोधणारे, टीका करणारे आणि संशयी मन

प्रकरण
13

एकमेकांचे दोष काढणे, एकमेकांवर टीका करणे आणि एकमेकांविषयी संशय बाळगणे या बाबींमुळे लोकांच्या जीवनांत पुष्कळ दुःखे, यातना येतात. या शत्रूंमुळे पुष्कळ नातेसंबंध तुटले आहेत. येथे पुन्हा मन हीच युद्धभूमी आहे.

तुमचे दोष काढण्यात येऊ नयेत म्हणून
तुम्ही कोणाचे दोष काढू नका.

मत्तय.७:१

मनुष्याला एकाकी ठेवण्यासाठी सैतान विचार हे शस्त्र वापरतो. प्रत्येक बाबतीत आपले मत प्रदर्शन करणाऱ्या व्यक्तींचा सहवास लोकांना आवडत नाही.

माझ्या परिचयाची एक स्त्री होती. तिचा पती श्रीमंत उद्योगपती होता. साधारणपणे तो कमी बोलत असे, पण त्याने जास्त बोलावे असे तिला वाटत असे. त्याला बऱ्याच गोष्टींविषयी बरेच ज्ञान होते. चारचौघांमध्ये बसल्यावर एखाद्या विषयावर चर्चा सुरू झाल्यावर हा शांत बसून ऐकत असे. त्यामुळे त्याची बायको त्याच्यावर खूप चिडत असे. तिला वाटे, याने बोलून आपले ज्ञान लोकांना दाखवावे.

सरतेशेवटी तिने त्याला धारेवर धरले, “लोक ज्याविषयी बोलत असतात त्याविषयी तुम्हांला खूप माहिती, खूप ज्ञान असते तरी आपल्याला त्याविषयी काहीच माहिती नाही असे दाखवून तुम्ही गप्प का बसलात?”

“मला जे माहीत आहे ते माहीत आहेच,” त्याने उत्तर दिले, “मी शांत राहून इतरांना काय माहीत आहे ते जाणून घ्यायचा प्रयत्न करतो.”

मला वाटते त्यामुळेच तो श्रीमंत झाला असावा. तसेच तो सुज्ञही होता. काही लोकांना सुज्ञतेशिवाय संपत्ती मिळते. आणि काही लोकांना असे मित्र असतात की, ते नातेसंबंधात सुज्ञपणा दाखवीत नाहीत.

एकमेकांचे दोष पाहणे, एकमेकांवर टीका करणे आणि त्यांच्याविषयी पूर्वग्रह बाळगणे हे नातेसंबंध बिघडवण्याचे तीन खात्रीचे मार्ग आहेत. तुम्ही आणि मी एकाकी, धिक्कारलेले असावे असे सैतानाला वाटते, म्हणून तो या बाबतीत आमच्या मनावर हल्ला करतो.

एकमेकांचे दोष काढणे

“न्याय” असे ज्या ग्रीक शब्दांचे भाषांतर करण्यात आले आहे त्यांपैकी एका शब्दाची व्याख्या वार्डन्स एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ ओल्ड अँड न्यू टेस्टामेन्टमध्ये अशी केली आहे - “इतरांचे दोष किंवा चुका यांबाबत घेतलेला निर्णय” आणि त्याचा संदर्भ “दंडाज्ञा” शब्दाशी जोडला आहे.^१ तसेच “न्यायाधीश” असे ज्या शब्दांचे भाषांतर केले आहे, त्यांपैकी एकाची व्याख्या “मत तयार करणे” अशी केली आहे, आणि त्याचा संदर्भ “दंड, शिक्षा, तुरुंगवास” शब्दांशी केला आहे.^२

दोषारोप करण्याचा किंवा शिक्षा देण्याचा अधिकार फक्त देवाला आहे. आपण जेव्हा एखाद्या व्यक्तीचे दोष दाखवतो, त्याच्या चुका शोधतो तेव्हा आपण त्याच्या जीवनात जणू काही देव बनण्याची भूमिका करतो.

तुमच्याविषयी मला माहीत नाही, पण यामुळे माझ्या मनात “दैवी भीती” निर्माण होते. मी खूप धाडसी आहे, पण देव होण्याचा प्रयत्न करण्यामध्ये मला काही रस नाही. एके काळी या गोष्टी माझ्या जीवनाचा अविभाज्य भाग होत्या, त्यामुळे देवाने मला जे शिकवले त्याचा तुम्हांला फायदा होईल असे मला वाटते.

टीका करणे, पूर्वग्रह बाळगणे आणि एकमेकांचे दोष शोधणे हे नातेवाईक आहेत, त्यामुळे आपण त्यांचा एकत्रितपणे विचार करू.

काय योग्य आहे हे पाहण्यापेक्षा काय अयोग्य आहे हेच मी नेहमी पाहत असे म्हणून मी टीकाखोर झाले होते. काही व्यक्तींच्या ठायी हा दोष जास्त प्रमाणात असतो. आनंदी स्वभावाच्या व्यक्तींना जीवनातील फक्त “आनंददायक” गोष्टी पाहायला आवडते, म्हणून त्यांच्या आनंदावर विरजण घालणाऱ्या गोष्टींकडे ते जास्त लक्ष देत नाहीत. खिन्न, उदास स्वभावाच्या व्यक्ती मात्र चूक काय आहे हे प्रथम पाहतात; सर्वसाधारणपणे, अशा स्वभावाच्या व्यक्ती आपले विचार आणि दृष्टीकोन इतरांना उदारपणे सांगण्यात आघाडीवर असतात.

कोणत्याही गोष्टींकडे पाहण्याचा प्रत्येकाचा वेगळा दृष्टीकोन असतो हे आपण लक्षात घेतले पाहिजे. आपल्याला काय वाटते, आपले विचार काय आहेत हे इतरांना सांगायला आपल्याला आवडते, आणि हाच महत्त्वाचा मुद्दा आहे - मी जो विचार करते तो कदाचित माझ्यासाठी योग्य असेल, पण तुमच्यासाठी तो योग्य असेलच असे नाही, किंवा तुम्ही विचार करता तो माझ्यासाठी योग्य असेल असे नाही. “चोरी करू नकोस” हे मात्र सगळ्यांनाच लागू होते हे आपल्याला माहीत आहे, पण आपल्या जीवनात रोज घडणाऱ्या हजारो गोष्टी

ज्या योग्य किंवा अयोग्य आहेत असे नाही, तर केवळ वैयक्तिक निवडी आहेत त्यांविषयी मी बोलत आहे. आणि कोणत्याही बाह्य हस्तक्षेपाशिवाय स्वतःच या निवडी करण्याचा हक्क लोकांना आहे हे मी येथे नमूद करते.

माझ्या पतीचा आणि माझा अनेक गोष्टींकडे पाहण्याचा दृष्टीकोन अगदी वेगळा आहे. घराची सजावट कशी करायची ही त्यापैकी एक आहे. त्याने केलेली निवड मला किंवा मी केलेली निवड त्याला आवडत नाही असे नाही, पण घरासाठी काही वस्तू खरेदी करण्यासाठी आम्ही दोघे गेलो, तर डेव्हला एक गोष्ट आवडते, तर मला दुसरीच गोष्ट आवडते. का? कारण आम्ही दोघे दोन निराळ्या व्यक्ती आहोत. त्याचे मत माझ्यासारखेच चांगले आहे, आणि माझे मत त्याच्या मतासारखेच चांगले आहे, पण तरीही ही मते निराळी असतात.

डेव्ह माझ्या मताशी सहमत नाही, म्हणजे त्याचे काही चुकत नाही हे समजून घ्यायला मला बरीच वर्षे लागली. आणि ज्या अर्थी माझे विचार त्याला पटत नाहीत, त्या अर्थी त्याच्यातच काहीतरी गडबड आहे असे त्याला मी नेहमीच सांगत असे. माझ्या या दृष्टीकोनामुळे आमच्यात नेहमीच वाद होत असत, आणि त्याचा आमच्या नातेसंबंधावर परिणाम होई.

गर्व: “अहं” पणाची समस्या

कारण मला झालेल्या कृपादानांवरून मी तुम्हांपैकी प्रत्येक जणाला असे सांगतो की, आपलय योग्यतेपेक्षा स्वतःला अधिक मानू नका, तर देवाने प्रत्येकाला वाटून दिलेल्या विश्वासाच्या परिमाणानुसार मर्यादेने स्वतःला माना.

रोम.१२:३

एकमेकांवर टीका करणे, त्यांचे दोष शोधणे हे गर्व या समस्येची फळे आहेत. हा मीपणा जेव्हा प्रमाणापेक्षा मोठा होतो तेव्हा आता आपण ज्यांविषयी चर्चा करीत आहोत त्या समस्या निर्माण होतात. पवित्र शास्त्र आपल्याला वरचेवर गर्विष्ठपणाविषयी इशारा देते.

एखाद्या गोष्टीत आपण उत्कृष्ट बनतो, उत्कृष्ट कामगिरी करतो ती केवळ देवाने आपल्याला कृपा पुरवली म्हणून. त्यासाठी आपण गर्व करण्याची गरज नाही, अन्यथा आपण इतरांना तुच्छ, कमी समजू. अशा प्रकारच्या विचारसरणीचा देवाला वीट आहे, आणि आमच्या जीवनात प्रवेश करण्यासाठी त्यामुळे सैतानाला अनेक दरवाजे उघडे होतात.

पवित्र भीती

बंधुजनहो, कोणी माणूस एखाद्या दोषात सापडला तरी जे तुम्ही आध्यात्मिक वृत्तीचे आहात ते तुम्ही अशाला सौम्य वृत्तीने ताळ्यावर आणा; तूही परीक्षेत पडू नयेस म्हणून स्वतःकडे लक्ष दे.

एकमेकांची ओझी वाहा, म्हणजे तुम्ही ख्रिस्ताचा नियम पूर्ण कराल.

कारण आपण कोणी नसता कोणीतरी आहोत अशी कल्पना करणारा स्वतःला फसवतो.

गलती.६:१-३

एखाद्या माणसामध्ये आपल्याला काही उणीव, दोष आढळला तर त्याला आपण कसा प्रतिसाद द्यावा हे या शास्त्रभागात सांगितले आहे. गर्वाविषयी आपल्या मनात पवित्र भीती असली पाहिजे आणि इतरांचा न्याय करण्यापासून त्यांच्यावर टीका करण्यापासून आपण सावध राहिले पाहिजे.

दुसऱ्याला दोष लावणारे आपण कोण?

दुसऱ्याच्या चाकराला दोष लावणारा तू कोण आहेस? तो स्थिर राहिला काय किंवा त्याचे पतन झाले काय, तो त्याच्या धन्याचा प्रश्न आहे. त्याला तर स्थिर करण्यात येईल; कारण त्याला स्थिर करण्यास त्याचा धनी समर्थ आहे.

रोम.१४:४

या प्रकारे याचा विचार करा: समजा तुमची शेजारीण तुमच्या घरी आली आणि तुमच्या मुलांनी शाळेत कोणते कपडे घालावे, त्यांनी कोणत्या विषयांचा अभ्यास करावा याविषयी तुम्हांला सूचना देऊ लागली, तर तुम्ही काय कराल? किंवा तुमची कामवाली (जिच्या कामाच्या बाबतीत तुम्ही पूर्णपणे समाधानी आहात) तुमचे घर योग्य प्रकारे साफ करीत नाही असे तुमची शेजारीण येऊन तुम्हांला सांगू लागली तर तुमच्या शेजारणीला तुम्ही काय उत्तर द्याल?

हे शास्त्रवचन नेमके हेच सांगत आहे. आपण प्रत्येकजण देवाचे आहोत, आणि आपल्यामध्ये जरी काही दुर्बलता असल्या तरी तो आपल्याला उभे करण्यास आणि नीतीमान ठरवण्यास समर्थ आहे. आपण एकमेकांना नव्हे, तर देवाला उत्तर देतो; म्हणून आपण एकमेकांवर टीका करू नये, किंवा त्यांचा न्याय करू नये.

टीकात्मक, दुसऱ्यांचे दोष दाखवणारे विचार लोकांच्या मनात घालण्याची जबाबदारी दुष्ट आत्म्यांवर सोपवण्याच्या कार्यात सैतान व्यस्त आहे. बागेत किंवा शॉपिंग मॉलमध्ये बसून समोरून जाणारे लोक, त्यांचे कपडे, त्यांची केशभूषा, त्यांचे जोडीदार इ. पाहून त्यांच्याविषयी काल्पनिक चित्र मी मनात कशी रंगवायचे हे आठवते. अशी मते बनवण्यापासून आपण नेहमीच स्वतःला रोखू शकतो असे नाही, पण आपली ती मते आपण व्यक्त केलीच पाहिजेत असे नाही. आपली इतकी मते नसतील, आणि जी काही असतील ती टीकात्मक नसतील अशा पातळीपर्यंत आपण वाढू शकतो असा माझा विश्वास आहे.

मी नेहमी स्वतःला सांगत असते, “जॉयस, याच्याशी तुला काही देणेघेणे नाही.” न्याय किंवा दंडाज्ञा होईपर्यंत जेव्हा तुम्ही तुमच्या मताविषयी विचार करता तेव्हा तुमच्या मनात मोठी समस्या फसफसत असते. तुम्ही जितका जास्त विचार करता, आणि तुमचे हे विचार किंवा मत तुम्ही इतरांना किंवा ज्याच्यावर तुम्ही टीका करत आहात त्याला सांगता तेव्हा समस्या अधिकच मोठी होते. तुम्ही त्याविषयी जितका अधिक विचार करता तितकी समस्या अधिक मोठी होते. ती स्फोटक झालेली असते, आणि नातेसंबंध व आध्यात्मिक बाबतीत मोठे नुकसान करण्याची क्षमता तिच्यात येते. म्हणून “माझे याच्याशी काही देणेघेणे नाही,” असे स्वतःला सांगायला शिकून तुम्ही भावी समस्या टाळू शकाल.

एकमेकांवर टीका करणे, एकमेकांचे दोष दाखवणे हे प्रकार आमच्या कुटुंबात खूप प्रमाणात होते. मी त्यातच वाढले. जेव्हा अशी परिस्थिती असते, तुमच्याही बाबतीत कदाचित असे झाले असेल, तेव्हा तुटलेल्या पायांनी फुटबॉल खेळण्यासारखी स्थिती होते. मी देवाबरोबर चेंडू खेळण्याचा प्रयत्न करत होते; मला त्याच्या पद्धतीने जगायचे होते, त्याच्या पद्धतीने विचार करायचा होता, त्याच्या पद्धतीने कृती करायची होती, पण ते जमत नव्हते. माझ्या वागणुकीत बदल होण्यासाठी जी तटबंदी पाडण्याची आवश्यकता होती तिच्याविषयी शिकण्यास मला बरीच दुःखद वर्षे लागली.

जोपर्यंत तुमचे मन बदलत नाही तोपर्यंत तुमच्या कृती बदलत नाहीत हे लक्षात ठेवा.

मत्तय.७:१-६ हा एकमेकांवर टीका करणे, एकमेकांचा न्याय करणे याविषयीचा फार चांगला शास्त्रभाग आहे. यासंबंधी तुमच्या मनात काही समस्या निर्माण झाली, तर हा आणि इतर शास्त्रभाग वाचा. अगोदर मनातल्या मनात वाचा, मग मोठ्याने वाचा, आणि तुमच्या मनात तटबंदी उभारण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या सैतानाविरुद्ध शस्त्र म्हणून त्यांचा उपयोग करा. कदाचित कित्येक वर्षांपासून तुमच्या मनात उभारलेल्या तटबंदीतून - किल्ल्यातून - तो आता चढाया करीत असेल.

आपण या शास्त्रभागाकडे लक्ष देऊ आणि त्याच्या एकेक भागाचे मी स्पष्टीकरण करीन.

दोषारोपांची पेरणी आणि कापणी करणे

तुमचे दोष काढण्यात येऊ नयेत म्हणून तुम्ही कोणाचे दोष काढू नका.

कारण ज्या प्रकारे तुम्ही दोष काढाल त्या प्रकारेच तुमचे दोष काढण्यात येतील आणि ज्या मापाने तुम्ही मापून घाल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल.

मत्तय.७:१,२

आपण जे पेरतो त्याचीच कापणी करतो असे हा शास्त्रभाग सांगतो (गलती.६:७). पेरणी आणि कापणीचा सिद्धान्त फक्त शेती आणि आर्थिक बाबींनाच लागू होतो असे नाही. मानसिक बाबतीतही तो लागू होतो. आपण दृष्टीकोनाची पेरणी आणि कापणी करू शकतो.

माझ्या परिचयाच्या पाळकांना जेव्हा ऐकायला मिळते की कोणीतरी त्यांच्याविरुद्ध बोलत आहे, तेव्हा ते स्वतःलाच प्रश्न विचारतात, मी पेरणी करित आहे की कापणी करित आहे? आपण पूर्वी जे पेरले त्याचीच कापणी आपण पुष्कळदा आपल्या जीवनात करतो.

वैद्या, स्वतःला बरे कर

अथवा तुझ्या डोळ्यांतले कुसळ मला काढू दे असे तू आपल्या भावाला कसे म्हणशील? पाहा, तुझ्या डोळ्यात तर कुसळ आहे.

अरे ढोंग्या, पहिल्याने आपल्या डोळ्यातले कुसळ काढून टाक म्हणजे आपल्या भावाच्या डोळ्यातले कुसळ काढण्यास तुला स्पष्ट दिसेल.

मत्तय.७:३-५

इतरांचे गुणदोष काढण्यामध्ये आपल्याला व्यस्त ठेवणे सैतानाला आवडते. त्यामुळे आपल्यामध्ये काय दोष आहेत, आपल्यामध्ये काय उणिवा आहेत ते आपण कधीही पाहू शकत नाही.

आपण इतरांना बदलू शकत नाही. फक्त देवच त्यांना बदलू शकतो. तसेच आपण स्वतःलादेखील बदलू शकत नाही, पण आपण पवित्र आत्म्याला सहकार्य करून त्याला आपल्यामध्ये कार्य करू देऊ शकतो. मुक्ततेची पहिली पायरी म्हणजे देव जे सत्य आपल्याला दाखवू पाहत आहे त्याचा सामना करणे.

दुसऱ्या प्रत्येकामध्ये काय चूक आहे यावरच आपले विचार आणि संभाषण केंद्रीत असेल तर आपल्या स्वतःच्या वागणुकीविषयी आपली फसगत झालेली असते. देवाला प्रथम तुमच्यामध्ये कार्य करू द्या आणि मग तुमच्या भावाला ख्रिस्ती जीवनात वाटचाल करण्यासाठी मदत करण्याचा पवित्र शास्त्रीय मार्ग तुम्हांला समजेल.

एकमेकांवर प्रीती करा

जे पवित्र ते कुत्र्यांना घालू नका आणि आपली मोत्ये डुकरांपुढे टाकू नका; टाकाल तर ती कदाचित आपल्या पायाखाली ती तुडवितील व उलटून तुम्हांस फाडितील.

मत्तय.७:६

एकमेकांवर क्षमा करण्याची जी क्षमता देवाने मला दिली त्याविषयी ही वचने सांगत आहेत असा माझा विश्वास आहे.

दुसऱ्यांवर प्रीती करण्याची क्षमता आणि आज्ञा देवाने आपल्याला दिली आहे, पण जेव्हा आपण इतरांवर टीका करतो, त्यांचे दोष पाहतो तेव्हा आपण जे पवित्र (प्रीती) ते घेऊन कुत्र्यांपुढे आणि डुकरांपुढे (दुष्ट आत्मे) टाकतो. पवित्र गोष्टी तुडवण्याची संधी आपण त्यांना देतो.

“प्रीतीची वाटचाल” हे सैतानी हल्ल्यांविरुद्ध आपले संरक्षण आहे हे आपण लक्षात घेतले पाहिजे. जो खऱ्या अर्थाने प्रीतीत चालतो त्याला सैतान फार हानी पोहोचवू शकत नाही असा माझा विश्वास आहे.

मी चौथ्यांदा गर्भवती झाले तेव्हा खूप आजारी पडले. माझे वजन कमी झाले. मी बराचसा वेळ कोचवर पडून असे. मी खूप थकलेली असे आणि फारच कमी हालचाल करित असे.

पहिल्या तीन गर्भारपणाच्या काळात मला येशूची ओळख नव्हती, माझे तारण झाले नव्हते तरी माझी प्रकृती ठणठणीत होती. पण आता मला देवाची अभिवचने माहीत असूनही असे का व्हावे हे समजत नव्हते. कितीही प्रार्थना केली आणि सैतानाला कितीही धमकावले तरी काही फरक पडत नव्हता.

एके दिवशी मी बिछान्यावर पडून बाहेर बागेत माझे पती व मुले खेळत असल्याचे ऐकत होते. मी देवाला विचारले, “देवा, मला नक्की झालंय तरी काय? मी इतकी आजारी का आहे? मी बरी का होत नाही?”

दोन वर्षांपूर्वीच्या एका कौटुंबिक शास्त्राभ्यासवर्गाची देवाने मला आठवण दिली. त्या वर्गाला एक तरुण स्त्री येत असे. तिचे नाव जेन होते. गर्भवती होईपर्यंत ती नियमितपणे शास्त्राभ्यासवर्गाला येत असे. पण नंतर तिला वर्गाला येणे कठीण होऊ लागले. ती नेहमी थकलेली असे.

त्या वेळी मी त्या बहिणीला दोष दिला होता, ती विश्वासात नेटाने पुढे जात नाही असे म्हटले होते. आम्ही तिला कधीही कसल्याही प्रकारची मदत देऊ केली नाही. ती विश्वासात कमकुवत आहे आणि गरोदरपण हे तिच्या आळसाची केवळ एक सबब आहे असे आमचे मत बनवून मोकळे झालो होतो.

आता मी त्याच परिस्थितीत होते. माझ्या पहिल्या तीन गरोदरपणाच्या काळात मी जरी निरोगी होते, तरी इतरांना दोष देण्याच्या प्रवृत्तीमुळे मी माझ्या जीवनात सैतानासाठी मोठे दार उघडले होते हे देवाने मला दाखवले. मी माझी मोत्ये, माझी पवित्र गोष्ट (जेनवरील प्रीती) घेऊन डुकरांपुढे आणि कुत्र्यांपुढे टाकली होती, परिणामी ते आता मला फाडून टाकत होते. हे लक्षात आल्याबरोबर मी पश्चात्ताप केला. मी पश्चात्ताप केल्याबरोबर माझी प्रकृती सुधारली.

या अनुभवावरून मी इतरांवर टीका करण्याविषयी, इतरांचे दोष काढण्याविषयी एक महत्त्वाचा धडा शिकले. अशा प्रकारची चूक मी पुन्हा कधी केली नाही असे म्हणण्यास मला आनंद वाटला असता, पण दुःखाची गोष्ट म्हणजे त्या प्रसंगानंतर मी ही चूक अनेक वेळा केली आहे. प्रत्येक वेळी देवाला माझ्यामध्ये कार्य करावे लागले, आणि त्यासाठी मी त्याची आभारी आहे.

आपण सर्वजण चुका करतो. आपणा सर्वांमध्ये काही ना काही दुर्बलता असतात. पवित्र शास्त्र आपल्याला सांगते की, आणि तुम्ही एकमेकांबरोबर उपकारी व कनवाळू व्हा, जशी देवाने ख्रिस्ताच्या ठायी तुम्हांला क्षमा केली आहे तशी तुम्हीही एकमेकांना क्षमा करा (इफिस.४:३२).

एकमेकांचा न्याय करण्यामुळे दंडाज्ञा येते

ह्यास्तव हे मानवा, दोष लावणारा तू कोणीहि असलास तरी स्वतः तुला सबब नाही; कारण ज्यांत तू दुसऱ्याला दोष लावितोस त्यात तू स्वतःला दोषी ठरवितोस; कारण दोषी ठरविणारा तूहि त्याच गोष्टी करितोस.

दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे म्हणजे ज्या बाबतीत तुम्ही इतरांवर दोष लावता त्याच बाबतीत तुम्ही दोषी ठरता.

हे तत्त्व मला समजावून सांगण्यासाठी देवाने मला एक फार चांगले उदाहरण दिले. एकदा मी विचार करीत होते की, आपण एखादी गोष्ट करतो तेव्हा आपल्या दृष्टीने ती परिपूर्ण, योग्य असते, पण तीच गोष्ट दुसऱ्याने केली तर मात्र ती चूक वाटते, असे का? देवाने मला सांगितले, “जॉयस तू स्वतःकडे गुलाबी रंगाच्या काचेतून पाहतेस पण इतरांकडे मात्र मॅग्निफाईंग ग्लासमधून पाहतेस.”

आपल्या स्वतःच्या वागणुकीसंबंधी आपण सबबी सांगतो, पण दुसरा एखादा जेव्हा तीच गोष्ट करतो तेव्हा मात्र आपण अगदी निर्दय होतो. इतरांनी जसे आपल्याशी वागावे असे आपल्याला वाटते तसे आपण त्यांच्याशी वागावे (मत्तय.७:१२), हे जीवनाचे चांगले तत्त्व आहे, त्यामुळे इतरांवर टीका करण्यापासून आपण दूर राहू.

टीका करणारे मन हे नकारात्मक मनाची - दुसऱ्या व्यक्तीमधील चांगल्या गोष्टींचा विचार करण्याऐवजी त्याच्यातील चुका शोधत राहणे - डहाळी आहे.

नकारात्मक असू नका, तर सकारात्मक असा.

त्याचा इतरांना फायदा होईलच, पण त्यापेक्षा अधिक फायदा तुम्हांला होईल.

तुमच्या अंतःकरणाचे रक्षण करा

सर्व रक्षणीय वस्तूपेक्षा आपल्या अंतःकरणाचे विशेष रक्षण कर, कारण त्यात जीवनाचा उगम आहे.

नीती.४:२३

तुमच्यामध्ये आणि तुमच्यामधून जीवन वाहते राहावे असे तुम्हांला वाटत असेल, तर तुमच्या अंतःकरणाचे रक्षण करा.

काही प्रकारचे विचार हे विश्वासणाऱ्यासाठी अयोग्य आहेत - एकमेकांचे दोष काढणे आणि टीका करणे हे त्यांपैकी एक आहेत. देव ज्या सर्व गोष्टी आपल्याला शिकवू पाहतो त्या सर्व आपल्या कल्याणासाठी आणि आनंदासाठी आहेत. त्याच्या मार्गांचे अनुसरण केल्याने फलदायीपणा येतो.

संशयाविषयी संशयी राहा

ती (प्रीती) सर्व काही सहन करिते, सर्व काही खरे मानण्यास सिद्ध असते, सर्वांची आशा धरिते, सर्वासंबंधाने धीर धरते.

१ करिंथ. १३:७

या शास्त्रभागाचे आज्ञापालन करणे माझ्यासाठी अत्यंत आव्हानात्मक आहे हे मी प्रामाणिकपणे सांगते. मी संशयाच्या वातावरणात वाढले. प्रत्येकाविषयी, विशेषतः जे आपण चांगले आहोत असे दाखवण्याचा प्रयत्न करतात त्यांच्याविषयी संशय बाळगण्यास मला शिकवण्यात आले होते, कारण त्यांना तुमच्याकडून काहीतरी हवे असते.

इतर लोक आणि त्यांचे हेतू यांविषयी संशयी राहण्यास मला शिकवण्यात आले होते, त्यासोबतच लोकांचे मला वाईट अनभुवही आले होते. माझे तारण होण्याअगोदरच हे अनुभव आले होते असे नाही, तर तारण झाल्यानंतरही आले. प्रीतीविषयी मनन करण्याद्वारे आणि प्रीती ही नेहमी विश्वास ठेवते हे लक्षात आल्यामुळे नवीन मानसिकता निर्माण होण्यास मला खूप मदत झाली.

जेव्हा तुमचे मन प्रदूषित होते किंवा सैतान त्याची तटबंदी तुमच्या मनात बांधतो तेव्हा देवाच्या वचनानुसार तुमच्या मनाचे नवीकरण करण्याची गरज असते. देवाचे वचन शिकण्याद्वारे, त्यावर मनन करण्याद्वारे, (ते तुमच्याशी बोलण्याद्वारे, त्याविषयी विचार करण्याद्वारे) हे साध्य होते.

आपले विचार चुकीच्या दिशेने चालले आहेत याची आठवण करून देण्यासाठी आपल्याकडे पवित्र आत्मा आहे. माझ्या मनात प्रीतीचे विचार असण्याऐवजी संशयाचे विचार असतात तेव्हा देव माझ्यासाठी हे करतो. दैहिकदृष्ट्या विचार करणारा माणूस “जर मी लोकांवर विश्वास ठेवला तर ते माझा गैरफायदा घेतील” असा विचार करतो. कदाचित तसे होईलही, पण नकारात्मक अनुभवापेक्षा त्याचे फायदे खूपच अधिक असतील.

विश्वास आणि भरवसा जीवनात आनंद आणतात, आणि नातेसंबंध अधिक चांगल्या प्रकारे दृढ होण्यास सहाय्य करतात.

संशयामुळे नातेसंबंध बिघडतात, तुटतात.

महत्त्वाचे सत्य हे आहे - देवाचे मार्ग कार्यकारी आहेत, माणसाचे मार्ग नाहीत. एकमेकांचे दोष पाहणे, एकमेकांवर टीका करणे आणि संशय बाळगणे यांचा निषेध देव करतो, तसेच आपणही केले पाहिजे. देव ज्यावर प्रीती करतो त्यावर प्रीती करा आणि देव

ज्याचा द्वेष करतो त्याचा द्वेष करा. तो ज्याला परवानगी देतो त्याला परवानगी द्या आणि तो ज्याला नकार देतो त्याला नकार द्या.

संतुलित दृष्टीकोन ठेवणे हे नेहमीच सर्वात चांगले धोरण असते. याचा अर्थ इतरांशी संबंध ठेवताना सुज्ञता आणि विवेकाचा उपयोग करायचा नाही असे नाही. भेटणाऱ्या प्रत्येक व्यक्तीसमोर आपले जीवन सताड उघडे टाकून, प्रत्येक व्यक्तीला आपल्याला ठेचण्याची संधी द्यावी असे नाही. तसेच प्रत्येक व्यक्तीकडे आपण नकारात्मक, संशयी दृष्टीने, ती व्यक्ती इतरांचा गैरफायदा घेऊ पाहते अशा दृष्टीकोनातून पाहू नये.

देवावर पूर्ण भरवसा ठेवा आणि मानवावर भरवसा ठेवताना विवेक बाळगा

वल्हांडणाच्या सणात यरुशलेम येथे असताना जी चिन्हे तो करित होता ती पाहून पुष्कळजणांनी त्याच्या नावावर विश्वास ठेविला.

पण येशू सर्वांना ओळखून असल्यामुळे त्याला स्वतःला त्यांचा भरवसा नव्हता;

शिवाय, मनुष्यांविषयी कोणीही साक्ष द्यावी ह्याची त्याला जरूरी नव्हती, कारण मनुष्यात काय आहे हे त्याला स्वतःला ठाऊक होते.

योहान. २:२३-२५

चर्चमधील एका निराशाजनक प्रसंगात एकदा मी सापडले होते तेव्हा देवाने योहान. २:२३-२५ ही वचने मला दाखवली.

येशू आणि त्याचे शिष्य यांच्यातील संबंधाविषयी हा शास्त्रभाग सांगतो. त्याला स्वतःला त्यांचा भरवसा नव्हता असे येथे स्पष्टपणे सांगितले आहे. त्याला त्यांच्याविषयी संशय वाटत होता, किंवा त्यांच्यावर त्याचा विश्वास नव्हता असे हा शास्त्रभाग सांगत नाही, तर त्याला मानवी स्वभाव (जो आपणा सर्वांना आहे) चांगला माहीत असल्यामुळे असंतुलित प्रकारे त्याला त्यांचा भरवसा नव्हता.

त्या प्रसंगाने मी चांगला धडा शिकले. मी काही महिलांच्या गटात रवूपच अधिक सहभागी झाले होते आणि माझे संतुलन बिघडले होते. त्यामुळे या प्रसंगात मी सापडले होते. आपण जेव्हा जेव्हा असंतुलित होतो तेव्हा आपण सैतानासाठी दार उघडतो.

१ पेत्र.५:८ म्हणते, सावध असा, जागे राहा; तुमचा शत्रू सैतान हा गर्जणाऱ्या सिंहासारखा कोणाला गिळावे हे शोधित फिरतो.

या स्त्रियांवर मी खूप अवलंबून होते आणि देवावर जो भरवसा ठेवायचा तो मी या स्त्रियांवर ठेवत होते हे माझ्या लक्षात आले. मानवी नातेसंबंधाच्या बाबतीत आपली परिस्थिती अशी होऊ शकते. जर आपण सुज्ञता बाळगली नाही, तर काही ना काही संकट, त्रास येणार आणि आपण दुखावले जाणार.

तुमचा पूर्ण भरवसा नेहमी देवावर ठेवा. तसे केल्यामुळे पवित्र आत्म्यासाठी दार उघडले जाईल आणि तुम्ही मर्यादा ओलांडत आहात की नाही हे तो तुम्हांला सांगेल.

काही लोकांना वाटते की, ते माणसे ओळखू शकतात, पण प्रत्यक्षात ते केवळ संशयी असतात. आत्मे ओळखण्याचे एक दान आहे (१ करिंथ.१२:१०). ते चांगले आणि वाईट ओळखते, केवळ वाईटच ओळखत नाही. संशय हा नवीकरण न झालेल्या मनातून येतो. आत्मे ओळखणे हे नवीकरण झालेल्या मनातून येते.

खऱ्या दानांसाठी प्रार्थना करा. खऱ्या आत्मिक दानामुळे प्रार्थनेला चालना मिळेल, निंदानालस्तीला नाही. जर खऱ्या दानामुळे खरी समस्या समजली तर त्या समस्येचा सामना पवित्र शास्त्रीय पद्धतीने करण्याची प्रेरणा होईल, दैहिक पद्धतीने नाही. दैहिक पद्धतीमुळे समस्या अधिक वाढते.

ममतेचे शब्द मधुर आणि आरोग्यदायी असतात

ज्ञान्याच्या हृदयापासून त्याच्या मुखास शिक्षण मिळते; ते त्याच्या वाणीत ज्ञानाची भर घालते.

ममतेची वचने मधाच्या पोळ्यासारखी मनाला गोड व हाडांस आरोग्य देणारी आहेत.

नीती.१६:२३, २४

शब्द आणि विचार हे हाडे आणि त्यांतील मगज यांसारखे आहेत - ते इतके घनिष्ट आहेत की त्यांना वेगळे करणे अशक्य आहे (इब्री.४:१२).

आपले विचार हे शांत शब्द आहेत, ते केवळ आपण आणि प्रभू ऐकू शकतो. पण त्या शब्दांचा आपल्या आंतरिक मनुष्यावर, आपल्या आरोग्यावर, आपल्या आनंदावर आणि आपल्या दृष्टीकोनावर प्रभाव पडतो. ज्या गोष्टींविषयी आपण विचार करतो ते पुष्कळदा

आपल्या मुखातून बाहेर पडतात आणि दुःखाची गोष्ट म्हणजे कधी कधी ते आपल्याला मूर्ख ठरवतात. एकमेकांचे दोष पाहणे, एकमेकांवर टीका करणे आणि एकमेकांविषयी संशय बाळगणे यामुळे कधीही आनंद मिळत नाही.

येशूने म्हटले की, आम्हांला विपुल जीवनप्राप्ती व्हावी म्हणून तो आला (योहान.१०:१०). ख्रिस्ताच्या मनासारखे, ख्रिस्ताच्या चित्तवृत्तीसारखे वागू लागा आणि एका संपूर्ण नव्या जीवनशैलीचा अनुभव तुम्ही घ्याल.

प्रकरण

14

निष्क्रिय मन

निष्क्रियतेबाबत हे विधान निश्चितच खरे आहे. पुष्कळ ख्रिस्ती लोकांना हा शब्दप्रयोग माहीत नाही, आणि त्याची लक्षणे कशी ओळखावीत हे त्यांना माहीत नाही.

ज्ञानाच्या अभावी माझ्या लोकांचा
नाश झाला आहे...

होशिय ४:६

निष्क्रियता ही कृतीशीलतेच्या विरुद्ध आहे. ही धोकादायक समस्या आहे, कारण देवाचे वचन स्पष्टपणे शिकवते की, आपण सावध राहिले पाहिजे, जागे राहिले पाहिजे आणि कृती केली पाहिजे (१ पेत्र.५:८) - आपल्यामध्ये असलेले कृपादान आपण प्रज्वलित केले पाहिजे (२ तीमथ्य.१:६).

शब्दकोशात निष्क्रियतेचे अनेक अर्थ दिलेले आहेत. मी त्याची व्याख्या भावनेचा अभाव, इच्छेचा अभाव, सर्वसाधारण उदासीनता, आळस अशी करते. दुष्ट आत्मे निष्क्रियतेमागे असतात. कृती न करणे, इच्छेनुसार कार्य करण्यात अपयश यामुळे विश्वासणाऱ्याचा पराभव होतो हे सैतानाला माहीत आहे. जोपर्यंत व्यक्ती सैतानाला विरोध करण्यासाठी आपल्या इच्छेचा अवलंब करते तोपर्यंत सैतान विजयी होऊ शकत नाही. पण जर विश्वासणारा निष्क्रिय मनःस्थितीत गेला तर मात्र तो मोठ्या संकटात पडतो.

पुष्कळ विश्वासणाऱ्यांवर भावनावेगाचा असा पगडा असतो की, त्यांना जे काही करायला शिकवलेले असते ते करण्याचे थांबवण्यासाठी केवळ भावनेचा अभाव असण्याची गरज आहे. त्यांना वाटले तर ते स्तुती करतात, वाटले तर देतात, वाटले तर शब्द पाळतात आणि जर त्यांना ते करावेसे वाटले नाही, तर ते ते करत नाहीत.

रिकामी जागा

आणि सैतानाला वाव देऊ नका.

इफिस.४:२७

सैतानाला आपण जी जागा देतो ती बहुधा रिकामी जागा असते. रिकामे निष्क्रिय मन चुकीच्या विचारांनी सहज भरू शकते.

ज्या विश्वासणाऱ्यांचे मन निष्क्रिय आहे आणि चुकीच्या विचारांना विरोध करित नाही, तो बहुतेक वेळा ते विचार आपलेच आहेत असे समजतो. दुष्ट आत्म्याने हे विचार आपल्या मनात पेरलेले आहेत, कारण मनात मोकळी जागा होती हे त्याच्या लक्षात येत नाही.

चुकीचे विचार तुमच्या मनात भरण्यापासून रोखण्याचा एक मार्ग म्हणजे तुमचे मन योग्य विचारांनी भरणे. सैतानाला बाहेर काढता येते, पण तो जातो आणि काही काळ निर्जन प्रदेशात भटकतो. तो परत येऊन पाहतो तेव्हा त्याचे जुने घर, मन रिकामे झाले असल्याचे त्याला दिसते. पवित्र शास्त्र लूक.११:२४-२६ मध्ये सांगितले आहे की, तो त्याच्यासोबत दुसरे दुष्ट आत्मे घेऊन येतो आणि त्या व्यक्तीची नंतरची दशा पहिल्यापेक्षा वाईट होते. त्यामुळे जोपर्यंत आम्ही व्यक्तीला त्याचे रिकामे मन कसे भरावे हे समजून सांगत नाही तोपर्यंत आम्ही त्या व्यक्तीमधील दुष्ट आत्मा काढत नाही.

ज्या प्रत्येक व्यक्तीच्या मनात दुष्ट विचार आहेत त्याच्यामध्ये दुष्ट आत्मा असतो असे माझे म्हणणे नाही. पण पुष्कळ वेळा दुष्ट आत्मा या दुष्ट विचारांमागे असतो. एखादी व्यक्ती त्याच्या मनातील कल्पना, विचार पुनःपुन्हा काढून टाकू शकते. पण जोपर्यंत ती व्यक्ती आपले मन योग्य विचारांनी भरून काढत नाही, तोपर्यंत हे विचार परत परत येत राहतील.

आपण करतो अशा काही चुकीच्या गोष्टी आहेत, तर आपण करित नाही अशा काही योग्य गोष्टी आहेत. उदा. अविचाराने बोलल्यामुळे नातेसंबंध बिघडू किंवा तुटू शकतात, तसेच कौतुकाचे शब्द बोलण्याची गरज असतानाही ते न बोलल्यामुळेही नातेसंबंध तुटू शकतात.

आपण काही करित नाही असे मनुष्याला वाटते कारण तो काहीच करित नसतो. त्याची चूक त्याला दाखवून देण्याचा प्रयत्न केला तर तो म्हणतो, “मी काहीच केले नाही.” त्याचे म्हणणे बरोबर आहे, पण त्याची वागणूक बरोबर नाही. त्याने काहीच केले नाही हीच तर समस्या असते.

निष्क्रीयतेवर विजय मिळवा

माझे पती डेव्ह यांना काही वर्षांपूर्वी निष्क्रीयतेबाबत समस्या होत्या. काही गोष्टीत तो फार कृतीशील होता. तो रोज कामाला जात असे. शनिवारी गोल्फ खेळत असे आणि रविवारी फूटबॉलची मॅच टीव्हीवर पाहत बसे. पण दुसरे काही करण्याची प्रेरणा त्यांना देणे फार कठीण होते. उदा. मी त्यांना भिंतीवर एखादी फ्रेम टांगायला सांगितली तर ते काम करायला त्याला तीनचार आठवडे लागत असत. त्यामुळे आमच्यात नेहमी वाद होत असत.

डेव्हची देवावर प्रीती होती. या समस्येविषयी त्याने देवाकडे मदत मागितली. निष्क्रियता आणि त्याचे धोके याविषयीचे काही मार्गदर्शन देवाने त्याला दिले. त्याच्या निष्क्रियतेमागे दुष्ट आत्मे आहेत हे त्याला समजले. काही क्षेत्रांत त्याला काही समस्या नव्हती, पण काही क्षेत्रांत मात्र ही समस्या होती. या समस्येने तो त्रासला होता आणि काहीही न करण्याची भावना त्याच्या मनात निर्माण झाली होती.

देवाच्या वचनाचा अभ्यास आणि प्रार्थना या दोन गोष्टींबाबत तो निष्क्रिय होता. याबाबत तो देवाकडून तो मदत, मार्गदर्शन घेत नाही हे माहीत असल्यामुळे त्याचे ऐकायला मला जड जात असे. नाहीतरी माझ्यामध्ये बंडखोरीची समस्या होतीच. आमच्या या दुर्बलतेचा फायदा सैतान आम्हा दोघांविरुद्ध कसा घेत होता हे तुमच्या आतापर्यंत लक्षात आले असेल. अशा कारणांमुळे अनेक लोकांचे घटस्फोट झाले आहेत. नक्की काय चुकते हे त्यांना समजत नाही.

मी खूप आक्रमक होते. मी पुष्कळदा माझ्याच मनाप्रमाणे, इच्छेप्रमाणे करून देवाच्या पुढे जात असे आणि देवाने त्यावर आशीर्वाद द्यावा अशी अपेक्षा करीत असे. डेव्ह मात्र विशेष काही करीत नसे, फक्त देवाची प्रतीक्षा करीत असे. याचा मला खूप राग येत असे. आता त्या गोष्टींविषयी आम्ही जेव्हा विचार करतो तेव्हा आम्ही खूप हसतो, पण त्या वेळी मात्र परिस्थिती इतकी मनोरंजक नव्हती. देवाने आमच्या समस्येत लक्ष घातले नसते तर आमचीही गाडी घटस्फोटापर्यंत गेली असती.

डेव्ह मला नेहमी सांगत असे की, तू देवाच्या पुढे जायचा प्रयत्न करतेस, आणि मी उत्तर देत असे, मी देवाच्या कित्येक मैल मागे आहे. मी खूप आक्रमक होते, तर डेव्ह खूप निष्क्रिय होता.

एखादा विश्वासणारा ज्या क्षेत्रात निष्णात असतो, किंवा जी गोष्ट त्याला अधिक चांगली करता येते, त्या बाबतीत जर तो निष्क्रिय राहिला, तर त्याच्या जीवनातील ते क्षेत्र क्षीण किंवा गतीहीन होते. जितका जास्त काळ तो काही न करता निष्क्रिय राहतो, तितकी अधिक काही न करण्याची वृत्ती त्याच्याठायी निर्माण होते. शारीरिक व्यायाम हे याचे सर्वांत चांगले उदाहरण आहे.

सध्या मी व्यायामाचा एक चांगला प्रकार करत आहे. जितका जास्त व्यायाम मी करते, तितका अधिक तो सोपा होतो. मी सुरुवात केली तेव्हा तो प्रकार फारच कठीण वाटत होता. खूप काळ व्यायाम केला नव्हता, म्हणून हा व्यायामप्रकार सुरू केल्यावर मला फार त्रास होत असे. खूप दिवस व्यायाम न केल्यामुळे माझी शारीरिक स्थिती वाईट झाली होती. माझ्या स्नायूंचा वापर न केल्यामुळे मी अधिकाधिक दुर्बल होत होते.

डेव्हला त्याची समस्या लक्षात येऊ लागली. त्याच्या निष्क्रियतेमागे दुष्ट आत्मे आहेत हे पवित्र आत्म्याने त्याला दाखवले, तेव्हा त्याने पुन्हा सक्रीय, आक्रमक होण्याचा निश्चय केला.

निश्चय करणे सोपे होते, पण तो कृतीत उतरवणे कठीण होते. कारण ज्या ज्या बाबतीत तो निष्क्रिय होता, ते ते क्षेत्र पुन्हा सबल, सशक्त करण्यासाठी त्याला व्यायाम करण्याची गरज होती.

देवाचे वचन वाचण्यासाठी आणि प्रार्थना करण्यासाठी तो सकाळी पाच वाजता उठू लागला. *युद्ध सुरू झाले होते!* सैतानाने जी भूमी जिंकली तिचा ताबा सोडून द्यायला त्याला आवडत नाही, आणि भयंकर युद्ध केल्याशिवाय तो ती सोडीत नाही. देवासोबत वेळ घालवण्यासाठी डेव्ह उठत असे आणि कोचवर झोपत असे. असे प्रसंग अधूनमधून आले तरी त्याच्यामध्ये प्रगती होत होती. कारण तो बिछान्यातून उठून त्याच्या प्रार्थनाजीवनाची बांधणी करण्याचा प्रयत्न करीत असे.

कधी कधी त्याला कंटाळा येत असे. आपल्याकडून काहीच प्रगती होत नाही असे त्याला कधी कधी वाटे, आपण काय वाचत आहोत ते आपल्याला समजत नाही आणि प्रार्थना सुरळीतपणे पार पडत नाही असे त्याला वाटत असे. पण त्याने प्रयत्न करणे चालूच ठेवले.

माझ्या लक्षात येऊ लागले की, जेव्हा मला डेव्हकडून एखाद्या कामाची अपेक्षा असेल, भिंतीवर चित्र टांगायचे असेल किंवा घरात दुसरी काहीतरी मदत हवी असेल तर तो लगेच प्रतिसाद देऊ लागला. तो पुन्हा विचार करू लागला आणि निर्णय घेऊ लागला होता. पुष्कळदा त्याला हे सर्व करणे सोडून द्यावे असे वाटत असे, पण मानवी इच्छेच्या आणि भावनेच्या आहारी न जाता तो प्रयत्न करीत राहिला. योग्य त्या गोष्टीनुसार तो जितकी अधिक कृती करू लागला, तितक्या अधिक स्वातंत्र्याचा आनंद तो अनुभवू लागला.

त्याच्यासाठी हे सोपे नव्हते हे मी प्रामाणिकपणे सांगते. देवाच्या मदतीने डेव्ह प्रयत्न करीत राहिला. आणि आता तो अजिबात निष्क्रिय राहिलेला नाही. आमच्या लाईफ इन द वर्ड या कार्यक्रमाचा व्यवस्थापक म्हणून तो रेडिओ आणि टेलिव्हिजनद्वारे होणाऱ्या सुवातसिंवेची आर्थिक बाजू खूप चांगल्या प्रकारे सांभाळत आहे. तो माझ्यासोबत पूर्णवेळ प्रवासात असतो. आमच्या प्रवासाचे वेळापत्रक आखतो. तसेच तो फार चांगला कुटुंबवत्सल पुरुष आहे. देवाच्या वचनाचा अभ्यास करण्यासाठी आणि प्रार्थना करण्यासाठी तो नियमितपणे वेळ देतो. तो आदरणीय, सन्माननीय पुरुष झाला आहे.

तो अजूनही गोल्फ खेळतो, खेळ पाहतो, पण त्याने ज्या गोष्टी करायला हव्यात त्याही गोष्टी तो करतो. आता त्याला पाहून पूर्वी तो इतका निष्क्रिय होता यावर विश्वास ठेवणे जड जाते.

निष्क्रियतेवर विजय मिळवता येतो. पण कृतीमधील निष्क्रियतेवर विजय मिळवण्यासाठी अगोदर मनाच्या निष्क्रियतेवर विजय मिळवला पाहिजे. जोपर्यंत डेव्हने निश्चय केला नाही आणि त्याची विचारपद्धती बदलली नाही, तोपर्यंत तो प्रगती करू शकला नाही.

योग्य कृती ही योग्य विचारांनंतर येते

देवाची उत्तम, ग्रहणीय व परिपूर्ण इच्छा काय आहे हे तुम्ही समजून घ्यावे, म्हणून ह्या युगाबरोबर समरूप होऊ नका, तर आपल्या मनाच्या नवीकरणाने स्वतःचे रूपांतर होऊ द्या.

रोम.१२:२

संपूर्ण पवित्र शास्त्रात एक जोरदार तत्त्व सांगितले आहे आणि जोपर्यंत ते तत्त्व समजून घेऊन त्याप्रमाणे कोणी करीत नाही, तोपर्यंत कोणीही विजयात वाटचाल करू शकत नाही. ते तत्त्व म्हणजे : योग्य विचारांनंतर योग्य कृती येते.

मला हे दुसऱ्या प्रकारे सांगू द्या: तुम्ही जोपर्यंत तुमचे विचार बदलत नाही, तोपर्यंत तुम्ही तुमची वागणूक बदलणार नाही.

देवाने ठरवलेल्या क्रमानुसार योग्य विचारसरणी प्रथम येते आणि तिच्यामागे योग्य कृती. योग्य कृती किंवा योग्य वागणूक हे योग्य विचारांचे फळ आहे असा माझा विश्वास आहे. पुष्कळ विश्वासणारे योग्य ते करण्यासाठी खटपट करतात, पण ते खटपटीचे फळ नाही. द्राक्षवेलात राहण्यामुळे फळ मिळते (योहान.१५:४) आणि वेलात राहण्यासाठी आज्ञापालनाची आवश्यकता असते (योहान.१५:१०).

हे तत्त्व शिकवताना मी नेहमी इफिस.४:२२-२४ या वचनांचा उपयोग करते. २२ वे वचन म्हणते, ते असे की, तुमच्या पूर्वीच्या आचरणासंबंधी जो जुना मनुष्य त्याचा तुम्ही त्याग करावा, तो कपटाच्या वासनांनी युक्त असून त्याचा नाश होत आहे.

२४ व्या वचनात हा विचार पुढे असा मांडला आहे, आणि सत्यापासून निर्माण होणारे नीतिमत्त्व व पवित्रता ह्यांनी युक्त असा देवसदृश्य निर्माण केलेला नवा मनुष्य धारण करावा.

२२ वे वचन आपल्याला अयोग्य आचरण थांबवण्यास सांगते आणि २४ वे वचन आपल्याला योग्य आचरणाची सुरुवात करण्यास सांगते. पण २३ वे वचन या दोन वचनांना जोडणारा पूल आहे असे मी म्हणते. २२ व्या वचनापासून (अयोग्य प्रकारे वागणे) २४ व्या वचनाकडे (योग्य प्रकारे वागणे) कसे जावे हे ते आपल्याला सांगते: **आणि तुम्ही आपल्या मनोवृत्तीत नवे केले जावे (नवीन, निर्मळ मानसिक आणि आध्यात्मिक दृष्टीकोन बाळगणे).**

जोपर्यंत आपण विचार बदलत नाही तोपर्यंत चुकीची वागणूक सोडून बरोबर, योग्य वागणुकीकडे वळणे शक्य नाही. निष्क्रिय माणसाला योग्य गोष्ट करण्याची इच्छा असेल, पण जोपर्यंत तो त्याचे मन कृतीशील करून देवाच्या वचनाशी आणि इच्छेशी सुसंगत करीत नाही, तोपर्यंत तो तसे करू शकणार नाही.

मला एक उदाहरण आठवते. माझ्या एका शिबिरात एक मनुष्य प्रार्थनेच्या रांगेत उभा होता. त्याला वासनेची समस्या होती. त्याचे त्याच्या पत्नीवर मनापासून प्रेम होते, आणि त्याचा विवाह तुटावा अशी त्याची इच्छा नव्हती. पण त्याची समस्या सोडवण्याची गरज होती अन्यथा घटस्फोटाची पाळी आली असती.

त्याने मला म्हटले, “जॉयस, मला वासनेची समस्या आहे. मला इतर स्त्रियांचा मोह सुटत नाही. यातून माझी सुटका व्हावी म्हणून तू प्रार्थना करशील का? मी त्यासाठी पुष्कळदा प्रार्थना केली पण काही प्रगती झाली नाही.”

पवित्र आत्म्याने मला त्याला हे सांगायला सुचवले: “होय, मी तुझ्यासाठी प्रार्थना करीन. पण तुला जर यातून सुटका हवी असेल तर तुझ्या मनाच्या पडद्यावर कोणती चित्रे दाखवायची याची जबाबदारी तुझ्यावर आहे. तुझ्या विचारांत अश्लील गोष्टींना स्थान नको. किंवा दुसऱ्या स्त्रीसोबतची कल्पनाचित्रे रंगवू नकोस.”

आपल्याला बदलायची इच्छा असूनही आपल्या जीवनात हा बदलाचा अनुभव का येत नाही हे त्या माणसाप्रमाणेच इतर लोकांनाही लगेच समजले: *त्यांना त्यांची वागणूक बदलायची होती, पण विचारसरणी मात्र आहे तशीच ठेवायची होती.*

पुष्कळदा लोक मनात पापाशी खेळत बसतात. मत्तय.५:२७,२८ मध्ये येशूने म्हटले, व्यभिचार करू नको म्हणून सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे. मी तर तुम्हांला सांगतो, जो कोणी एखाद्या स्त्रीकडे कामेच्छेने पाहतो त्याने आपल्या मनात तिच्याशी व्यभिचार केलाच आहे. पापी विचारसरणीमुळे पापी कृतीसाठी मार्ग तयार केला जातो.

माझ्या पहिल्या शास्त्राभ्यासवर्गाला आलेल्या एका स्त्रीने तिचे जीवन प्रभूला समर्पित केले. तिला तिचे घर आणि वैवाहिक जीवन सुरळीत करायचे होते. तिचे जीवन - तिचे घर, मुले, विवाह, आर्थिक स्थिती, शारीरिक स्थिती इ. - नुसता गोंधळ होता. तिचे तिच्या नवऱ्यावर प्रेम नव्हते हे तिने स्पष्टपणे सांगितले. ती त्याचा द्वेष करीत होती. आपला दृष्टीकोन देवभीरूपणाचा नाही हे माहीत असल्याने तिची तिच्या नवऱ्यावर प्रीती करायची इच्छा होती, पण त्याच्या सहवासात राहणेसुद्धा तिला सहन होत नव्हते.

आम्ही प्रार्थना केली, तिने प्रार्थना केली, प्रत्येकाने प्रार्थना केली! आम्ही तिला शास्त्रवचन समजावून सांगितले आणि ऐकण्यासाठी काही कॅसेट्स दिल्या. आम्हांला माहीत होते ते सर्व आम्ही तिच्यासाठी केले आणि जरी ती आमच्या सल्ल्याचे अनुसरण करीत होती, तरी तिची प्रगती मात्र होत नव्हती. *काय चुकत होते?* सल्लामसलतीच्या वेळी माझ्या लक्षात आले की ती दिवास्वप्ने बघणारी स्त्री होती. ती नेहमी परिकथेत जगत होती. 'आपण एक परी आहोत, आपला सुंदर, देखणा राजकुमार फुले, चॉकलेट्स घेऊन कामावरून घरी येतो आणि आपल्याला प्रेमाने उचलून घेतो' अशी दिवास्वप्ने ती पाहत राही.

दिवसभर ती अशी मनोराज्ये बघत असे आणि संध्याकाळी तिचा गलेलट्ट, घामाने थबथबलेला, कामामुळे मळकट झालेला (एक दात पडलेला) नवरा कामावरून घरी येत असे. तिला त्याची किळस वाटत असे.

क्षणभर या परिस्थितीचा विचार करा. या स्त्रीचा नवीन जन्म झाला होता तरी तिचे जीवन गोंधळलेले होते. तिला देवाची आज्ञा पाळायची होती, त्याच्यासाठी जगायचे होते, तसेच तिच्या नवऱ्यावरही तिला प्रीती करायची होती, कारण देवाची तशी इच्छा आहे हे तिला माहीत होते. तिच्या जीवनात आणि वैवाहिक जीवनात विजय मिळावा अशी तिची इच्छा होती, पण तिचे मन तिचा पराभव करीत होते. जोपर्यंत ती "निरोगी मनाने" विचार करू शकत नव्हती, तोपर्यंत नवऱ्याविषयी वाटणाऱ्या तिटकाऱ्यावर तिला विजय मिळवण्याचा मार्ग तिच्यासाठी उपलब्ध नव्हता.

ती स्वप्नांच्या जगात जगत होती - असे जग जे कधी अस्तित्वात नव्हते आणि नसणार. त्यामुळे वास्तविकतेचा सामना करण्यास ती तयार नव्हती. तिचे मन निष्क्रिय होते आणि देवाच्या वचनांना अनुसरून ती तिच्या विचारांची निवड करत नव्हती, म्हणून दुष्ट आत्मे तिच्या मनात विचार पेरत होते.

जोपर्यंत ते आपले स्वतःचे विचार आहेत असे तिला वाटेल आणि त्यांचा आनंद ती घेईल तोपर्यंत तिला विजयाचा अनुभव मिळणार नाही. तिने तिची विचारसरणी बदलली आणि

तिचे जीवन बदलू लागले. नवऱ्याविषयीचा मानसिक दृष्टीकोन तिने बदलला तेव्हा त्याने स्वतःच्या व्यक्तिमत्त्वात आणि तिच्यासोबतच्या वागणुकीत बदल करायला सुरुवात केली.

वरील गोष्टींवर आपले लक्ष लावा

ह्यास्तव तुम्ही ख्रिस्ताबरोबर जर उठविले गेला आहा, तर ख्रिस्त देवाच्या उजवीकडे जेथे बसला आहे तेथल्या वरील गोष्टी मिळवण्याचा यत्न करा.

वरील गोष्टींकडे मन लावा, पृथ्वीवरील गोष्टींकडे लावू नका.

कलस्सै. ३:१, २

पुन्हा एकदा हे तत्त्व आपल्याला पाहायला मिळते: ख्रिस्ताने जे पुनरुत्थित जीवन तुमच्यासाठी उपलब्ध करून दिले आहे ते जर तुम्हांला जगायचे असेल वरील गोष्टींकडे लक्ष लावा, पृथ्वीवरील गोष्टींकडे लावू नका.

प्रेषित पौल सांगत आहे की, तुम्हांला आणि मला जर चांगले जीवन हवे असेल तर आपण चांगल्या गोष्टींवर आपले लक्ष केंद्रीत केले पाहिजे.

पुष्कळ विश्वासणाऱ्यांना चांगले जीवन हवे असते, पण आपल्यासाठी काही तरी चांगले घडेल अशी आशा बाळगून ते निष्क्रियतेने बसून राहतात. जे विजयी जीवन जगतात त्यांचा त्यांना मत्सर वाटतो, आणि स्वतःची जीवने इतकी दुःखीकष्टी आहेत हे पाहून त्यांना राग येतो.

तुम्हांला जर तुमच्या समस्यांवर विजय पाहिजे असेल, जर तुम्हांला खरोखर पुनरुत्थित जीवन जगायचे असेल तर तुम्ही *कृतीशील असले पाहिजे, नुसती स्वप्ने पाहून उपयोग नाही*. योग्य विचारांमुळे योग्य कृती केली जाते. तुमच्या मनात निष्क्रिय राहू नका. योग्य विचारांची निवड करायला आजच सुरुवात करा.

प्रकरण

15

ख्रिस्ताचे मन

ख्रिस्ताचे मन

योग्य विचार करण्याचा तुम्ही पक्का निश्चय केला आहे असा माझा विश्वास आहे, त्यामुळे देव कोणते विचार योग्य मानतो त्याचा आपण विचार करू. येशू या पृथ्वीवर असताना अनेक प्रकारचे विचार त्याच्या दृष्टीने विचार करण्यासारखे नसतील. आपल्याला जर येशूचे अनुसरण करायचे असेल तर त्याने जसा विचार केला तसा विचार करायची सुरुवात आपण केली पाहिजे.

प्रभूचे मन असे कोणी ओळखिले आहे की त्याने त्याला शिकवावे? आपल्याला तर ख्रिस्ताचे मन आहे.

१ करिंथ.२:१६

कदाचित तुम्ही विचार करीत असाल, “जॉयस, ते शक्य नाही. येशू परिपूर्ण होता. मी माझ्या विचारात सुधारणा करू शकतो, पण त्याने केले तसे मी करू शकणार नाही.”

पवित्र शास्त्र आपल्याला सांगते की आपल्याला ख्रिस्ताचे मन आणि नवीन अंतःकरण आणि नवीन आत्मा आहे.

नवीन हृदय आणि नवीन आत्मा

मी तुमच्या ठायी माझा आत्मा घालीन आणि तुम्ही माझ्या नियमांनी चालाल, माझे निर्णय पाळून त्याप्रमाणे आचरण कराल असे मी करीन.

मी तुमच्या पूर्वजांस दिलेल्या देशात तुम्ही वस्ती कराल, आणि तुम्ही माझी प्रजा व मी तुमचा देव असे होईल

यहेज्केल ३६:२६, २७

ख्रिस्ती या नात्याने तुम्हांला आणि मला नवीन स्वभाव मिळालेला आहे, आमच्या नवीन जन्माच्या वेळी आमच्याठायी घातलेला तो देवाचा स्वभाव आहे.

पवित्र शास्त्रातून आम्हांला समजते की, आम्हांला जर देवाच्या आज्ञा पाळायच्या असतील आणि त्याच्या मार्गात चालायचे असेल तर त्याने आम्हांला नवीन आत्मा आणि नवीन हृदय (आणि मन) देण्याची गरज होती हे देवाला माहीत होते. रोम.८:६ दैहिक

मनाविषयी आणि आत्मिक मनाविषयी बोलते आणि मरण हे दैहिक मनाच्या अनुसरणाचा परिणाम आहे, आणि जीवन हे आत्मिक मनाच्या चिंतनाचे फळ आहे असेही तो सांगतो.

मरण आणि जीवन कसे ओळखावे हे आपण शिकलो तर आपण खूप प्रगती करू.

जर एखादी गोष्ट तुमच्या जीवनात मरण आणत असेल तर ती करू नका. जर काही विचार तुम्हांला मरणाच्या विचाराने भरतात तर ते आत्म्याचे मन नाही हे लक्षात घ्या.

मला एक उदाहरण देऊ द्या. समजा दुसऱ्या एखाद्या व्यक्तीमुळे माझ्यावर झालेल्या अन्यायाचा मी विचार करीत आहे. विचार करताना मला राग येतो. त्या माणसाची मला किती चीड येते याचा मी विचार करू लागते. जर मी भेद ओळखू शकत असेन तर माझ्या लक्षात येईल की मरणाने भरून जात आहे. मी अस्वस्थ, तणावग्रस्त होत आहे - मला कदाचित शारीरिक त्रासही होईल. डोकेदुखी, पोटात दुखणे किंवा एकदम गळून जाणे ही माझ्या चुकीच्या विचारांची परिणती असेल. त्याउलट, मी किती आशीर्वादित आहे, देव माझ्याशी किती चांगुलपणे वागला याचा जर मी विचार करीत असेन, तर मी जीवनात भरली जात आहे हे माझ्या लक्षात येईल.

मनुष्याला स्वतःमधील जीवन आणि मरण यांचा भेद ओळखता येणे महत्त्वाचे आहे. येथून त्याचे स्वतःचे मन आपल्याला देऊन जीवनात भरून जाण्याची योजना आपल्यासाठी केली आहे. ख्रिस्ताच्या मनात प्रवाहित होण्याची निवड आपण करू शकतो.

ख्रिस्ताच्या मनाप्रमाणे वागण्यासाठी करावयाच्या गोष्टींची यादी पुढे दिली आहे.

१. सकारात्मक विचार करा.

पूर्वसंकेत केल्याशिवाय दोघेजण एकमेकांबरोबर चालतील काय?

आमोस ३:३

एखादी व्यक्ती जर ख्रिस्ताच्या मनाप्रमाणे विचार करीत असेल तर तिचे विचार कसे असतील? ते सकारात्मक असतील हे निश्चित. सकारात्मक विचारांची किती गरज आहे हे आपण पाचव्या प्रकरणात पाहिले आहे. त्याची पुन्हा उजळणी करण्यासाठी पाचवा अध्याय पुन्हा वाचावा असे कदाचित तुम्हांला वाटेल. मी स्वतः जरी तो लिहिला तरी मी तो नुकताच वाचला आणि त्याने मी खूप आशीर्वादित झाले.

सकारात्मक विचारांतील सामर्थ्याविषयी कितीही सांगितले तरी ते कमीच असेल. देव सकारात्मक आहे, आणि तुम्हांला व मला जर त्याचे अनुसरण करायचे असेल, त्याच्यामध्ये

प्रवाहित व्हायचे असेल तर आपण देखील त्याचा पातळीवर जाऊन सकारात्मक विचार केला पाहिजे. मी मनावर नियंत्रण ठेवण्याविषयी बोलत नाही, तर पूर्णपणे सकारात्मक व्यक्तीविषयी बोलत आहे.

सकारात्मक दृष्टीकोन बाळगा. सकारात्मक विचार आणि अपेक्षा बाळगा. सकारात्मक संभाषण करा.

येशूने निश्चितच सकारात्मक विचारसरणी आणि वागणूक दाखवली. त्याला अनेक अडचणी आल्या. त्याच्यावर वैयक्तिक हल्ले झाले - त्याच्याविषयी खोटी साक्ष देण्यात आली, त्याच्या शिष्यांची त्याला जेव्हा सर्वात जास्त गरज होतीत तेव्हा ते त्याला सोडून गेले, त्याची थट्टा करण्यात आली, तो एकाकी झाला, त्याच्याविषयी गैरसमज झाले, आणि इतर अनेक निराशाजनक गोष्टी त्याच्याबाबत घडल्या. आणि तरीही या सर्व नकारात्मक परिस्थितीत तो सकारात्मक राहिला. तो ज्यांच्या सहवासात येई त्यांना त्याने नेहमीच उत्तेजन दिले, आशा दिली.

ख्रिस्ताचे मन हे सकारात्मक मन आहे. म्हणून जेव्हा जेव्हा आपण नकारात्मक विचार करतो तेव्हा तेव्हा आपण ख्रिस्ताच्या मनाने चालत नाही. लाखो लोक निराशेने त्रस्त झाले आहेत, आणि नकारात्मक झाल्याशिवाय निराशा येणे शक्य नाही असे मला वाटते. वैद्यकीय कारण असेल तर गोष्ट वेगळी. आणि वैद्यकीय कारण जरी असले तरी नकारात्मक विचारसरणीमुळे समस्या अधिकच वाढते.

स्तोत्र.३:३ नुसार देव आमचे गौरव, आमचे डोके वर करणारा आहे. त्याला प्रत्येक गोष्ट वर उचलायची आहे : आमची आशा, आमचे दृष्टीकोन, आमची मनःस्थिती, आमचे डोके, आमचे हात आणि मन - आमचे पूर्ण जीवन. तो आम्हांला वर उचलणारा देव आहे.

देव आम्हांला वर उचलू इच्छितो, आणि सैतान आम्हांला खाली दाबू इच्छितो. आमच्या जीवनातील नकारात्मक घटना आणि परिस्थितींचा उपयोग सैतान आम्हांला निराश करण्यासाठी करतो. निराश होणे म्हणजे खिन्न होणे, उदास होणे, दुःखी होणे. नकारात्मक विचार करण्याची संधी आपल्याला नेहमी मिळते, पण ते विचार आपल्याला जास्तच निराश करतात. नकारात्मकतेमुळे आपल्या समस्या सुटणार नाहीत, तर त्या अधिक वाढतील.

निराशेवर विजयी व्हा

स्तोत्र.१४३:३-१० मध्ये निराशेचे वर्णन आणि तिच्यावर कसे विजयी व्हावे हे सांगितले आहे. सैतानाच्या या हल्ल्यावर विजयी होण्यासाठी आपण कोणकोणती पावले उचलू शकतो हे पाहण्यासाठी आपण या वचनांचा सविस्तर अभ्यास करू.

१. समस्येचे स्वरूप आणि कारण समजून घ्या

वैरी माझ्या आत्म्याच्या पाठीस लागला आहे; त्याने माझा जीव धुळीस मिळविला आहे; पुरातन काळच्या मृतांप्रमाणे मला त्याने अंधकाराच्या स्थली ठेविले आहे.

स्तोत्र.१४३:३

“पुरातन काळच्या मृतांप्रमाणे मला त्याने अंधकाराच्या स्थली ठेविले आहे,” हे निश्चितच निराशा, हताश व्यक्तीचे वर्णन आहे.

या निराशेचे कारण, आत्म्यावरच्या या हल्ल्याचे कारण सैतान आहे हे लक्षात घ्या.

२. निराशा जीवन आणि प्रकाश चोरून घेते हे लक्षात घ्या.

माझा जीव माझ्या ठायी गळून गेला आहे; माझे अंतर्ग्राम घाबरे झाले आहे.

स्तोत्र.१४३:४

निराशा ही व्यक्तीच्या आत्मिक स्वातंत्र्यावर आणि सामर्थ्यावर घाला घालते.

आमचा आत्मा (देवाच्या आत्म्याने समर्थ झालेला आणि उत्तेजन मिळालेला) हा सामर्थ्यशाली आणि मुक्त आहे. म्हणून, सैतान त्याच्या सामर्थ्यावर आणि स्वातंत्र्यावर घाला घालून ते कमी करू पाहतो, त्यासाठी तो आमची अंतःकरणे अंधकार आणि निराशा यांनी भरून टाकतो. “निराशा” आपल्या जीवनात येत आहे असे जाणवताच तिचा प्रतिकार करणे फार आवश्यक आहे हे लक्षात घ्या. ती जितका जास्त काळ आपल्या जीवनात राहिल, तितका तिला प्रतिकार करणे अधिक कठीण होईल.

३. चांगल्या दिवसांची आठवण करा.

मी प्राचीन काळचे दिवस मनात आणितो; तुझ्या सर्व कृत्यांचे मनन करितो; तुझ्या हातच्या कृतींचे चिंतन करितो.

स्तोत्र.१४३:५

स्तोत्रकर्त्याने त्याच्या परिस्थितीला कसे तोंड दिले ते या वचनात आपल्याला पाहायला मिळते. स्मरण करणे, मनन करणे, चिंतन करणे ही सर्व मनाची कार्ये आहेत. त्याच्या विचारांचा त्याच्या भावनांवर परिणाम होईल हे त्याला नक्कीच माहीत आहे, म्हणून मनावरील या हल्ल्यावर विजयी होण्यास ज्या गोष्टींची त्याला मदत होईल त्यांचा विचार तो करतो.

४. समस्येमध्ये परमेश्वराची स्तुती करा.

मी आपले हात तुजपुढे पसरितो; शुष्क भूमीप्रमाणे माझा आत्मा तुजसाठी तान्हेला झाला आहे.

स्तोत्र.१४३:६

स्तोत्रकर्त्याला स्तुतीचे महत्त्व माहीत आहे. तो स्तुतीने त्याचे हात वर करतो. त्याची खरी गरज काय आहे हे तो सांगतो - त्याला देवाची गरज आहे. केवळ देवच त्याचे समाधान, सांत्वन करू शकतो.

पुष्कळदा लोक निराश होतात, कारण त्यांना कशाची तरी गरज असते पण त्याचा शोध ते चुकीच्या ठिकाणी करतात. त्यामुळे त्यांच्या समस्येत भरच पडते.

यिर्मया २:१३ मध्ये परमेश्वराने म्हटले, कारण माझ्या लोकांनी दुहेरी दुष्कर्म केले; मी जो जीवंत पाण्याचा झरा, त्या मला त्यांनी सोडिले आणि ज्यांत पाणी राहणार नाही असे फुटके हौद आपल्यासाठी खोदून तयार केले.

केवळे देवच तान्हेल्याचा जीव शांत करू शकतो. दुसरी कोणतीही गोष्ट तुमचे पूर्णपणे समाधान करील अशी स्वतःची फसवणूक करून घेऊ नका. चुकीच्या गोष्टींच्या मागे लागण्याने नेहमी निराशा पदरी येते आणि त्यामुळे खिन्नतेला दार उघडे मिळते.

५. देवाकडे मदत मागा

हे परमेश्वरा, त्वरा करून माझे ऐक; माझा जीव गळून गेला आहे; तू आपले मुख मजपासून लपवू नको; लपविशील तर गर्तेत उतरणाऱ्यांसारखा मी होईन.

स्तोत्र.१४३:७

देव मदतीची याचना करतो. तो देवाला म्हणत आहे, “देवा त्वरा कर, कारण तुझ्याशिवाय मी आता जास्त काळ टिकाव धरू शकणार नाही.”

६. देवाचे ऐका.

प्रातःकाळी तुझ्या सप्रेम दयेचे शब्द मला ऐकू दे; कारण तुजवर माझा भाव आहे; ज्या मार्गाने मी चालावे तो मला कळीव; कारण मी आपले चित्त तुझ्याकडे लाविले आहे.

स्तोत्र.१४३:८

स्तोत्रकर्त्याला माहीत आहे की, त्याला देवाची वाणी ऐकण्याची गरज आहे. त्याला देवाची प्रीती आणि दया यांची खात्री हवी आहे. देवाने त्याच्याकडे लक्ष पुरवून त्याला मार्गदर्शन करावे ही त्याची गरज आहे.

७. सुटकेसाठी प्रार्थना करा.

हे परमेश्वरा, माझ्या वैश्यांपासून मला मुक्त कर; मी पळून येऊन तुजकडे लपलो आहे.

स्तोत्र.१४३:९

पुन्हा एकदा स्तोत्रकर्ता म्हणत आहे की, केवळ देवच त्याला मदत करू शकतो.

या संपूर्ण संभाषणाच्या वेळी स्तोत्रकर्त्याने आपले लक्ष समस्येवर नाही, तर देवावर केंद्रित केले आहे हे लक्षात घ्या.

८. देवाकडून सुज्ञता, ज्ञान आणि मार्गदर्शन यांची अपेक्षा करा.

तुझ्या इच्छेप्रमाणे वागण्यास मला शिकीव; कारण तू माझा देव आहेस; तुझा उत्तम आत्मा मला सरळ मार्गावर नेवो.

स्तोत्र.१४३:१०

कदाचित स्तोत्रकर्ता असे सूचित करीत आहे की, तो देवाच्या इच्छेच्या बाहेर गेला आणि त्यामुळे त्याच्या आत्म्यावर हा हल्ला झाला आहे. देवाच्या इच्छेत राहणे हेच केवळ सुरक्षित ठिकाण आहे म्हणून तो आता त्याच्या इच्छेत राहू इच्छितो.

तुमची शस्त्रे वापरा

कारण आमच्या युद्धाची शस्त्रे दैहिक नाहीत, तर तटबंदी जमीनदोस्त करण्यास ती देवाच्या दृष्टीने समर्थ आहेत;

तर्कवितर्क व देवविषयक ज्ञानाविरुद्ध उंच उभारिलेले असे सर्व काही पाडून टाकून प्रत्येक कल्पना बांधून नेऊन तिला ख्रिस्तापुढे मान वाकविण्यास लावतो.

२ करिंथ.१०:४,५

सैतान निराशेचा उपयोग लाखो लोकांना अंधाराच्या आणि नैराश्याच्या, खिन्नतेच्या गर्तेत लोटण्यासाठी करतो. आत्महत्या ही पुष्कळदा निराशेचा परिणाम असते. आत्महत्या

करू पाहणारी व्यक्ती इतकी निराश, इतकी नकारात्मक झालेली असते की, भविष्यासाठी तिला काहीही आशा दिसत नाही.

लक्षात ठेवा : नकारात्मक भावना या नकारात्मक विचारातून येतात.

मन हे युद्धभूमी आहे. तेथे युद्ध जिंकले किंवा हारले जाते. होकारात्मक होण्याची निवड आजच करा, सर्व नकारार्थी विचार आणि कल्पना काढून टाका - तुमचे विचार येशू ख्रिस्ताच्या आज्ञांशी सुसंगत करा (२ करिंथ. १०:५).

२. देवाच्या मनासारखे व्हा

ज्याचे मन तुझ्याठायी स्थिर झाले आहे त्यास तू पूर्ण शांति देतोस, कारण त्याचा भाव तुजवर असतो.

यशया २६:३

येशूची त्याच्या स्वर्गीय पित्याबरोबर सतत सहभागिता होती. ज्या व्यक्तीची सहभागिता तुम्हांला हवी आहे त्या व्यक्तीवर तुमचे पूर्ण लक्ष केंद्रीत असल्याशिवाय तिची पूर्ण सहभागिता तुम्हांला कधीच मिळू शकत नाही. माझा पती आणि मी जर कारमधून प्रवास करित असू, आणि तो माझ्याशी काहीतरी बोलत असेल, पण माझे लक्ष मात्र दुसरीकडेच असेल तर मी खऱ्या अर्थाने सहभागिता देत-घेत नाही, कारण मी त्याच्याकडे पूर्ण लक्ष देत नाही. म्हणून मी सांगू शकते की, ख्रिस्ताच्या मनाप्रमाणे वागणाऱ्या व्यक्तीचे विचार देवावर आणि त्याच्या सामर्थ्यशाली कृत्यांवर केंद्रीत झालेले असतात.

देव आणि त्याच्या कृत्यांचे मनन करा

जसा मज्जेने व मेदाने व्हावा तसा माझा जीव तृप्त होईल; आणि माझे मुख हर्षभरित होऊन तुझे स्तवन करील.

मी रात्री आपल्या अंधरुणावर पडून तुझे स्मरण करितो, व प्रहरोप्रहरी तुझे ध्यान करित असतो.

स्तोत्र. ६३:५, ६

मी तुझ्या सर्व कृत्यांचे मननहि करीन आणि तुझ्या कार्यांचा विचार करीन.

स्तोत्र. ७७:१२

मी तुझ्या विधींचे मनन करीन, तुझ्या मार्गाकडे लक्ष देईन.

स्तोत्र. ११९:१५

मी प्राचीन काळचे दिवस मनात आणितो; तुझ्या सर्व कृत्यांचे मनन करितो; तुझ्या हातच्या कृतींचे चिंतन करितो.

स्तोत्र. १४३:५

देव, त्याचा चांगुलपणा, त्याची कृत्ये आणि त्याचे मार्ग यांविषयी मनन करण्याबाबत स्तोत्रकर्ता वरचेवर बोलतो. देवाचा चांगुलपणा आणि त्याने केलेली अद्भुत कृत्ये यांचे मनन, विचार केल्याने आपली मनःस्थिती फार उल्लसित होते.

निसर्ग, प्राणी, सागरी जीवन इ. विषयीचे टीव्हीवरील कार्यक्रम पाहायला मला आवडतात, कारण ते देवाची महानता, त्याची अमर्याद सर्जनशीलता आणि त्याच्या स्वतःच्या सामर्थ्याने या सर्व गोष्टी तो कशा चालवतो, कसा आधार देतो (इब्री.१:३) हे दाखवतात.

जर तुम्हांला विजयाचा अनुभव घ्यायचा असेल तर देव, त्याचे मार्ग आणि त्याची कृत्ये यांचे मनन करणे हा तुमच्या वैचारिक जीवनाचा अविभाज्य भाग झाला पाहिजे.

स्तोत्र. १७:१५ हे माझ्या आवडत्या वचनांपैकी एक आहे. त्यामध्ये स्तोत्रकर्ता देवाविषयी म्हणतो, मी तर धार्मिक ठरून मला तुझ्या मुखाचे दर्शन घडो, मी जागा होईन तेव्हा तुझ्या दर्शनाने माझी तृप्ति होवो.

मी अनेक दिवस दुःखात काढले, कारण सकाळी उठल्यापासून मी चुकीच्या विचारांनी सुरुवात करीत असे. ख्रिस्ताच्या मनाप्रमाणे वागण्यास पवित्र आत्म्याने माझे साहाय्य केल्यापासून मी पूर्ण समाधानी आहे असे मनापासून म्हणू शकते. सकाळी लवकर उठल्याबरोबर देवाची सहभागिता घेणे हा जीवनाचा आनंद घेण्याचा निश्चित मार्ग आहे.

प्रभूसोबत सहभागिता

तरी मी तुम्हांस खरे ते सांगतो; मी जावे हे तुमच्या हिताचे आहे, कारण मी न गेलो तर कैवारी तुमच्याकडे येणारच नाही. मी गेलो तर त्याला तुमच्याकडे पाठवीन.

योहान. १६:७

स्वर्गारोहणापूर्वी येशूने हे शब्द उच्चारले. तेथे तो पित्याच्या उजवीकडे गौरवात बसला आहे. या शास्त्रभागावरून हे स्पष्ट होते की, आम्ही देवाच्या घनिष्ट सहभागितेत राहावे ही त्याची (देवाची) इच्छा आहे.

आमच्या विचारांपेक्षा आम्हांला घनिष्ट अशी दुसरी गोष्ट नाही. म्हणून आपण जर आपली मने देवाने भरून टाकली, तर तो सतत आपल्या विचारांत राहील आणि आपण त्याच्या सहभागितेचा आनंद घेऊ शकू, त्यामुळे आपल्याला आनंद, शांती आणि विजय रोजच्या जीवनात मिळेल.

त्याने अभिवचन दिल्याप्रमाणे तो नेहमी आपल्याबरोबर आहे (मत्तय.२८:२०; इब्री.१३:५). पण जोपर्यंत आपण त्याच्याविषयी विचार करीत नाही, तोपर्यंत आपल्याला त्याच्या सान्निध्याची जाणीव होणार नाही. समजा, माझ्यासोबत एका खोलीमध्ये एखादी व्यक्ती आहे, पण मी माझ्याच विचारांमध्ये इतकी दंग आहे की ती व्यक्ती तेथे असल्याची मला जाणीवच होत नाही आणि मी त्या खोलीतून बाहेर पडते. प्रभूसोबतच्या आपल्या सहभागितेबाबतही असेच आहे. तो नेहमी आपल्यासोबत आहे, पण आपण त्याच्याविषयी विचार करण्याची गरज आहे.

३. 'देव माझ्यावर प्रीती करतो' या मनोवृत्तीचे व्हा

देवाची आपल्यावर जी प्रीती आहे ती आपल्याला कळून आली आहे व आपण तिच्यावर विश्वास ठेविला आहे.

१ योहान.४:१६

देवाच्या सान्निध्याप्रमाणेच देवाच्या प्रीतीबाबतही असेच आहे हे मी शिकले आहे. आपण जोपर्यंत त्याच्या प्रीतीचे मनन करीत नाही, तोपर्यंत आपल्याला तिचा अनुभव येणार नाही.

लोकांना देवाच्या प्रीतीचा अनुभव यावा अशी प्रार्थना पौल इफिस.३ मध्ये करतो. पवित्र शास्त्र सांगते की, देव आपल्यावर प्रीती करतो. पण देवाच्या किती मुलांना देवाच्या प्रीतीचे प्रकटीकरण अजून मिळालेले नाही?

लार्डफ इन द वर्ड मिनिस्ट्री मी सुरू केली तेव्हाची एक घटना मला आठवते. पहिल्या आठवड्यात मला एक सभा घ्यायची होती. मी देवाला विचारले, मी कोणता विषय शिकवू? त्याने उत्तर दिले, "मी त्यांच्यावर प्रीती करतो हे त्यांना सांग."

मी म्हटले, "त्यांना ते माहित आहे. मला त्यांना काहीतरी सामर्थ्यशाली शिकवायचे आहे, योहान.३:१६ वरील संडेस्कूलचा धडा शिकवायचा नाही."

देवाने मला म्हटले, “मी माझ्या लोकांवर किती प्रीती करतो हे त्यांच्यापैकी फार थोड्याजणांना माहीत आहे. जर त्यांना ते माहीत असते तर ते वेगळ्या प्रकारे वागले असते.”

मी जेव्हा देवाची प्रीती या विषयाचा अभ्यास करू लागले, तेव्हा मलाच त्या शिक्षणाची अधिक गरज आहे हे माझ्या लक्षात आले. देवाने मला १ योहान.४:१६ हे वचन दाखवले व देवाच्या प्रीतीची आपल्याला जाणीव असली पाहिजे हे शिकवले.

देव माझ्यावर प्रीती करतो याची संदिग्ध, अचेतन जाणीव (आकलन) मला होती, पण देवाची प्रीती आपल्या जीवनांत सामर्थ्य देणारी, कितीही कठीण परिस्थिती आली तरी तिच्यातून आपल्याला विजयी करणारी आहे.

रोम.८:३५ मध्ये प्रेषित पौल आपल्याला बोध करतो, ख्रिस्ताच्या प्रीतीपासून आपल्याला कोण विभक्त करील क्लेश, आपत्ती, छळणूक, उपासमार, नग्नता, संकट, किंवा तलवार ही विभक्त करतील काय? पुढे ३७ व्या वचनात तो म्हणतो, उलटपक्षी ज्याने आपणांवर प्रीती केली त्याच्या योगे ह्या सर्व गोष्टींत आपण महाविजयी ठरतो.

मी या विषयाचा खूप अभ्यास केला. माझ्यावरील त्याच्या प्रीतीविषयी विचार करून आणि ती मोठ्याने कबूल करून मला त्याच्या प्रीतीची जाणीव झाली. देवाच्या प्रीतीविषयीची शास्त्रवचने मी शिकले, पाठ केली आणि मी ती मोठ्याने कबूल केली (म्हटली). मी हे पुन्हा पुन्हा अनेक महिने केले. आणि त्याच्या माझ्यावरील प्रीतीचे प्रकटीकरण माझ्यासाठी अधिकाधिक वास्तव होत गेले.

आता, माझ्यावरील त्याच्या प्रीतीची मला इतकी खात्री आहे की, कठीण प्रसंगातदेखील “तो माझ्यावर प्रीती करतो आणि मला भयात जगण्याची अजिबात गरज नाही” असा विश्वास मी बाळगते.

भिऊ नका

प्रीतीच्या ठायी भीती नसते; इतकेच नव्हे तर पूर्ण प्रीती भीती घालवून देते...

१ योहान.४:१८

देव आपल्यावर पूर्णपणे प्रीती करतो. रोम.५:८ आपल्याला सांगते की, परंतु देव आपणांवरच्या स्वतःच्या प्रीतीचे प्रमाण हे देतो की, आपण पापी असतानाच ख्रिस्त आपणांसाठी मरण पावला.

जे विश्वासणारे ख्रिस्ताच्या मनाने चालतात, ते आपण किती भयंकर, वाईट आहोत याचा विचार करणार नाहीत. त्यांचे विचार नीतिमत्त्वावर, धार्मिकतेवर आधारित असतील. तुम्ही ख्रिस्तामध्ये कोण आहात याचा विचार तुम्ही कराल.

पापाची नव्हे, तर नीतिमत्त्वाची जाणीव असणारे व्हा

ज्याला पाप ठाऊक नव्हते त्याला त्याने तुमच्याआमच्या-करिता पाप असे केले;
ह्यासाठी की, आपण त्याच्या ठायी देवाचे नीतिमत्त्व असे व्हावे.

२ करिंथ.५:२१

खूप विश्वासणारे नकारार्थी विचारांमुळे त्रास सहन करीत आहेत. त्यांच्या दुर्बलता, त्यांचे अशक्तपण, त्यांना आलेले अपयश यांमुळे देव त्यांच्यावर कसा आणि किती नाराज झाला असेल अशा प्रकारचे विचार करून ते स्वतःला त्रास करून घेतात.

दोषीपणाच्या भावनेखाली जगण्यात तुम्ही किती वेळ वाया घालवता? 'किती वेळ वाया घालवता' असे मी म्हटले आहे हे लक्षात घ्या. कारण या प्रकारचे विचार म्हणजे दुसरे तिसरे काही नाही तर वेळ वाया घालवणे आहे.

ख्रिस्ताकडे येण्यापूर्वी तुम्ही किती वाईट होता याचा विचार करू नका. पण त्याच्यामध्ये तुम्ही देवासमोर कसे नीतिमान केले गेले आहा याचा विचार करा. लक्षात ठेवा: *विचारांची परिणती कृतीत होते.* जर तुम्हांला चांगले वागायचे असेल तर प्रथम तुम्हांला तुमचे विचार बदलायला लागतील. तुम्ही किती वाईट आहात असा विचार करीत राहा आणि तुम्ही वाईटच कृत्ये करीत राहाल. नकारात्मक, तुमच्यावर दोषारोप करणारा विचार जेव्हा तुमच्या मनात येईल तेव्हा देव तुमच्यावर प्रीती करतो, ख्रिस्तामध्ये तुम्ही देवासमोर नीतिमान केले गेला आहात याची आठवण स्वतःला करून घ्या.

तुमच्यामध्ये चांगल्यासाठी बदल नेहमी होत आहे. रोज तुम्ही आत्मिकरित्या वाढत आहात. तुमच्या जीवनासाठी देवाची गौरवी योजना आहे. या सत्यांवर तुम्ही विचार केला पाहिजे.

तुमच्या मनात तुम्ही हे केले पाहिजे.

तुमच्या डोक्यात जे काही येते ते तुमचेच विचार आहेत असे समजू नका, तर देवाच्या वचनानुसार विचार करा.

सैतानाला धमकावा आणि योग्य विचार करायला सुरुवात करा.

४. बोध करणारे मन असू द्या.

बोध करणाऱ्याने बोध करण्यात तत्पर असावे...

रोम.१२:८

ख्रिस्ताचे मन असणारा मनुष्य इतरांविषयी आणि स्वतःविषयी व त्याच्या परिस्थितीविषयी सकारात्मक, बोधप्रद विचार करतो.

बोध करण्याच्या सेवेची जगात आज खूप गरज आहे. ज्या व्यक्तीला बोध करायचा आहे त्या व्यक्तीविषयी दयाळूपणाचे, चांगले विचार जोपर्यंत तुमच्या मनात येत नाहीत, तोपर्यंत तुम्ही ते शब्द त्याला बोलू शकत नाही. तुमच्या मनात जे भरले आहे तेच तुमच्या मुखावाटे निघते हे लक्षात ठेवा. मनात निश्चित उद्देश बाळगून “प्रेमळ विचार” करा.

इतर लोकांविषयी प्रीतीचे विचार मनात बाळगा. उत्तेजनाचे शब्द त्यांना बोला.

ग्रीकमधील *पाराकालेओ* या शब्दाचे भाषांतर सद्बोध करणे असे केले आहे. *वाइन्स एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ न्यू टेस्टामेन्ट वर्ड्समध्ये* या शब्दाचा अर्थ ‘प्रामुख्याने, व्यक्तीला बोलावणे (पारा म्हणजे बाजूला आणि कालेओ म्हणजे बोलावणे)... सौम्य भाषेत समज देणे, कान उपटणे, आग्रहाची विनंती करणे, आवर्जून सांगणे, वागणुकीत बदल करायला कळकळीने सांगणे’^१ असा दिला आहे. एखाद्या व्यक्तीच्या जवळ येऊन तिला तिची वागणूक बदलून पुढे वाटचाल करायला सांगण्याचा आग्रह करणे असा या व्याख्येचा अर्थ मी असा लावते. रोम.१२:८ मध्ये सांगितलेली सद्बोध करण्याची सेवा ज्याला दिली आहे त्याच्यामध्ये ती सहज दिसून येते. ते नेहमी कोणाला ना कोणाला उत्तेजन देत असतात, किंवा उचलून धरत असतात - त्यामुळे त्या लोकांना पुढे जायला उत्तेजन मिळते.

प्रत्येकालाचा बोधाची सेवा मिळते असे नाही, पण उत्तेजन द्यायला कोणीही शिकू शकतो. याचा साधासोपा नियम असा आहे: जर ते चांगले नाही, तर त्याचा विचार करू नका, किंवा ते बोलू नका.

प्रत्येकालाच काही ना काही समस्या असतात, त्यांना निराश करून त्यांच्या दुःखात आपण भर घालू नये, तर आपण प्रीतीने एकमेकांची उभारणी करावी (इफिस.४:२९). प्रीती नेहमी सर्वांचे भले पाहते (१ करिंथ.१३:७) हे विसरू नका.

तुम्ही लोकांविषयी चांगले विचार करू लागाल तेव्हा तुम्ही त्यांच्याशी अधिक चांगल्या प्रकारे वागू लागाल. विचार आणि कृती ही प्रभावी शस्त्रे आहेत. ती सैतान आणि त्याच्या

कार्याविरुद्ध वापरता येतात, तसेच त्याची नाशाची जी योजना आहे तिच्या मदतीसाठीही वापरता येतात.

समजा, तुमच्या मुलाच्या वागणुकीच्या काही समस्या आहेत, आणि त्यात निश्चितार्थाने बदल होण्याची गरज आहे. तुम्ही त्याच्यासाठी प्रार्थना करता आणि देवाने त्याच्या जीवनात कार्य करावे म्हणून विनंती करता. त्याच्या जीवनात आवश्यक ते बदल करण्याची विनंती तुम्ही देवाला करता. मग प्रतीक्षेच्या काळात तुम्ही तुमचे शब्द आणि कृती यांनी काय करता? पुष्कळ लोकांना त्यांच्या प्रार्थनेचे उत्तर मिळत नाही, कारण त्यांनी देवाकडे ज्याची मागणी केली आहे त्याच्या विरोधी त्यांचे शब्द आणि वर्तन असते. त्यामुळे देवाला त्यांच्या वतीने काम करण्याची संधीच मिळत नाही.

तुमच्या मुलामध्ये बदल व्हावा म्हणून प्रार्थना करून मग त्याच्याविषयी सर्व प्रकारचे नकारात्मक विचार करता का? का, त्याच्यात बदल व्हावा म्हणून प्रार्थना करता आणि मग “या मुलात कधीही बदल होणार नाही,” असे इतर लोकांना सांगता? तुम्हांला जर विजयी जीवन जगायचे असेल, तर देवाच्या वचनाशी तुमचे विचार जुळवून घेतले पाहिजेत.

देवाचे वचन जे सांगते त्याविरुद्ध जर आपले विचार असतील, तर आपण वचनामध्ये चालत नाही. जर आपण वचनात विचार करत नाही, तर आपण वचनात चालत नाही.

तुम्ही जेव्हा एखाद्यासाठी प्रार्थना करता तेव्हा तुमचे विचार आणि तुमच्या कृती तुमच्या प्रार्थनेशी सुसंगत ठेवा आणि कार्य होत असलेले पाहा.

तुमचा तोल ढळत आहे असे मी सुचवत नाही. समजा, तुमचे मूल शाळेत व्यवस्थित वागत नाही, आणि तुमच्या मित्राने/मैत्रिणीने तो कसा/कशी आहे विचारले आणि वास्तवात त्याच्यात काही बदल झालेला नसेल तर तुम्ही काय केले पाहिजे? तुम्ही म्हणू शकता, “अजून त्याच्यात काही बदल झालेला नाही, पण देव त्याच्यात कार्य करीत आहे, आणि देवाचा तो महान सेवक होईल असा माझा विश्वास आहे. त्याच्यात रोज थोडा थोडा बदल झालेला आपल्याला पाहायला मिळेल.”

५. उपकार मानणारे मन विकसित करा.

त्याचे उपकारस्मरण करीत त्याच्या द्वारात, स्वतः करीत त्याच्या अंगणात प्रवेश करा; त्याचे उपकारस्मरण करा; त्याच्या नामाचा धन्यवाद करा.

जो मनुष्य ख्रिस्ताच्या मनाप्रमाणे आचरण करीत असेल, त्याचे विचार स्तुती आणि उपकारस्मरणाने भरलेले असतील.

पुष्कळ लोक कुरकूर करून सैतानाला वाव देतात. काही लोक शारीरिकरित्या आजारी असतात आणि दुर्बलेतेचे जीवन जगतात, कारण कुरकूर करण्याचा विकार त्यांना जडलेला असतो. हा आजार लोकांच्या विचारांवर आणि संभाषणावर हल्ला करतो.

सामर्थ्यशाली जीवन उपकारस्तुतीशिवाय जगू शकत नाही. पवित्र शास्त्र आपल्याला वरचेवर उपकारस्तुतीचे तत्त्व शिकवते. विचारात किंवा बोलण्यात कुरकूर करणे हे मरणाचे तत्त्व आहे, पण उपकारस्मरण करणे आणि तसे बोलणे हे जीवनाचे तत्त्व आहे.

जर व्यक्तीचे मन उपकारस्मरण करणारे नसेल, तर त्याच्या मुखातून उपकारस्तुती बाहेर पडणार नाही. आपल्याला उपकाराची जाणीव असेल तर आपल्या मुखातून तसे बाहेर पडेल.

सर्व प्रसंगी उपकारस्मरण करणारे व्हा

म्हणून त्याचे नाव पत्करणाऱ्या ओठांचे फळ असा स्तुतीचा यज्ञ आपण त्याच्याद्वारे देवाला नित्य अर्पण करावा.

इब्री.१३:१५

आपण उपकार कधी मानतो? सर्व प्रसंगी - प्रत्येक परिस्थितीत, प्रत्येक गोष्टीत - आणि असे करण्याद्वारे आपण विजयी जीवनात प्रवेश करतो. तेथे सैतानाचे आपल्यावर नियंत्रण राहत नाही.

परिस्थिती कशीही असली तरी आपण जर उपकार मानणारे आणि आनंदी असू, तर सैतान आपल्यावर कसे काय नियंत्रण ठेवील? या प्रकारच्या जीवनशैलीसाठी कधीकधी उपकारस्तुतीचा यज्ञ अर्पावा लागतो हे खरे, पण सैतानाला माझ्या आनंदाचा यज्ञ करण्यापेक्षा मी देवाला उपकारस्तुतीचा यज्ञ करीन. मी जर चिडचिडी झाले, आणि उपकारस्तुती करायला नकार दिला, तर मला माझ्या आनंदावर पाणी सोडावे लागेल हे मी कठीण प्रकारे शिकले आहे. दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे तर कुरकुरीच्या आत्म्यामुळे मी तो गमावीन.

स्तोत्र.३४:१ मध्ये स्तोत्रकर्ता म्हणतो, परमेश्वराचा धन्यवाद मी सर्वदा करीन; माझ्या मुखात त्याचे स्तवन सतत असेल. परमेश्वराची स्तुती आपण कशी करू शकतो? आपल्या विचारात आणि बोलण्यात सतत त्याची स्तुती असण्याद्वारे.

उपकारस्मरण करणारे व्हा. केवळे देवाचेच उपकार मानणारे नव्हे, तर लोकांचेदेखील. जेव्हा कोणी तरी तुमच्यासाठी काही चांगली गोष्ट करते तेव्हा त्या व्यक्तीचे आभार मानायला विसरू नका.

कुटुंबातील एकमेकांचे कौतुक करा. पुष्कळदा देवाने आपल्याला आशीर्वादित केलेल्या गोष्टी आपण गृहीत धरतो. एखादी गोष्ट गमावण्याचा निश्चित मार्ग म्हणजे त्यासाठी आभार न मानणे.

मी माझ्या पतीची योग्यता ओळखते, त्याचे कौतुक करते; आमच्या लग्नाला बरीच वर्षे झाली तरी “मला तुझे कौतुक वाटते, मला तुझा अभिमान वाटतो,” असे मी त्याला म्हणत असते. पुष्कळ गोष्टींत तो खूप संयमी आहे, तसेच त्याच्यात इतरही खूप चांगले गुण आहेत. ज्यांच्याविषयी आपल्याला आदर वाटतो, कौतुक वाटते किंवा ज्यांचे आपण आभारी आहोत - विशेषतः आपण कशासाठी त्यांचे आभारी आहोत हे - त्यांना ते समजू देणे यामुळे नातेसंबंध निर्माण करण्यास व ते टिकवून ठेवण्यास मदत होते.

अनेक लोक माझ्या संपर्कात येतात. काही काही लोकांसाठी कितीही लहान, किरकोळ गोष्ट केली तरी ते आपले किती आभारी असतात, आणि काही लोकांसाठी कितीही मोठ्या गोष्टी केल्या तरी त्यांना त्याचे काहीच वाटत नाही हे पाहून मला नेहमी आश्चर्य वाटते. गर्वामुळे ही समस्या निर्माण होते असे मला वाटते. काही लोक इतके स्वार्थी असतात की, इतरांनी त्यांच्यासाठी काहीही केले, तरी आपल्यासाठी यापेक्षा अधिक केले गेले पाहिजे होते असे त्यांना वाटते! ते क्वचितच आभार मानतात किंवा क्वचितच जाणीव ठेवतात.

केलेल्या उपकाराची जाणीव ठेवणे, आभारी असणे हे केवळ दुसऱ्यासाठीच चांगले असते असे नाही, तर आपल्यासाठीसुद्धा चांगले असते, कारण त्यामुळे आपल्या आनंदात अधिक भर पडते.

कोणकोणत्या गोष्टींसाठी उपकार मानायचे याचा विचार रोज करा. प्रार्थनेत त्या देवाला सांगा, त्याचे उपकार माना म्हणजे मग तुमचे अंतःकरण प्रकाश आणि जीवनाचे भरून गेल्याचे तुम्हांला दिसेल.

प्रत्येक गोष्टीसाठी उपकार माना

द्राक्षारसाने मस्त होऊ नका; द्राक्षारसांत बेतालपणा आहे; पण आत्म्याने परिपूर्ण व्हा;

स्तोत्रे, गीते व आध्यात्मिक प्रबंध ही एकमेकांना म्हणून दाखवा; आपल्या अंतःकरणात प्रभूला गायनवादन करा;

आपला प्रभू येशू ख्रिस्त ह्याच्या नावाने सर्व गोष्टींबद्दल सर्वदा देवपित्याची उपकारस्तुती करीत जा.

इफिस.५:१८-२०

किती सामर्थ्यशाली वचने आहेत ही!

तुम्ही आणि मी पवित्र आत्म्याने कायम भरलेले कसे राहू शकतो? स्तोत्रे, गीते, आध्यात्मिक प्रबंध एकमेकांना म्हणून दाखवण्याद्वारे. दुसऱ्या शब्दांत सांगायचे म्हणजे, आपले बोलणे आणि विचार देवाच्या वचनाने भरण्याद्वारे. सर्वदा देवाची उपकारस्तुती करण्याद्वारे.

६. वचनाभिमुख व्हा

आणि त्याचे वचन तुम्ही आपणांमध्ये दृढ राखिले नाही; कारण ज्याला त्याने पाठविले त्याचे तुम्ही खरे मानीत नाही.

योहान.५:३८

देवाचे वचन किंवा शब्द म्हणजे आम्ही अभ्यास करावा, विचार करावा म्हणून कागदावर लिहिलेले त्याचे विचार. त्याचे शब्द म्हणजे प्रत्येक परिस्थितीविषयी आणि विषयासंबंधी तो कसा विचार करतो ते.

योहान.५:३८ मध्ये येशू काही अविश्वासान्यांना बोध करीत होता. या वचनावरून आपल्याला समजते की, देवाचे वचन हे त्याच्या विचारांची लिखित अभिव्यक्ती आहे. त्या वचनावर ज्यांना विश्वास ठेवून त्याद्वारे मिळणाऱ्या चांगल्या परिणामांचा अनुभव घ्यायचा आहे, त्यांनी देवाचे हे वचन त्यांच्या जीवनात जिवंत संदेश होऊ दिले पाहिजे. देवाच्या वचनाचे मनन केल्याने हे साध्य होते. अशा प्रकारे त्याचे विचार आपले विचार होऊ शकतात. ख्रिस्ताचे मन आपल्यामध्ये विकसित करण्याचा हाच एक मार्ग आहे.

योहान.१:१४ मध्ये पवित्र शास्त्र म्हणते, येशू हा देह धारण केलेला शब्द आहे. त्याचे मन जर देवाच्या वचनाने सतत भरले गेले नसते तर हे शक्य झाले नसते.

देवाच्या वचनाचे मनन करणे हे अत्यंत महत्त्वाचे तत्त्व आपण शिकले पाहिजे. मनन किंवा चिंतन करणे यासाठी ग्रीकमध्ये जे दोन शब्द वापरले आहेत, त्यांची व्याख्या *वार्डन्स*

ॲन एक्स्पॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ द न्यू टेस्टामेन्ट वर्ड्समध्ये अशी केली आहे: “०ची काळजी घेणे”, “०कडे लक्ष देणे, सराव करणे”, “व्यासंगी, एकाग्रचित्त असणे,” “सराव किंवा अभ्यास करणे हा या शब्दाचा प्रचलित अर्थ आहे”, “मनन करणे, कल्पना करणे,” “पहिल्यापासून विचार करणे.”^२ दुसऱ्या एका स्रोतानुसार “कुरकूर करणे,” किंवा “पुटपुटणे, बडबड करणे”^३ असेही याचे अर्थ दिले आहेत.

हे तत्त्व किती महत्त्वाचे आहे हे मी यापेक्षा अधिक जोरदारपणे सांगू शकत नाही. मी याला जीवनाचे तत्त्व म्हणते, कारण देवाच्या वचनाचे मनन केल्यामुळे तुमच्या जीवनात तसेच तुमच्या आजूबाजूच्या लोकांच्या जीवनात कार्य केले जाते.

ख्रिस्तीतर आणि जादूटोण्यावर आधारित असलेल्या धर्मांमधील मनन करण्याच्या पद्धती पाहून पुष्कळ ख्रिस्ती लोकांना मनन करणे या शब्दाची भीती वाटते. पण मनन करण्याची मूळ कल्पना सैतानाकडे कधीच नव्हती हे लक्षात घ्या अशी मी तुम्हांला विनंती करते. जे काही प्रकाशाच्या राज्याचे आहे ते तो घेतो आणि अंधाराच्या राज्यासाठी ते विकृत करतो. मनन करण्यामुळे दुष्टाईला इतकी शक्ती मिळते, तर त्यामुळे चांगल्या कारणासाठी नक्कीच सामर्थ्य निर्माण होईल हे लक्षात घेण्याइतपत आपण सुज्ञ झाले पाहिजे. मनन करण्याचे तत्त्व थेट देवाच्या वचनातूनच आलेले आहे; पवित्र शास्त्र याविषयी काय म्हणते त्याकडे आपण लक्ष देऊ या.

मनन करा आणि भरभराट करून घ्या

नियमशास्त्राचा हा ग्रंथ तुझ्या मुखातून कदापि ढळू नये; त्यांत जे काही लिहिले आहे ते तू मान्य करून पाळावे, म्हणून रात्रंदिवस तू त्याचे मनन करावे; म्हणजे तुझा मार्ग सुखाचा होऊन तुला यशःप्राप्ती घडेल.

यहोशवा १:८

या वचनात देव आपल्याला स्पष्ट सांगत आहे की, आपण जर देवाच्या वचनाचे मनन करणार नाही तर त्याप्रमाणे आचरण करू शकणार नाही.

स्तोत्र.१:२,३ ही वचने देवभिरू माणसाविषयी असे म्हणतात, ...परमेश्वराच्या शास्त्रात रमतो, त्याच्या शास्त्राचे अहोरात्र मनन करितो; जे झाड पाण्याच्या प्रवाहाजवळ लाविलेले असते, जे आपल्या हंगामी फळ देते, ज्याची पाने कोमत नाहीत, अशा झाडासारखा तो आहे; आणि जे काही तो हाती घेतो ते सिद्धीस जाते.

मनन करा आणि निरोगी व्हा

माझ्या मुला, माझ्या वचनांकडे लक्ष लाव; माझ्या सांगण्याकडे कान दे.

ती डोळ्यांपुढून जाऊ देऊ नको; ती आपल्या अंतःकरणात ठेव.

कारण ज्यांस ती लाभतात, त्यांस ती जीवन देतात आणि त्यांच्या संबंध देहाला आरोग्य देतात.

नीती.४:२०-२२

मनन करणे या शब्दाचा “लक्ष देणे” असाही एक अर्थ आहे हे लक्षात घेऊन, देवाची वचने जीवन आणि आरोग्य देतात या शास्त्रभागाचा विचार करा.

देवाच्या वचनाचे मनन आपल्या मनात केल्यामुळे त्याचा आपल्या शरीरावर परिणाम होईल. गेल्या अठरा वर्षांत माझे स्वरूप बदलले आहे. लोक मला सांगतात की, मी देवाच्या वचनाचा अभ्यास सुरू केला आणि वचनाला माझ्या संपूर्ण जीवनाचा केंद्रबिंदू केल्यापासून मी माझ्या वयापेक्षा निदान १५ वर्षांनी तरुण दिसते.

ऐका आणि कापणी करा

पुन्हा तो त्यांना म्हणाला, तुम्ही जे काही ऐकता त्याविषयी सावध राहा. ज्या मापाने तुम्ही मापून घाल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल, किंबहुना तुम्हांला जास्तहि देण्यात येईल.

मार्क.४:२४

हे पेरणी आणि कापणीच्या तत्त्वासारखे आहे. जितकी अधिक पेरणी आपण करतो तितकी अधिक कापणी आपण करतो. मार्क.४:२४ मध्ये प्रभू सांगत आहे की, देवाचे जे वचन आपण ऐकतो त्याविषयी विचार करण्यात आणि त्याचा अभ्यास करण्यात जितका जास्त वेळ तुम्ही आणि मी घालवू तितके अधिक त्यातून तुम्हांला मिळेल.

वाचा आणि कापणी करा

कारण उघडकीस येऊ नये अशा हेतूने काही झाकलेले नसते आणि प्रसिद्धीस येऊ नये अशा हेतूने काहीही गुप्त राखिलेले नसते.

मार्क.४:२२

देवाच्या वचनात अमूल्य खजिना आणि जीवन बदलणारी जी सामर्थ्यशाली रहस्ये देव आपल्याला प्रकट करू इच्छितो ती दडवली आहेत असे ही दोन्ही वचने ठामपणे आपल्याला सांगत आहेत. जे देवाच्या वचनाचे मनन करतात, त्याविषयी विचार करतात, त्याचा अभ्यास करतात, मनात त्याची उजळणी करतात आणि तोंडाने उच्चारतात त्यांना ती प्रगट केली जातात.

मी देवाच्या वचनाची शिक्षिका असल्यामुळे या तत्वातील सत्य मला वैयक्तिकरित्या माहीत आहे. पवित्र शास्त्राच्या एका वचनातून देव मला काय प्रगट करील याला जणू काही अंतर्च नाही. एकदा अभ्यास केल्यावर मला त्यातून एक गोष्ट समजेल, तर दुसऱ्या वेळी त्यातून दुसरीच गोष्ट समजेल जी पूर्वी माझ्या लक्षातही आली नव्हती.

जे देवाच्या वचनाचा मनापासून अभ्यास करतात, त्यांना तो त्याची रहस्ये प्रगट करीत राहतो. दुसऱ्या कोणाच्या तरी प्रकटीकरणावर जगणारे मनुष्य होऊ नका. स्वतः वचनाचा अभ्यास करा आणि पवित्र आत्म्याला तुम्हांला सत्याने आशीर्वादित करू द्या.

देवाच्या वचनाचे मनन करण्यावर मी कितीतरी सांगू शकते. मी सांगितल्यानुसार तुम्ही आणि मी केली पाहिजे अशी ती सर्वांत महत्त्वाची गोष्ट आहे. तुमचे रोजचे कामकाज करीत असताना तुम्ही ज्यावर मनन करावे अशा वचनाची आठवण करून द्यायची विनंती पवित्र आत्म्याला करा. असे केल्यामुळे तुमच्या जीवनात किती सामर्थ्य मोकळे होईल हे पाहून तुम्ही आश्चर्यचकित व्हाल. *तुम्ही देवाच्या वचनाचे जितके जास्त मनन कराल, तितके अधिक सहाय्य तुम्हांला त्यातून तुमच्या संकटाच्या वेळी मिळेल.*

देवाच्या वचनाचे स्वागत आणि स्वीकार करा

ह्यास्तव सर्व मलिनता व उचंबळून आलेले दुष्टभाव सोडून, तुमच्या जिवाचे तारण करावयास समर्थ असे मुळाविलेले वचन सौम्यतेने स्वीकारा.

याकोब.१:२१

या वचनावरून आपण हे पाहतो की, पापापासून तारण करण्याचे सामर्थ्य देवाच्या वचनात आहे, पण आपण आपल्या मनात त्याचा स्वीकार केला, त्याचे स्वागत केले, ते आपल्या मनात मुळावले गेले तरच शक्य आहे.

तुम्ही आणि मी जर आपल्या समस्येवर सर्व काळ लक्ष केंद्रित केले तर आपण त्या समस्येत मुळावून जाऊ. आपल्यामध्ये किंवा इतरांमध्ये काय चूक आहे यावर जर आपण

मनन केले, तर आपल्याला समस्येची अधिकच खात्री पटेल, पण त्यातून सुटण्याचा उपाय मात्र मिळणार नाही. जणू काय जीवनाने ओसंडून भरलेला महासागर आपल्याला दिला आहे, आणि त्यातून पाणी बाहेर काढण्यासाठी आपल्याला दिलेले साधन म्हणजे देवाच्या वचनाचा अभ्यास आणि मनन करणे.

लाईफ इन द वर्ड (वचनात जीवन आहे) असे आमच्या सेवाकार्याचे नाव आहे, आणि अनुभवावरून मी सांगते की, देवाच्या वचनात खरोखरच जीवन आहे.

जीवन निवडून घ्या!

कारण देहस्वभावाचे चिंतन हे मरण; पण आत्म्याचे चिंतन हे जीवन व शांति आहे.

रोम.८:६

फिलिप्पै. ४:८ या वचनाकडे तुमचे लक्ष पुन्हा वेधवून या प्रकरणाचा हा भाग बंद करणे उचित होईल असे मला वाटते. बंधूनो, शेवटी इतके सांगतो की, जे काही सत्य, जे काही आदरणीय, जे काही न्याय्य, जे काही शुद्ध, जे काही प्रशंसनीय, जे काही श्रवणीय, जे काही सद्गुण, जी काही स्तुती, त्यांचे मनन करा.

या शास्त्रभागात सांगितल्याप्रमाणे तुमच्या मनाची अवस्था असली पाहिजे. तुम्हांला ख्रिस्ताचे मन आहे, त्याचा वापर सुरू करा. तो जे विचार करणार नाही, ते तुम्हीदेखील करू नका.

तुमच्या विचारांवर अशा प्रकारे सतत लक्ष ठेवण्याद्वारे तुम्ही प्रत्येक कल्पना बांधून नेऊन तिला ख्रिस्तापुढे मान वाकविण्यास लावता (२ करिंथ.१०:५).

तुमचे मन जर तुम्हांला चुकीच्या दिशेने नेऊ लागले, तर पवित्र आत्मा तुम्हांला लगेच सावध करील. मग योग्य तो निर्णय घेणे तुमच्या हाती आहे. तुम्ही दैहिक विचारांमध्ये वाहवत जाणार की, आत्म्याच्या विचारांत वाहवत जाणार? एक विचारधारा मरणाकडे नेते, तर दुसरी जीवनाकडे. निवड तुमच्या हाती आहे.

जीवन निवडून घ्या!

भाग ३

चुकीची मानसिकता

प्रस्तावना

इस्राएल लोकांना जो प्रवास केवळ अकरा दिवसांत संपवता आला असता त्यासाठी ते चाळीस वर्षे रानात भटकत राहिले. का? त्यांचे शत्रू, त्यांची परिस्थिती, प्रवासातील अडचणी यांमुळे त्यांना त्यांच्या इच्छित स्थळी जाता आले नाही, की दुसरे काही कारण होते?

होरेबाहून कादेश-बर्ण्यापर्यंत सेईर डोंगरावरून (फक्त) अकरा दिवसांची वाट आहे. (तरीही इस्राएल लोकांना ती पार करण्यास ४० वर्षे लागली)

अनुवाद १:२

मी या परिस्थितीचा विचार करीत होते, त्यावर मनन करीत होते तेव्हा देवाने मला एक सामर्थ्यशाली प्रगटीकरण दिले. ते वैयक्तिक मला तसेच इतर हजारो जणांना आशीर्वाद असे झाले आहे. देवाने मला म्हटले, “अकरा दिवसांच्या प्रवासासाठी इस्राएल लोक चाळीस वर्षे रानात भटकत राहिले कारण त्यांच्यामध्ये ‘चुकीची मानसिकता’ होती.

तुम्ही येथे फार काळ राहिला आहात

परमेश्वर आमचा देव याने होरेबात आम्हांस सांगितले की, तुम्ही या डोंगरवटीत राहिल्यास बरेच दिवस झाले.

अनुवाद १:६

इस्राएली लोकांकडे आपण इतक्या आश्चर्याने पाहायला नको, कारण आपल्यापैकी पुष्कळजणांनी तसेच केले आहे. प्रगती करण्याऐवजी आपण त्याच त्याच डोंगरांत भटकत राहतो. याचा परिणाम असा होतो की, जी गोष्ट आपण लवकर साध्य करायला हवी होती, ती साध्य करण्यास आपल्याला कित्येक वर्षे लागतात.

देवाने इस्राएल लोकांना त्या काळी जी गोष्ट सांगितली तीच तो तुम्हांला आणि मला सांगत आहे असे मला वाटते.

तुम्ही या डोंगरवटीत राहिल्यास बरेच दिवस झाले. आता कूच करण्याची, पुढे जाण्याची वेळ आली आहे.

तुमचे लक्ष वर लावा

वरील गोष्टींकडे मन लावा, पृथ्वीवरील गोष्टींकडे लावू नका.

कलस्सै. ३:२

चुकीच्या ज्या १० मानसिक प्रवृत्तींमुळे इस्राएल लोक रानात भटकत राहिले, त्या प्रवृत्ती किंवा मानसिकता देवाने मला दाखवल्या.

आपल्यामध्ये चुकीची मानसिकता किंवा योग्य मानसिकता असू शकते. योग्य मानसिकतांमुळे आपला फायदा होतो आणि चुकीच्या मानसिकतांमुळे आपले नुकसान होते, आपली प्रगती खुंटते. कलस्सै. ३:२ आपल्याला आपले मन वरील गोष्टींकडे लावायला शिकवते. आपली मने आपण योग्य दिशेने वळवली पाहिजेत. चुकीच्या मानसिकतांमुळे केवळ आपल्या परिस्थितींवर परिणाम होतो असे नाही, तर आपल्या आंतरिक जीवनावरही त्याचा परिणाम होतो.

काही लोक रानात राहतात, तर काही लोक स्वतःच रान, अरण्य आहेत.

एक काळ असा होता की, माझ्या जीवनात खऱ्या अर्थाने वाईट अशी परिस्थिती नव्हती. पण मी जीवनाचा आनंद घेऊ शकत नव्हते, कारण माझ्या मनात “अरण्य” होते. डेव्ह आणि माझे सुंदर घर होते. तीन सुंदर मुले होती, चांगल्या नोकऱ्या होत्या आणि आरामात राहता येईल इतका पुरेसा पैसा होता. पण मी या आशीर्वादांचा आनंद घेऊ शकत नव्हते कारण माझ्यामध्ये अनेक चुकीच्या मनोवृत्ती होत्या. माझे जीवन जणू एक रान होते, कारण मी त्याकडे त्याच नजरेने पाहत होते.

काही लोक गोष्टींकडे, परिस्थितींकडे नकारार्थी नजरेने पाहतात, कारण जीवनभर त्यांना दुःखद स्थितीचा अनुभव आलेला असतो आणि जीवनात काही चांगले असू शकते याची ते कल्पना करू शकत नाहीत. तर इतर काही लोकांना सर्वच वाईट आहे असे वाटते, कारण ते स्वतः आतून तसे असतात. कारण काहीही असो, पण नकारात्मक विचारसरणीमुळे जीवनावर दुःखद परिणाम होतो आणि वचनदत्त देशात जाण्याच्या दृष्टीने काहीही प्रगती होत नाही.

देवाने इस्राएल लोकांना इजिप्त देशातून गुलामगिरीतून बाहेर काढले होते. जो देश तो त्यांना वतन म्हणून देणार होता, त्या देशात तो त्यांना घेऊन जात होता. दुधामधाच्या नद्या वाहणारा हा देश होता. अशा प्रदेशाची ते कल्पनाही करू शकत नव्हते.

मिसर देशातून बाहेर निघालेल्या लोकांपैकी पुष्कळ लोक वचनदत्त देशात कधीच जाऊ शकले नाहीत. ते रानात मरण पावले. देवाच्या मुलासाठी घडणारी ही सर्वांत दुःखाची गोष्ट आहे असे मला वाटते. इतके काही उपलब्ध असूनही त्याचा आनंद घेता येत नाही.

माझ्या ख्रिस्ती जीवनात मी बरीच वर्षे त्यांच्यासारखी होते. मी माझ्या वचनदत्त देशाच्या (स्वर्गाच्या) वाटेवर होते, पण हा प्रवास मला आनंददायक वाटत नव्हता. मी रानात मरत होते. पण, देवाने माझ्यावर दया केली म्हणून त्याची स्तुती असो. अंधारात प्रकाश प्रकाशला आणि त्याने मला बाहेर आणले.

पुस्तकाचा हा भाग तुमच्यासाठी प्रकाश असा व्हावा आणि रानातून तुम्ही देवाच्या अद्भुत राज्याच्या प्रकाशात यावे अशी माझी प्रार्थना आहे.

प्रकरण

16

“माझा भूतकाळ आणि वर्तमानकाळ
यांवर माझे भविष्य अवलंबून आहे.”

चुकीची मानसिकता #1

“माझा भूतकाळ आणि वर्तमानकाळ यांवर माझे भविष्य अवलंबून आहे.”

प्रकरण
16

चुकीची मानसिकता #1

इस्राएली लोकांना त्यांच्या जीवनासाठी सकारात्मक दृष्टान्त नव्हता. आपण कोटून आलो हे त्यांना माहीत होते, पण कोठे जाणार हे त्यांना माहीत नव्हते. त्यांनी जे पाहिले आणि जे पाहू शकत होते त्यावर सर्व काही आधारित होते. “विश्वासाच्या डोळ्यांनी” कसे पाहावे हे त्यांना माहीत नव्हते.

ईश्वरी दृष्टान्त न झाल्यास लोक
अनावर होतात...

नीती. २९:१८

सुटका करण्यासाठी अभिषेक

परमेश्वराचा आत्मा माझ्यावर आला आहे, कारण दीनांस सुवार्ता सांगण्यास त्याने मला अभिषेक केला; त्याने मला पाठविले आहे, ते अशासाठी की, धरून नेलेल्यांची सुटका व अंधळ्यांस पुन्हा दृष्टीचा लाभ ह्यांची घोषणा करावी, ठेचले जात आहेत त्यांस सोडवून पाठवावे;

परमेश्वराच्या प्रसादाच्या वर्षाची घोषणा करावी.

लूक. ४:१८, १९

अत्याचाराच्या पार्श्वभूमीतून मी आले आहे. माझ्या घराचे वातावरण बिघडलेले होते. माझे लहानपण भीती आणि खूप त्रासात गेले. तज्ज्ञांचे म्हणणे आहे की, आयुष्याच्या पहिल्या पाच वर्षांत बालकाचे व्यक्तिमत्त्व घडते. माझे व्यक्तिमत्त्व एक मोठा गोंधळ होते. लोकांनी मला त्रास देऊ नये म्हणून मी स्वतःभोवती भिंती उभ्या केल्या होत्या. मी इतरांना माझ्या जीवनात येण्यास अटकाव करित असे, पण पर्यायाने मी देखील कोंडली जात असे. मी भीतीने इतकी भरली होते की, आपल्या जीवनाचे आपण स्वतःच नियंत्रण केले पाहिजे म्हणजे दुसरे कोणी मला दुखावू शकणार नाही अशी माझी धारणा झाली होती.

तरुणपणी ख्रिस्ताचा स्वीकार केल्यानंतर, आणि ख्रिस्ती जीवनशैलीचा अंगिकार केल्यावर, मी कोटून आले हे मला माहीत होते, पण कोठे जाणार हे माहीत नव्हते. मला नेहमी वाटायचे की, माझ्या भूतकाळामुळे माझे भविष्य काळवंडून जाईल. मी स्वतःशी

म्हणायचे, “ज्यांचा भूतकाळ माझ्यासारखा आहे ते योग्य, बरोबर कसे असू शकतील? ते अशक्य आहे!” पण येशूने म्हटले, “जे आजारी, दुःखी, जखमी, ठेचलेले आहेत त्यांना बरे करण्यासाठी मी आलो आहे.”

तुरुंगाचे दरवाजे उघडून बंदिवांनांना मोकळे करण्यासाठी येशू आला. मी बंधमुक्त होऊ शकते यावर मी जोपर्यंत विश्वास ठेवला नाही, तोपर्यंत मी प्रगती करू शकले नाही. माझ्या जीवनासाठी मला सकारात्मक दृष्टान्ताची गरज होती. माझा भूतकाळ किंवा वर्तमानकाळसुद्धा माझे भविष्य ठरवीत नाहीत यावर मी विश्वास ठेवणे आवश्यक होते.

तुमचा भूतकाळ दुःखाचा, यातनांचा असेल, कदाचित आतादेखील तुम्ही दुःखी, निराश, नकारात्मक स्थितीत असाल. तुमची परिस्थिती इतकी वाईट असेल की यातून सुटण्याची काहीच आशा नाही असे तुम्हांला वाटत असेल. पण मी धैर्याने तुम्हांला सांगते, *तुमचे भवितव्य हे तुमच्या भूतकाळावर किंवा वर्तमानकाळावर अवलंबून नाही.*

तुमची मनोवृत्ती नवी करा. देवाला सर्व काही शक्य आहे यावर विश्वास ठेवा (लूक.१८:२७). माणसासाठी काही गोष्टी अशक्य असतील पण ज्या देवाने हे सर्व विश्व निर्माण केले त्याची सेवा आपण करतो (इब्री.११:३). स्वतःला त्याच्या हाती सोपवून द्या. त्याला फक्त तुमच्या विश्वासाची गरज आहे. तुम्ही विश्वास ठेवण्याची गरज आहे, बाकीचे तो करील.

पाहण्यासाठी डोळे, ऐकण्यासाठी कान

इशयाच्या बुंधाला धुमारा फुटेल; त्याच्या मुळांतून फुटलेली शाखा फळ देईल;

परमेश्वराचा आत्मा, सुज्ञानाचा व समंजसपणाचा आत्मा, परमेश्वराच्या ज्ञानाचा व भयाचा आत्मा त्याजवर राहिल;

परमेश्वराचे भय त्याला सुगंधमय होईल; तो डोळ्यांनी पाहिल तेवढ्यावरूनच न्याय करणार नाही.

यशया ११:१-३

आपल्या दैहिक डोळ्यांनी आपण गोष्टींचा यथायोग्य न्याय करू शकत नाही. त्यासाठी आपल्याला आत्मिक डोळे आणि आत्मिक कान हवे आहेत. जग काय म्हणते ते नव्हे, तर आत्मा काय म्हणतो ते आपण ऐकण्याची गरज आहे. दुसऱ्या कोणाला तुमच्या भवितव्याविषयी बोलू देऊ नका, तर देवाला बोलू द्या.

इस्राएली लोक नेहमी भूतकाळाकडे पाहत होते आणि तेथील गोष्टीविषयी बोलत होते. देवाने मोशेच्या हातून त्यांना इजिप्तमधून बाहेर आणले, अभिवचनदत्त देशाविषयी त्याने त्यांना सांगितले. ते जेथे जाणार होते त्यावर त्यांनी दृष्टी लावावी आणि ते जेथे होते तेथून आपले दृष्टी काढावी, अशी त्याची अपेक्षा होती. त्यांच्या चुकीच्या दृष्टीकोनाविषयी सांगणारे काही शास्त्रभाग आपण पाहू.

समस्या काय आहे?

सर्व इस्राएल लोक मोशे आणि अहरोन यांच्याविरुद्ध कुरकुर करू लागले; ती सर्व मंडळी त्यांस म्हणाली : आम्ही मिसर देशात मेलो असतो किंवा याच रानात मेलो असतो तर बरे झाले असते. परमेश्वराने आम्हांस या देशात का आणिले? तरवारीने आमचा निःपात व्हावा म्हणून काय? आमच्या स्त्रिया व मुलेबाळे यांची लूट होणार; मिसर देशी परत जावे हे बरे नव्हे काय?

गणना १४:२,३

हा शास्त्रभाग तुम्ही काळजीपूर्वक पाहावा असे माझे तुम्हांला सांगणे आहे. हे लोक किती नकारात्मक, निराशावादी होते हे लक्षात घ्या. ते कुरकुर करीत होते, रानातून वचनदत्त देशात जाण्याऐवजी ते पुन्हा मागे गुलामगिरीत जाण्यास तयार होते.

वास्तविक त्यांना काही समस्या नव्हती, ते स्वतःच समस्या होते.

वाईट विचारांमुळे वाईट दृष्टीकोन तयार होतात

तेथे मंडळीस पाणी न मिळाल्यामुळे ते मोशे व अहरोन यांजविरुद्ध जमा झाले.

तो मोशाशी भांडून म्हणाले, परमेश्वरासमोर आमचे भाऊबंद मेले तेव्हाच आम्ही मेलो असतो तर बरे झाले असते!

तुम्ही परमेश्वराची सर्व मंडळी येथे का आणिली? आम्ही व आमच्या पशूंनी या रानात मरावे म्हणून काय?

गणना २०:२-४

इस्राएली लोकांचा देवावर अजिबात विश्वास नव्हता हे त्यांच्या स्वतःच्या शब्दांवरून स्पष्ट दिसते. त्यांचा दृष्टीकोन नकारात्मक, अपयशाचा होता. सुरुवात होण्यापूर्वीच आपण

अपयशी होऊ असे त्यांना वाटले, कारण प्रत्येक परिस्थिती परिपूर्ण नव्हती. चुकीच्या मनोवृत्तीमुळे तयार होणारा दृष्टीकोन त्यांनी दाखवला.

वाईट दृष्टीकोन हे वाईट विचारांचे फळ असतात.

दृष्टीकोनाचा किंवा कृतज्ञतेचा अभाव

मग होर डोंगराजवळून कूच करून अदोम देशाला वळसा घालून जावे म्हणून त्यांनी तांबड्या समुद्राचा मार्ग धरिला; त्या वाटेमुळे लोकांचे मन फार अधीर झाले.

ते परमेश्वराविरुद्ध व मोशाविरुद्ध बोलू लागले; ते म्हणाले, तुम्ही आम्हांस मिसर देशातून काढून या जंगलात मारावयास का आणिले? येथे तर अन्न नाही व पाणीही नाही, आणि या हलक्या अन्नाला आमचा जीव कंटाळला आहे.

गणना २१:४,५

मागील शास्त्रभागांत आपण त्यांचे इतर सर्व वाईट दृष्टीकोन पाहिले आहेत. त्यांच्या ठायी कृतज्ञतेचा अभाव होता हे या शास्त्रभागात आपल्याला पाहायला मिळते. आपण कोठे चाललो आहोत याचा विचार न करता ते आपण कोठून आलो याचाच जास्त विचार करित होते.

त्यांनी त्यांचा पूर्वज अब्राहाम याची आठवण केली असती तर बरे झाले असते. त्याच्या जीवनात तो काही निराशाजनक अनुभवांतून गेला, पण त्याने त्याच्या भविष्यावर त्याचा नकारार्थी परिणाम होऊ दिला नाही.

जीवनात भांडण नको

शिवाय अब्रामाच्या व लोटाच्या गुराख्यांची भांडणे होऊ लागली; त्या काळी त्या देशात कनानी व परिज्जी यांची वस्ती होती.

अब्राम लोटास म्हणाला, हे पाहा, माझ्यातुझ्यामध्ये, माझे गुराखी व तुझे गुराखी यांच्यामध्ये तंटा नसावा, कारण आपण भाऊबंध आहो.

सर्व देश तुला मोकळा नाही काय? तर मजपासून विभक्त हो; तू डावीकडे गेलास तर मी उजवीकडे जाईन; तू उजवीकडे गेलास, तर मी डावीकडे जाईन.

तेव्हा लोटाने आपली दृष्टी फेकून यार्देनेची सर्व तळवट पाहिली तो तीत सर्वत्र महामूर पाणी आहे असे त्याला दिसून आले; परमेश्वराने सदोम व गमोरा यांचा

नाश केला त्यापूर्वी सोअरापर्यंतचा सर्व प्रदेश परमेश्वराच्या बागेसारखा, मिसर देशासारखा होता.

ही यार्देनेची सर्व तळवट लोटाने पसंत केली व तो पूर्वेकडे प्रवास करू लागला; ते ह्याप्रमाणे एकमेकांपासून विभक्त झाले.

उत्पत्ती १३:७-११

भांडण, मतभेद, संघर्ष यांत जगण्याचे धोके अब्राहामाला माहीत होते, म्हणून आपण विभक्त होऊ असे त्याने लोटाला सांगितले. प्रीतीत वाटचाल करण्यासाठी आणि भविष्यात त्यांच्यात भांडणे होऊ नयेत म्हणून अब्राहामाने लोटाला प्रथम प्रदेश निवडण्यास सांगितले. लोटाने उत्कृष्ट भूप्रदेश - यार्देनेची तळवट - निवडला आणि ते विभक्त झाले.

अब्राहामाने जोपर्यंत लोटाला आशीर्वादित केले नाही, तोपर्यंत लोटाकडे काही नव्हते हे आपण लक्षात ठेवले पाहिजे. अब्राहाम कोणता दृष्टीकोन बाळगू शकला असता याचा विचार करा, पण त्याने तसे केले नाही. आपण जर योग्य प्रकारे वागलो तर देव आपली काळजी घेईल हे त्याला माहीत होते.

तुझे डोळे वर करून पाहा

लोट अब्रामापासून विभक्त झाल्यावर परमेश्वर अब्रामाला म्हणाला, तू आहेस तेथून उत्तरेकडे, दक्षिणेकडे, पूर्वेकडे व पश्चिमेकडे दृष्टी लावून पाहा;

जो हा सर्व देश तुला दिसत आहे तो तुला व तुझ्या संतानाला मी कायमचा देईन.

उत्पत्ती १३:१४,१५

आपल्या पुतण्यापासून विभक्त झाल्यावर अब्राहाम नकोशा वाटणाऱ्या परिस्थितीत सापडला, तरी तो सध्या जेथे होता तेथून देव त्याला जेथे नेणार होता तिकडे त्याने “दृष्टी वर करून” पाहावे अशी देवाची इच्छा होती हे हा शास्त्रभाग स्पष्टपणे सांगतो.

अब्राहामाचा त्याच्या परिस्थितीविषयी चांगला दृष्टीकोन होता, त्यामुळे सैतान त्याला देवाच्या आशीर्वादापासून रोखू शकला नाही. विभक्त होण्याअगोदर त्याच्याकडे जी मालमत्ता होती तीपेक्षा अधिक देवाने त्याला दिली, आणि प्रत्येक प्रकारे त्याला विपुल आशीर्वाद दिला.

भविष्याच्या शक्यतांकडे होकारात्मक दृष्टीने पाहा आणि जे अस्तित्वात नाही ते असल्यासारखी आज्ञा करतो (रोम.४:१७) त्याच्यावर विश्वास ठेवा. भूतकाळात तुम्ही जे

पाहिले किंवा आता वर्तमानात तुम्ही जे पाहत आहा त्यानुसार नव्हे, तर देवाने तुमच्या अंतःकरणात ठेवलेल्या विश्वासानुसार तुमच्या भविष्याविषयी सकारात्मक विचार करा आणि सकारात्मक बोला.

प्रकरण

17

“कोणी तरी माझ्यासाठी ते करा, मला
जबाबदारी घ्यायची इच्छा नाही.”

चुकीची मानसिकता #2

“कोणी तरी माझ्यासाठी ते करा, मला जबाबदारी घ्यायची इच्छा नाही.”

प्रकरण
17

चुकीची मानसिकता #2

देवाच्या क्षमतेला आपला प्रतिसाद अशी जबाबदारीची व्याख्या बरेचदा केली जाते. जबाबदार असणे म्हणजे देवाने ज्या संधी आपल्यासमोर ठेवल्या आहेत त्यांना प्रतिसाद देणे.

देवाने अब्रामाच्या वडिलांना एक जबाबदारी दिली होती. त्याने त्याच्यासमोर कनानला जाण्याची संधी ठेवली. पण देवासोबत जाण्याऐवजी त्याने हारानात थांबणे पसंत केले.

देव प्रथम आपल्याशी बोलतो आणि आपल्यावर काही जबाबदारी सोपवतो तेव्हा उत्साहित होणे सोपे आहे. पण तेरहाप्रमाणेच, पुष्कळदा आपण ज्याची सुरुवात केली ते पूर्ण करित नाही.

अनेक नवीन योजना, प्रकल्प उत्साहवर्धक असतात, कारण ते नवीन असतात. उत्साहामुळे मनुष्य थोडाफार पुढे जाईल, पण तो अंतिम रेषेपर्यंत पोहोचणार नाही.

तेरहाने जे केले असे पवित्र शास्त्र सांगते तसे पुष्कळ विश्वासणारे करतात. ते एके ठिकाणी जायला निघतात आणि रस्त्यात मध्येच कुठेतरी थांबतात. ते थकतात. त्यांना अंतिम रेषेपर्यंत जायची इच्छा असते, पण त्यासोबत येणारी जबाबदारी त्यांना घ्यायला नको असते. दुसऱ्या कोणी तरी त्यांच्यासाठी ते काम केले तर त्यापासून मिळणारा मान त्यांना घ्यायला आवडतो. पण ही पद्धत कार्यकारी नाही.

वैयक्तिक जबाबदारी दुसऱ्यावर टाकता येत नाही

दुसरे दिवशी मोशे लोकांस म्हणाला की तुम्ही हे घोर पातक केले आहे, तरी मी आता परमेश्वराकडे जातो; मला तुमच्या पापाचे कदाचित प्रायश्चित्त करिता येईल.

मग तेरह आपला पुत्र अब्राम, आपला नातू म्हणजे हारानाचा पुत्र लोट आणि आपली सून म्हणजे आपला पुत्र अब्राम याची बायको साराय यांस बरोबर घेऊन खास्व्यांच्या ऊर गावातून कनान देशास जाण्यास निघाला; आणि ती हारान येथे जाऊन राहिली.
उत्पत्ती ११:३१

मोशे परमेश्वराकडे परत जाऊन म्हणाला, हाय! हाय! या लोकांनी घोर पातक केले; यांनी आपल्यासाठी सोन्याचे देव बनविले.

तरी आता तू त्यांच्या पातकांची क्षमा करिशील तर-; न करिशील तर तू लिहिलेल्या वहीतून मला काढून टाक.

निर्गम ३२:३०-३२

वाचन आणि अभ्यासातून माझ्या हे लक्षात आले आहे की, इस्राएली लोकांना कशाचीही जबाबदारी घ्यायला नको होती. त्यांच्यासाठी मोशेने प्रार्थना केल्या. त्यांच्यासाठी तो देवाकडे गेला, आणि ते जेव्हा संकटात सापडत तेव्हा त्यांच्यासाठी पश्चात्तापदेखील तोच करीत असे (निर्गम ३२:१-१४).

बालकावर कसलीही जबाबदारी नसते, पण मूल जसजसे वाढत जाते तेव्हा त्याने अधिकाधिक जबाबदाऱ्या घ्याव्यात अशी अपेक्षा केली जाते. पालकांची एक भूमिका म्हणजे त्यांच्या मुलांना जबाबदारी घेण्यास शिकवणे. देव त्याच्या मुलांना हीच गोष्ट शिकवू इच्छितो.

देवाने मला पूर्णवेळ सेवेत येण्याची - रेडिओ आणि टीव्हीवर त्याचे वचन शिकवण्याची, सर्व जगभरात त्याची सुवार्ता गाजवण्याची संधी दिली. पण या पाचारणासोबत जबाबदारीही येते हे मला तुम्हांला सांगू द्या. पुष्कळ लोकांना सेवेत यावेसे वाटते, कारण ती सतत चालणारी आध्यात्मिक घटना आहे असे त्यांना वाटते.

पुष्कळ लोक आमच्या संस्थेत नोकरीसाठी अर्ज करतात. ख्रिस्ती सेवाकार्याचा भाग होणे ही आपल्या आयुष्यात घडणारी फार मोठी गोष्ट असेल असे त्यांना वाटते. नंतर त्यांच्या लक्षात येते की इतर ठिकाणांप्रमाणेच त्यांना येथे काम करावे लागते. त्यांना वेळेवर येथे यावे लागते, अधिकाराखाली राहावे लागते, रोजचे वेळापत्रक पाळावे लागते इ. मला तुमच्याकडे काम करायला यायचे आहे असे लोक मला म्हणतात तेव्हा मी त्यांना सांगते की आम्ही सर्व वेळ हालेलूया म्हणत बसत नाही. आम्ही काम करतो, कठोर मेहनत करतो.

अर्थात सेवाकार्यात कार्य करणे हा बहुमान आहे, पण मी नवीन अर्जदारांना जाणीव करून देण्याचा प्रयत्न करते की, आम्ही त्यांच्याकडून अतिशय उच्च प्रकारच्या जबाबदारीची अपेक्षा करतो.

मुंगीकडे जा!

अरे आळशा, मुंगीकडे जा; तिचे वर्तन पाहून शहाणा हो;

तिला कोणी धनी, देखरेख करणारा किंवा अधिपती नसता
ती उन्हाळ्यात आपले अन्न मिळविते, आणि कापणीच्या दिवसांत आपले
भक्ष्य जमा करून ठेविते.

अरे आळशा, तू किती वेळ निजशील? आपल्या झोपेतून केव्हा उठशील?
आणखी थोडीशी झोप घेतो, आणखी थोडीशी दुलकी खातो, आणखी हात
उराशी धरून निजतो,

असे म्हणत जाशील तर तुला दारिद्र्य दरोडेखोराप्रमाणे, आणि गरिबी तुला
सशस्त्र मनुष्याप्रमाणे गांठील.

नीती.६:६-११

अकरा दिवसांच्या प्रवासासाठी इस्राएल लोक चाळीस वर्षे भटकत राहिले याचे एक
कारण म्हणजे त्यांची आळशी मनोवृत्ती हे आहे.

नीतीसूत्रातील हा शास्त्रभाग वाचायला मला आवडतो. यात आपले लक्ष मुंगीकडे वेधले
आहे. तिच्यावर कोणी अधिपती नसतानाही ती तिच्यासाठी आणि तिच्या कुटुंबासाठी अन्न
मिळवते.

काम करण्याची, जबाबदारी घेण्याची प्रेरणा आपल्याला आतून मिळाली पाहिजे.
आपण आपली जीवने देवासमोर जगली पाहिजेत. आणि त्याने जे काही आपल्याला
करायला सांगितले त्याबाबत आपण काय केले ते सर्व काही पाहून योग्य ते प्रतिफल तो
आपल्याला देईल याची जाणीव ठेवली पाहिजे.

बोलावलेले पुष्कळ, पण निवडलेले थोडे

कारण बोलावलेले पुष्कळ आहेत, पण निवडलेले थोडे आहेत.

मत्तय.२२:१४

मी एका पवित्र शास्त्र शिक्षकाला असे सांगताना ऐकले की, देवासाठी काही तरी
करण्याची संधी पुष्कळ लोकांना दिली जाते, पण त्या पाचारणाला प्रतिसाद देण्याची
जबाबदारी घेण्याची इच्छा फार थोड्या लोकांना असते.

रानातली किंवा चुकीची मनोवृत्ती असणाऱ्या लोकांना सर्वकाही हवे असते, पण त्याची
जबाबदारी मात्र नको असते.

ऊठ आणि जा

परमेश्वराचा सेवक मोशे याच्या मृत्यूनंतर परमेश्वराने मोशाचा मदतनीस म्हणून नूनाचा पुत्र यहोशवा यास सांगितले की,

माझा सेवक मोशे मृत्यु पावला आहे; तर ऊठ, इस्राएल लोकांसह यार्देन उतरून जा.

मी मोशाला सांगितले होते त्याप्रमाणे ज्या ज्या ठिकाणी तुमचे पाऊल पडेल ते ते ठिकाण मी तुम्हांस दिले आहे.

यहोशवा १:१-३

जेव्हा देवाने यहोशवाला सांगितले की, मोशे मृत्यू पावला आहे. तू त्याची जागा घे आणि इस्राएल लोकांना यार्देनपार वचनदत्त देशात घेऊन जा, तेव्हा त्याचा अर्थ यहोशवाला अनेक नवीन जबाबदाऱ्या पार पाडायच्या होत्या.

आपल्या आध्यात्मिक वतनाचा ताबा घेण्यास आपण जाऊ तेव्हा आपल्याही बाबतीत असेच आहे. तुम्ही आणि मी जर गंभीरपणे जबाबदारी घेण्यास तयार नसू, तर देवाच्या अभिषेकाखाली सेवा करण्याची संधी आपल्याला कधीही मिळणार नाही.

आताच योग्य वेळ आहे!

जो वारा पाहत राहतो तो पेरणी करणार नाही; जो मेघांचा रंग पाहत बसतो तो कापणी करणार नाही.

उपदेशक ११:४

तुम्ही टीव्हीवर जावे अशी माझी इच्छा आहे असे देवाने १९९३ साली मला व डेव्हला दाखवले. त्याने म्हटले, “मी तुम्हांला टीव्हीवर जाण्याची संधी देत आहे, पण ही संधी तुम्ही आता घेतली नाही, तर पुन्हा तुम्हांला कधी संधी मिळणार नाही.” ती संधी त्या वेळेपुरतीच मर्यादित आहे असे देवाने जर आम्हांला सांगितले नसते तर आम्ही कदाचित् दिरंगाई केली असती. कारण त्या वेळी आमचे मजेत चालले होते.

लाईफ इन द वर्ड मिनिस्ट्रीजची सुरुवात करण्यासाठी आम्ही नऊ वर्षे प्रयत्न करित होतो. आणि आता देवाने अचानक अनेक लोकांपर्यंत पोहोचण्याची संधी दिली होती. पण ती जबाबदारी स्वीकारण्यासाठी आम्हांला आमचे सुखी जीवन सोडावे लागणार होते.

देव त्याच्या लोकांना जेव्हा एखादी गोष्ट करायला सांगतो तेव्हा योग्य वेळेसाठी थांबण्याचा मोह होतो (प्रे.कृ. २४:२५). आपल्याला विशेष किंमत द्यावी लागणार नाही, किंवा फार कठीण जाणार नाही तोपर्यंत थांबण्याची आपली प्रवृत्ती असते.

जबाबदारी स्वीकारण्यास न घाबरणारी व्यक्ती होण्यास मी तुम्हांला उत्तेजन देते. विरोधाचा सामना करताना तुम्ही बलवान व्हाल. जे सोपे आहे तेवढेच जर तुम्ही करीत राहिला तर तुम्ही दुर्बल राहाल.

तुम्ही आणि मी जबाबदार असावे आणि जे काही तो आपल्याला देईल त्याची काळजी घ्यावी असे देवाला वाटते. त्याने आपल्याला दिलेली दाने आणि कौशल्ये जर आपण वापरणार नाही, तर त्याने जी जबाबदारी आपल्यावर सोपवली आहे ती आपण पार पाडीत नाही.

तयार राहा

म्हणून तुम्ही जागृत राहा, कारण तुम्हांस तो दिवस किंवा ती घटका ठाऊक नाही.

मत्तय. २५:१३

आपल्या प्रभूच्या येण्याची वाट पाहत असताना आपण काय करीत असले पाहिजे हे मत्तयचा २५ वा अध्याय आपल्याला शिकवतो.

पहिल्या बारा वचनांत दहा कुमारिकांविषयी सांगितले आहे. त्यातल्या पाच मूर्ख आणि पाच शहाण्या होत्या. प्रभूला भेटण्याची वाट पाहत असताना तो येईपर्यंत अधिक काही करायला मूर्ख कुमारी तयार नव्हत्या. जेवढे आवश्यक आहे तेवढेच त्यांनी केले. आपल्या दिव्यांसाठी जास्त तेल घेण्याची तसदीदेखील त्यांनी घेतली नाही. पण शहाण्या कुमारिकांनी अपेक्षेपेक्षा अधिक केले. त्यांनी आपल्यासोबत जास्त तेल घेतले व अशा प्रकारे अधिक वेळ वाट पाहण्याची तयारी केली.

वर आला तेव्हा मूर्ख कुमारींचे दिवे विझले होते. त्यांनी शहाण्या कुमारींकडे तेल मागितले. सर्वसाधारणपणे असेच घडते. आळशी आणि जबाबदारी टाळणारे लोक आहेत ते दुसऱ्या कोणाच्या तरी गळ्यात जबाबदारी घालण्याचा प्रयत्न करतात.

तुम्हांला जे दिले आहे त्याचा वापर करा

...अरे दुष्ट व आळशी दासा...

मत्तय. २५:२६

एका माणसाने त्याच्या सेवकांना मोहरा दिल्याचा दाखला येशूने सांगितला तो मत्तय.२५ मध्ये लिहिला आहे. नंतर मग तो माणूस दूर देशी निघून गेला. आपले सेवक आपल्या धनाची चांगली देखभाल करतील ही त्याची अपेक्षा होती.

ज्या माणसाला पाच हजार मोहरा दिल्या होत्या त्याने त्यांचा चांगला उपयोग केला. त्याने ते गुंतवून अजून पाच हजार मोहरा मिळवल्या. ज्या माणसाला दोन हजार मोहरा दिल्या होत्या त्यानेही तसेच केले. पण ज्याला एक हजार मोहरा दिल्या होत्या त्याने त्या जमिनीत पुरून ठेवल्या, कारण तो रूपा भिन्ना होता. कोणतीही गोष्ट करण्याचे धैर्य त्याला नव्हते. जबाबदारीची त्याला भीती वाटत असे.

जेव्हा त्यांचा मालक परत आला तेव्हा त्याने दिलेल्या मोहरांवर व्यापार करून ज्यांनी अजून मोहरा कमवल्या होत्या त्यांची त्याने तारीफ केली. पण ज्या माणसाने आपल्या मोहरा जमिनीत पुरून ठेवल्या होत्या, त्याला त्याने म्हटले, “अरे दुष्ट व आळशी दासा.” नंतर त्याने हुकूम सोडला की, या दासाजवळ जे काही असेल ते त्याच्यापासून काढून घ्या आणि ज्याच्याकडे दहा हजार मोहरा आहेत त्याला द्या आणि या दासाला कडक शिक्षा द्या.

देवाने तुम्हांला जी कौशल्ये, ज्या क्षमता दिल्या आहेत त्यांचा उपयोग करा आणि देवाने जी जबाबदारी तुमच्यावर सोपवली आहे ती पूर्ण करा. म्हणजे जेव्हा मालक परत येईल तेव्हा त्याने तुम्हांला जे दिले तेवढेच तुम्ही त्याला परत करणार नाही, तर त्यापेक्षा अधिक द्याल.

आपण चांगले फळ द्यावे ही देवाची इच्छा आहे हे पवित्र शास्त्र आपल्याला अगदी स्पष्टपणे सांगते (योहान.१५:१६).

तुमची जबाबदारी नव्हे, तर तुमच्या चिंता देवावर टाका

ह्यास्तव देवाच्या पराक्रमी हाताखाली लीन व्हा, ह्यासाठी की, त्याने योग्य वेळी तुम्हांस उंच करावे.

त्याच्यावर तुम्ही आपली सर्व चिंता टाका कारण तो तुमची काळजी घेतो.

१ पेत्र.५:६,७

जबाबदारीला घाबरू नका. तुमची जबाबदारी नव्हे तर तुमच्या चिंता देवावर टाकायला शिका.

तुमच्यावर जी जबाबदारी आहे ती पूर्ण करण्याचा निश्चय करा. ती कठीण वाटते म्हणून तिच्यापासून पळून जायचा विचार करू नका.

तुम्ही देवाकडे ज्या गोष्टीची मागणी करता ती तो तुम्हांला देतो तेव्हा त्या प्रत्येक आशीर्वादासोबत जबाबदारी येते हे लक्षात ठेवा. समजा तुमच्याकडे घर किंवा कार आहे, तर तुम्ही त्यांची काळजी घ्यावी ही देवाची अपेक्षा आहे. आळशी भुते तुमच्या मनावर आणि भावनांवर हल्ला करतील, पण तुम्हांला ख्रिस्ताचे मन आहे. सैतानाची फसवणूक तुम्ही नक्कीच ओळखाल आणि तुमच्या भावनांवर अवलंबून न राहता जे योग्य ते कराल. काहीतरी मागणे सोपे आहे... पण त्याची जबाबदारी हा तुमच्या व्यक्तित्वविकासाचा भाग आहे.

तळ्याकाठचे एक सुंदर घर विकत घेण्याचे तुमणे मी माझ्या पतीमागे लावले होते. ते घर फार सुंदर होते. तेथे आम्ही विश्रांतीसाठी, अभ्यासासाठी, प्रार्थनेसाठी जाऊ शकलो असतो. रोजच्या गजबजाटापासून दूर शांत, निवांत असे ते ठिकाण होते. मी माझ्या पतीला म्हणत असे, आपल्या मुलांना, नातवांना ते फार आवडेल. आपण त्या ठिकाणी आपल्या पुढाऱ्यांसाठी शिबिरसुद्धा घेऊ शकू.

हे सर्व चांगले वाटत होते. पण डेव्ह मात्र म्हणत होता की, त्या सर्वांची आपल्याला देखभाल करावी लागेल आणि त्यासाठी पुरेसा वेळ आपल्याकडे नाही. अजून एका घराची जबाबदारी आपण घेऊ शकत नाही.

मी या प्रश्नाची भावनिक बाजू पाहत होते, तर डेव्ह त्याची व्यावहारिक बाजू पाहत होता. कुठलाही निर्णय घेताना दोन्ही बाजूंचा विचार केला पाहिजे - फक्त आपल्याला मिळणाऱ्या आनंदाचा नव्हे, तर त्यासोबत येणाऱ्या जबाबदारीचा.

डेव्ह त्याच्या निर्णयावर ठाम राहिला याचा मला आनंद वाटतो. जर तो ठाम राहिला नसता तर आम्ही ते घर घेतले असते, काही दिवस ते वापरले असते आणि खूप काम पडते म्हणून ते विकून टाकले असते. आमच्या जवळच्या कुटुंबाने ते घर विकत घेतले आणि आम्हांला हवे तेव्हा वापरण्याची परवानगी दिली.

तुम्ही जर सुज्ञता वापराल, तर देव तुमच्या गरजा पुरवील हे तुमच्या लक्षात येईल. जो कोणी ख्रिस्ताच्या मनाप्रमाणे चालतो तो सुज्ञतेने चालतो.

जबाबदार व्हा!

प्रकरण

18

“कृपा करून सर्वकाही सोपे करा,
फार कठीण गोष्टी मला जमत नाहीत.”

चुकीची मानसिकता #3

“कृपा करून सर्वकाही सोपे करा, फार कठीण गोष्टी मला जमत नाहीत.”

प्रकरण
18

चुकीची मानसिकता #3

आता आपण विचार केलेल्या मानसिकते सारखीच ही मानसिकता आहे, पण देवाच्या लोकांमध्ये ही मानसिकता एक मोठी समस्या असल्यामुळे तिच्यावर एक संपूर्ण प्रकरण लिहिणे योग्य ठरेल असे मला वाटते.

जे हे धर्मशास्त्र मी तुला आज देत आहे
ते तुला अगम्य नाही, तुजपासून दूर
नाही.

अनुवाद ३०:११

प्रार्थना करताना या प्रकारची विनंती लोकांकडून जास्त वेळा केली जाते हे माझ्या लक्षात आले आहे. पुष्कळदा लोक माझ्याकडे प्रार्थनेसाठी आणि सल्ला घेण्यासाठी येतात. देवाचे वचन काय म्हणते किंवा पवित्र आत्मा काय सांगत आहे असे मला वाटते ते मी त्यांना सांगते तेव्हा ते म्हणतात, “जॉयस, ते बरोबर आहे हे मला माहीत आहे. देव मलाही तेच दाखवत आहे. पण ते फार कठीण आहे.”

लोकांनी हताश व्हावे, प्रयत्न सोडून द्यावा म्हणून सैतान त्यांच्या मनात हा विचार घालतो हे देवाने मला दाखवले आहे. काही वर्षांपूर्वी देवाने मला हे सत्य दाखवले तेव्हा म्हटले, “प्रत्येक गोष्ट किती कठीण आहे असे म्हणणे थांबव” आणि मी तसे केले तर गोष्टी सहजसोप्या होतील अशी खात्री मला दिली.

प्रयत्न करणे न थांबवता आपण नेटाने पुढे जाण्याचा आणि काहीतरी करण्याचा निश्चय करतो तेव्हादेखील “हे किती कठीण आहे” याविषयी विचार करण्यात आणि चर्चा करण्यात इतका वेळ घालवतो की, आपण नकारात्मक विचार न करता सकारात्मक विचार केल्यावर तो प्रकल्प किंवा ती गोष्ट जितकी कठीण वाटली असतील, त्यापेक्षा जास्त कठीण किंवा अवघड होऊन बसते.

मी कसे जगावे आणि कसे वागावे याविषयी मी जेव्हा देवाच्या वचनातून प्रथम शिकू लागले आणि मी कशी वागते याच्याशी त्याची तुलना करू लागले तेव्हा मी नेहमी म्हणत असे, “देवा, मला तुझ्या इच्छेप्रमाणे वागायचे आहे, पण ते फार कठीण आहे.” देवाने मला अनुवाद ३०:११ हे वचन दाखवले. त्यात तो म्हणतो की त्याच्या आज्ञा, त्याचे धर्मशास्त्र पाळण्यास फार कठीण किंवा फार दूर नाही.

देवाच्या आज्ञा आपल्यासाठी फार कठीण नाहीत, कारण आपल्यामध्ये सामर्थ्याने कार्य करण्यासाठी तो त्याचा पवित्र आत्मा आपल्याला देतो. देवाने आपल्याला जे करायला सांगितले आहे ते करण्यासाठी तो आपल्याला मदत करतो.

मदतनीस

मी पित्याला विनंती करीन, मग तो तुम्हांला दुसरा कैवारी म्हणजे सत्याचा आत्मा देईल; अशासाठी की, त्याने तुम्हांबरोबर सदासर्वदा राहावे.

योहान.१४:१६

देवाच्या कृपेवर अवलंबून न राहता आपण स्वतःच्या शक्तीने गोष्टी करण्याचा प्रयत्न करतो, तेव्हा त्या फार कठीण होतात. जीवनात सर्वकाही सोपे असते, तर आपल्याला मदतीसाठी पवित्र आत्म्याची गरज भासली नसती. पवित्र शास्त्र त्याला कैवारी म्हणजे मदतनीस म्हणते. आपल्याला मदत करण्यासाठी, आपण जे करू शकत नाही ते करण्यासाठी आपल्याला सक्षम करण्यासाठी तो आपल्यामध्ये आणि आपल्यासोबत कायम राहतो.

सोपा मार्ग आणि कठीण मार्ग

फारोने लोकांस जाऊ दिले तेव्हा पलिष्टी लोकांच्या देशाची वाट जवळची असूनही देवाने त्यांस त्या वाटेने जाऊ दिले नाही; युद्धप्रसंग पाहून हे लोक माघार घेऊन मिसरात परत जावयाचे असे देवास वाटले.

निर्गम १३:१७

देव जेथे आपल्याला घेऊन जातो तेथे तो आपले रक्षण करण्यास समर्थ आहे याची तुम्ही खात्री बाळगू शकता. आपल्या सहनशक्तीपेक्षा अधिक तो आपल्यावर येऊ देत नाही (१ करिंथ.१०:१३). आपल्याला आवश्यक असणाऱ्या शक्तीसाठी सतत देवावर अवलंबून राहायला आपण शिकलो, तर सतत कष्टात, त्रासात आपल्याला जगावे लागणार नाही.

देवाने तुम्हांला एखादी गोष्ट करायला सांगितले असेल, तर ती फार कठीण आहे म्हणून माघार घेऊ नका. परिस्थिती कठीण होते तेव्हा त्याच्यासोबत अधिक वेळ घालवा, त्याच्यावर अधिक अवलंबून राहा आणि त्याच्यापासून अधिक कृपा मिळवा (इब्री.४:१६).

तुम्ही तुमच्या शक्तीने जे करू शकत नाही ते करण्यासाठी कृपा हे तुम्हांला मिळणारे देवाचे सामर्थ्य आहे, त्यासाठी तुम्हांला काही किंमत द्यावी लागत नाही. “मी हे करू शकत नाही, हे फारच कठीण आहे,” असल्या विचारांपासून सावध राहा.

कधीकधी देव आपल्याला सोप्या मार्गाऐवजी कठीण मार्गाने नेतो, कारण तो आपल्यामध्ये कार्य करत असतो. आपल्या जीवनातल्या सर्वच गोष्टी जर स्वतःच्या शक्तीने करता येण्याइतक्या सोप्या असल्या, तर देवावर अवलंबून राहायला आपण कधी शिकणार?

देवाने इस्राएल लोकांना लांबच्या, कठीण मार्गाने नेले, कारण ते अजूनही भित्रे होते, आणि वचनदत्त देशात त्यांना ज्या लढाया लढायच्या होत्या, त्यासाठी त्याला त्यांना तयार करायचे होते.

पुष्कळ लोकांना वाटते की, वचनदत्त देशात जाणे म्हणजे आता अधिक लढाया नाहीत, पण हे म्हणणे चुकीचे आहे. यार्देन नदी पार करून इस्राएल लोक वचनदत्त देशाचा ताबा घेण्यास गेले तेव्हा काय काय घडले हे तुम्ही वाचाल तेव्हा तुमच्या लक्षात येईल की, त्यांना एकामागून एक लढाया लढाव्या लागल्या. पण देवाच्या सामर्थ्याने आणि त्याच्या मार्गदर्शनाखाली या सर्व लढाया ते जिंकले.

जवळचा, सोपा मार्ग उपलब्ध असतानाही देवाने त्यांना लांबच्या, कठीण मार्गाने नेले, कारण देशाचा ताबा घेताना त्यांना ज्या लढाया लढाव्या लागणार त्यासाठी ते तयार नव्हते हे त्याला माहीत होते. शत्रू समोर आल्यावर ते कदाचित पुन्हा इजिप्तला पळून जातील अशी काळजी त्याला वाटत होती. तो (देव) कोण आहे आणि ते स्वतःवर अवलंबून राहू शकत नाहीत हे त्याला त्यांना शिकवायचे होते, म्हणून त्याने त्यांना अधिक कठीण मार्गाने नेले.

एखादी व्यक्ती कठीण परिस्थितीतून जात असते, तेव्हा सर्व प्रयत्न सोडून द्यावेत असे तिला मनात वाटू लागते. आपल्या मनात आपला पराभव केला, तर आपल्या अनुभवात आपल्याला सहज हरवता येईल हे सैतानाला माहीत आहे. म्हणून आशा न सोडणे, हताश न होणे, न खचणे महत्त्वाचे आहे.

खचू नका

चांगले करण्याचा आपण कंटाळा करू नये; कारण आपण न खचलो तर यथाकाळी आपल्या पदरी पीक पडेल.

खचणे, कंटाळा करणे या गोष्टी मनाशी संबंधित आहेत. पवित्र आत्मा आपल्याला सांगतो की, आपण मनाने खचून जाऊ नये, कारण जर आपण टिकाव धरला, तर योग्य वेळी आपण कापणी करू.

येशूविषयी विचार करा. बाप्तिस्मा झाल्यानंतर आणि पवित्र आत्म्याने भरल्यावर, सैतानाकडून त्याची परीक्षा व्हावी म्हणून पवित्र आत्म्याने त्याला लगेच अरण्यात नेले. त्याने कुरकूर केली नाही, तो निराश किंवा हताश झाला नाही. त्याने नकारात्मक विचार केला नाही, किंवा तो नकारात्मक बोलला नाही. हे का घडले याचे कारण शोधत बसून तो गोंधळून गेला नाही. प्रत्येक परीक्षेत तो विजयी झाला.

परीक्षेच्या प्रसंगी ही परीक्षा किती कठीण आहे असे म्हणत चाळीस दिवस आणि रात्री तो अरण्यात भटकत राहिला नाही. त्याने त्याच्या स्वर्गीय पित्याकडून सामर्थ्य घेतले आणि विजयी झाला (लूक.४:१-१३).

प्रत्येक गोष्ट किती कठीण आहे असे आपल्या शिष्यांशी बोलत येशू देशभर फिरला अशी तुम्ही कल्पना तरी करू शकता का? वधस्तंभावर जाणे किती कठीण असेल याची त्यांच्याशी तो चर्चा करित असल्याची कल्पना तरी तुम्ही करू शकता का?

सुवार्ता गाजवत देशोदेशी फिरत असताना प्रवासात येणाऱ्या अडचणी, होणारे त्रास यांविषयी न बोलायला मी शिकले आहे.

तुम्हांला आणि मला ख्रिस्ताचे मन आहे. त्याने ज्या प्रकारे गोष्टी, परिस्थिती हाताळली तसेच आपण करू शकतो: विजयाचा विचार करित मनात तयार होणे.

दुःखसहनानंतर यश मिळते

ह्यास्तव ख्रिस्ताने देहाने दुःख सोशिले तसेच तुम्हीही तेच मनोवृत्तीरूपी शस्त्र धारण करा; कारण ज्याने देहाने दुःख सोशिले आहे तो पापापासून परावृत्त झाला आहे;

ह्यासाठी की, तुम्ही आपले उरलेले देहामधील आयुष्य माणसाच्या वासनाप्रमाणे नव्हे तर देवाच्या इच्छेप्रमाणे घालवावे.

१ पेत्र.४:१,२

कठीण प्रसंगांतून आणि गोष्टींतून कसे बाहेर पडावे याचे रहस्य हा शास्त्रभाग आपल्याला शिकवतो. या दोन शास्त्रवचनांविषयी माझे स्पष्टीकरण असे आहे:

“येशू कोणकोणत्या परिसस्थितीतून गेला, आणि त्याने देहात कसे दुःख सहन केले त्याविषयी विचार करा, म्हणजे तुमच्या कठीण परिस्थितीतून बाहेर पडण्यास तुम्हांला मदत होईल. लढाईसाठी स्वतःला शस्त्रसज्ज करा, ‘देवाला संतुष्ट करण्यात अपयशी ठरण्याऐवजी मी धीराने दुःखसहन करीन,’ असा येशूप्रमाणे विचार करा. कारण ख्रिस्ताची मनोवृत्ती धारण करून जर मी दुःख सहन केले, तर मी सोप्या गोष्टी करून, कठीण गोष्टींपासून पळ काढत केवळ स्वतःला संतुष्ट करण्यासाठी जगणार नाही. माझे दैहिक विचार आणि भावनांनुसार न जगता मी देवाच्या इच्छेनुसार देवासाठी जगेन.”

देवाच्या इच्छेनुसार जगण्यासाठी आपल्याला देहात दुःख सहन करणे आवश्यक आहे.

सतत प्रवास करत सेवा करण्याची जीवनशैली मला नेहमीच आवडते असे नाही, पण ती माझ्यासाठी देवाची इच्छा आहे आणि तिच्यानुसार मी केले पाहिजे हे मला माहित आहे. म्हणून योग्य विचारांनी स्वतःला सुसज्ज करणे मला आवश्यक आहे, नाहीतर सुरुवात होण्यापूर्वीच मी पराभूत होईन.

तुमच्या जीवनात अशी एखादी व्यक्ती असेल की जिच्यासोबत राहणे फार कठीण आहे, पण तरीदेखील त्यापासून पळून न जाता तुम्ही ते संबंध टिकवून ठेवावेत अशी देवाची इच्छा आहे हे तुम्हांला माहित असेल. अशा व्यक्तीच्या सहवासात तुम्हांला त्रास होतो, पण परिस्थितीविषयी योग्य विचार करून तुम्ही स्वतःला सज्ज करू शकता.

ख्रिस्तामध्ये समाधानी राहणे

दैन्यावस्थेत राहणे मला समजते, संपन्नतेतही राहणे समजते; हरएक प्रसंगी अन्नतृप्त असणे व क्षुधित सणे, संपन्न असणे व विपन्न असणे, ह्याचे रहस्य मला शिकविण्यात आले आहे.

मला जो सामर्थ्य देतो त्याच्याकडून मी सर्व काही करावयास शक्तिमान आहे.

फिलिप्पै.४:१२,१३

योग्य विचार आपल्याला युद्धासाठी सज्ज करतात. चुकीच्या विचारांनी युद्धात उतरणे म्हणजे शस्त्र न घेता आघाडीला जाणे. आपण जर तसे करू, तर आपण फार काळ टिकाव धरू शकणार नाही.

इस्राएली लोक कुरकूर करणारे होते. त्यांना अरण्यामध्ये चाळीस वर्षे भटकावे लागण्याचे ते एक कारण होते. त्यामुळे अकरा दिवसांच्या प्रवासाला त्यांना चाळीस वर्षे लागली. प्रत्येक

अडचण, संकट, त्रास यांविषयी ते कुरकूर करीत. प्रत्येक नवीन आव्हानाविषयी ते कुरकूर करीत. “कृपा करून आमच्यासाठी सर्व काही सोपे करा. एवढ्या कठीण गोष्टी आम्ही सहन करू शकत नाही” अशी त्यांची मानसिकता होती.

पुष्कळ विश्वासणारे रविवारी योद्धे आणि सोमवारी कुरकूर करणारे आहेत हे अलीकडेच माझ्या लक्षात आले. रविवारी चर्चमध्ये ते सर्व लोकांसोबत खूप चांगले बोलतात. पण ज्यांच्यावर इंप्रेशन पाडावे असे आजूबाजूला कोणी नाही असे पाहून सोमवारी ते लहानातल्या लहान परीक्षेतही नापास होतात.

जर तुम्ही कुरकूर करणारे असाल तर मला जो सामर्थ्य देतो त्याच्याकडून मी सर्व काही करावयास शक्तिमान आहे (फिलिप्पै.४:१३) असे म्हणणारी नवीन चित्तवृत्ती धारण करा.

प्रकरण

19

“माझा नाईलाज आहे; कुरकूर करणे,
दोष शोधणे आणि तक्रार करणे
यांचे मला व्यसन लागले आहे”

चुकीची मानसिकता #4

“माझा नाईलाज आहे; कुरकूर करणे, दोष शोधणे आणि तक्रार करणे यांचे मला व्यसन लागले आहे”

प्रकरण
19

चुकीची मानसिकता #4

आपल्या कठीण समयात देवाचे गौरव करण्याचा दृष्टीकोन जोपर्यंत आपण शिकत नाही, तोपर्यंत आपली सुटका होत नाही. दुःखसहनामुळे देवाचे गौरव होत नाही, तर त्या वेळी आपण बाळगलेला धार्मिक दृष्टीकोन देवाला संतोष देतो आणि त्यामुळे त्याला गौरव मिळते.

या वचनांतून देव तुम्हांला आणि मला जे देऊ इच्छितो ते आपल्याला मिळवायचे असेल तर आपण ही वचने सावकाश वाचावी. प्रत्येक वाक्य चांगले आत्मसात करावे. मी या वचनांचा अनेक वर्षे अभ्यास केला. ख्रिस्ताने माझे दुःख, माझ्या वेदना, माझी शिक्षा स्वतःवर घेतली असूनदेखील, (यशया ५३:३-६) आम्ही दुःखसहन करतो तेव्हा देवाला आनंद का वाटतो हे त्यातून मला समजले आहे.

१ पेत्रमधील या वचनांमध्ये दुःखसहन हा महत्त्वाचा मुद्दा नाही, तर दुःखसहन बाळगतानाचा आपला दृष्टीकोन महत्त्वाचा आहे हे मला बरीच वर्षे समजले नव्हते.

या शास्त्रभागातील “निमूटपणे” हा शब्द लक्षात घ्या. हे वचन सांगते की, कोणी जर आपल्यावर अन्याय केला असेल, आणि आपण तो निमूटपणे सहन केला तर त्यामुळे देवाला आनंद होतो. निमूटपणे सहन करण्याचा आपला दृष्टीकोन देवाला आनंद देतो.

येसू आपले उदाहरण

कारण ह्याचकरिता तुम्हांस पाचारण करण्यात आले आहे; कारण ख्रिस्तानेही तुम्हांसाठी दुःख भोगिले आणि तेणेकरून तुम्ही त्याच्या पावलांवर पाऊल ठेवून चालावे म्हणून त्याने तुम्हांकरिता कित्ता घालून दिला आहे;

जर कोणी अन्याय सोसताना
परमेश्वराचे स्मरण ठेवून दुःखे सहन
करितो तर ते उचित आहे.
कारण पाप केल्याबद्दल मिळालेले ठोसे
तुम्ही निमूटपणे सहन केल्यास त्यात
काय मोठेपणा? पण चांगले केल्याबद्दल
दुःख भोगणे व ते निमूटपणे सहन करणे
हे देवाच्या दृष्टीने उचित आहे.

१ पेत्र. २:१९, २०

त्याने पाप केले नाही, आणि त्याच्या मुखात कपट आढळले नाही; त्याची निंदा होत असता त्याने उलट निंदा केली नाही; दुःखे भोगीत असता त्याने धमकाविले नाही; तर यथार्थ न्याय करणाऱ्यांकडे स्वतःला सोपवून दिले.

१ पेत्र. २:२१-२३

येशूने गौरवाने, कुरकूर न करता, शांतपणे, परिस्थिती कशीही दिसत असली तरी देवावर विश्वास ठेवून दुःखसहन केले. प्रत्येक परिस्थितीत तो सारखाच राहिला. गोष्टी साध्यासोप्या होत्या तेव्हा त्याने निमूटपणे प्रतिसाद दिला असे नाही आणि त्या कठीण किंवा अन्यायी होत्या तेव्हा असहनशीलतेने प्रतिसाद दिला असे नाही.

वरील वचने आपल्याला सांगतात की, येशू हा आपले उदाहरण आहे. कसे जगावे हे आपल्याला शिकवण्यासाठी तो आला. आपण इतर लोकांसमोर कसे वागतो त्यामुळे कसे वागावे हे त्यांना समजते. आपण आपल्या मुलांना शब्दांपेक्षा अधिक उदाहरणाने, आचरणाने शिकवतो. सर्व लोकांनी वाचावे असे जिवंत पत्र आपण असले पाहिजे (२ करिंथ. ३:२, ३), या अंधाच्या जगात तेजाने प्रकाशावे (फिलिप्यै. २:१५).

नम्रता, सौम्यता आणि सहनशीलता यांसाठी पाचारण

ह्यास्तव मी जो प्रभूमध्ये बंदिवान तो मी तुम्हांला विनवून सांगतो की, तुम्हांला झालेल्या पाचारणास शोभेल असे चाला;

पूर्ण नम्रता, सौम्यता व सहनशीलता दाखवून एकमेकांना प्रीतीने वागवून घ्या.

इफिस. ४:१, २

नम्रतेने, धीराने दुःखसहन करण्याविषयीचा माझा मुद्दा स्पष्ट करण्यासाठी सुंदर उदाहरण ठरेल अशी परिस्थिती काही दिवसांपूर्वी माझ्या कौटुंबिक जीवनात निर्माण झाली.

आमचा मुलगा डॅनिएल डोमिनिकन रिपब्लिकची मिशन ट्रीप आटोपून परत आला होता. त्याच्या सर्व अंगावर पुरळ उठले होते, काही मोठे फोडदेखील आले होते. डोमिनिकन रिपब्लिकमधील एका विषारी वेलीचा स्पर्श झाल्यामुळे हे झाले असे सांगण्यात आले होते. त्याची तब्येत इतकी खराब दिसत होती की, त्याला नक्की काय झाले हे तपासून पाहण्याचा आम्ही निर्णय घेतला. आमचे फॅमिली डॉक्टर त्या दिवशी बाहेर गेले होते, म्हणून आम्ही त्यांची अपॉइन्टमेन्ट घेतली.

आमची मुलगी सॅन्ड्रा हिने ती अपॉइन्टमेन्ट घेतली. त्या दिवशी आम्ही सर्वजण कामात फार व्यस्त होतो. पंचेचाळीस मिनिटे गाडी चालवून सॅन्ड्राने डॅनिएलला दवाखान्यात नेले. पण तेथल्या नर्सने तिला सांगितले, अल्पवयीन मुलांचे पालक सोबत असल्याशिवाय आम्ही पेशंटला तपासत नाही.

सॅन्ड्राने तिला सांगितले की, मी माझ्या भावाला घेऊन येणार आहे असे फोनवरून अपॉइन्टमेन्ट घेताना स्पष्ट सांगितले होते. पण नर्स तिच्या म्हणण्यावर ठाम राहिली.

त्या वेळी सॅन्ड्रा चिडू शकत होती. भरपूर काम असूनही ती तेथे आली होती. तिचे प्रयत्न व्यर्थ होते. पुन्हा पंचेचाळीस मिनिटे गाडी चालवत तिला परत यावे लागणार होते. हा सर्व तिच्या वेळेचा अपव्यय होता.

तिला शांत राहण्यास देवाने मदत केली. तिने तिच्या वडलाला फोन केला. ते त्यांच्या आईला म्हणजे तिच्या आजीला भेटायला गेले होते. “ठीक आहे, मी येतो” असे त्यांनी म्हटले. का कोणास ठाऊक पण तिकडे जाता जाता आमच्या ऑफिसकडे यावे आणि माझी काही पुस्तके व टेप्स घेऊन जाव्या असे त्यांना वाटले. त्यांनी तसे केले.

दवाखान्यात गेल्यावर रजिस्टरमध्ये नोंद करणाऱ्या स्त्रीने त्यांना विचारले, तुम्ही जॉयस मायरचे पती आहात का? त्यांनी होय म्हटल्यावर ती म्हणाली, मी जॉयसचा कार्यक्रम टीव्हीवर रोज पाहते. डेव्ह थोडा वेळ तिच्याशी बोलला आणि मग त्याने तिला भावनिक आरोग्यावरील माझे एक पुस्तक दिले.

माझा सांगायचा मुद्दा म्हणजे त्या दिवशी जर सॅन्ड्रा चिडली असती तर? तिची साक्ष खराब झाली असती. जी स्त्री मला टीव्हीवर पाहत होती, तिचे आध्यात्मिक नुकसान झाले असते.

आज जगात पुष्कळ लोक देवाला शोधण्याचा प्रयत्न करीत आहेत, आणि आपण त्यांना काय सांगतो यापेक्षा काय दाखवतो हे जास्त महत्त्वाचे आहे. आपण तोंडी सुवार्ता सांगितली पाहिजे हे खरे आहे, पण आपल्या वागणुकीने तिला तडा जाऊ देऊ नये.

या परिस्थितीत सॅन्ड्राने धीराने दुःख सहन केले. आपण अशा प्रकारे वागावे आणि अशा प्रकारचा दृष्टीकोन बाळगावा असे देवाचे वचन आपल्याला सांगते.

योसेफाचे दुःखसहन

त्यांच्यापुढे त्याने एक मनुष्य पाठविला; योसेफ दास म्हणून विकला गेला;

त्यांनी बेड्या घालून त्याच्या पायाला इजा केली; लोखंड त्याच्या जिव्हारी लागले;

त्याच्या सांगण्याप्रमाणे घडून येईपर्यंत, परमेश्वराच्या वचनाने त्याला पारखिले.

स्तोत्र. १०५:१७-१९

योसेफाच्या भावांनी त्याला कशी वाईट वागणूक दिली ते पाहा. त्यांनी त्याला गुलाम म्हणून विकले आणि जंगली श्वापदाने त्याला मारले असे त्याच्या पित्याला सांगितले. पोटीफर नावाच्या एका श्रीमंत माणसाने त्याला विकत घेतले, त्याने त्याला गुलाम म्हणून आपल्या घरी नेले. देवाने योसेफावर कृपा केली, त्याच्या सर्व कामांत त्याला यश दिले. लवकरच त्याला मालक त्याच्यावर खूप झाला.

योसेफाची प्रगती होत गेली. पण दुसरी एक अन्यायकारक गोष्ट त्याच्या बाबतीत घडली. पोटीफरच्या पत्नीने त्याला व्यभिचारात पाडण्याचा प्रयत्न केला, पण तो देवभिरू माणूस होता. त्याने तिला प्रतिसाद दिला नाही. तिने तिच्या पतीला खोटेच सांगितले की, योसेफाने माझ्याशी अतिप्रसंग करण्याचा प्रयत्न केला. न केलेल्या गोष्टीसाठी योसेफाला तुरुंगात पडावे लागले.

तुरुंगात असताना त्याने इतरांना मदत करण्याचा प्रयत्न केला. त्याने कधीही कुरकूर केली नाही. दुःखसहनात त्याचा दृष्टीकोन योग्य असल्यामुळे यथावकाश देवाने त्याची सुटका करून त्याला उच्च स्थान दिले. इजिप्तमध्ये फारोच्या खालोखाल त्याच्या हाती अधिकार आला.

देवाने योसेफाच्या भावांना दुष्काळात धान्यासाठी योसेफाकडे यायला लावले. पुन्हा एकदा योसेफाने योग्य दृष्टीकोन बाळगला त्याने भावांना वाईट वागणूक दिली नाही. त्याने त्यांना म्हटले तुम्ही माझे नुकसान करू पाहिले पण देवाने माझे कल्याण केले (पाहा उत्पत्ती अध्याय ३९-५०).

कुरकूर करण्यामधील धोके

त्यांच्यापैकी कित्येकांनी प्रभूची परीक्षा पाहिली आणि ते सापांच्या योगे नाश पावले; तेव्हा आपण प्रभूची परीक्षा पाहू नये.

त्यांच्यापैकी कित्येकांनी कुरकूर केली आणि ते संहारकर्त्याकडून नाश पावले, तेव्हा तुम्ही कुरकूर करू नका.

ह्या गोष्टी उदाहरणादाखल त्यांच्यावर गुदरल्या आणि जे आपण युगांच्या समाप्तीप्रत येऊन पोहंचलो आहोत त्या आपल्या बोधासाठी त्या लिहिल्या आहेत.

१ करिंथ.१०:९-११

योसेफ आणि इस्राएली लोक यांच्यातील फरक या शास्त्रभागावरून आपल्या लक्षात येतो. त्याने कुरकूर केली नाही, पण इस्राएली लोकांनी मात्र बारीकसारीक गोष्टीतही कुरकूर केली. कुरकूर करण्यामधील धोके पवित्र शास्त्रात अगदी स्पष्टपणे सांगितले आहेत.

संदेश सरळ आहे. इस्राएलाच्या कुरकुरीमुळे शत्रूला वाव मिळाला आणि त्याने येऊन त्यांचा नाश केला. त्यांनी देवाच्या चांगुलपणासाठी त्याची स्तुती केली पाहिजे होती, पण त्यांनी केली नाही आणि त्याची किंमत त्यांनी भरली.

आपण जर तसे वागलो तर आपले काय होईल हे आपल्याला सांगण्यासाठी हा वृत्तान्त लिहिला आहे असे नमूद केले आहे.

तुम्ही आणि मी जोपर्यंत मनात कुरकूर करीत नाही, तोपर्यंत आपल्या मुखाने आपण कुरकूर करीत नाही. कुरकूर करणे ही निश्चितच चुकीची किंवा रानातील मानसिकता आहे. वचनदत्त देशात जाण्यापासून ती आपल्याला रोखते.

येशू आपले उदाहरण, आपला कित्ता आहे, त्याने जसे केले तसे आपण केले पाहिजे.

इस्राएली लोकांनी कुरकूर केली आणि ते रानातच राहिले.

येशूने स्तुती केली आणि त्याला मृतांतून उठवण्यात आले.

स्तुती आणि आभारप्रदर्शनाचे सामर्थ्य आपल्या लक्षात येते, तसेच कुरकुरीमधील सामर्थ्यही लक्षात येते. होय, कुरकूर, दोष शोधणे, टीका करणे यात सामर्थ्य आहे, पण ते नकारात्मक सामर्थ्य आहे. जेव्हा जेव्हा आपण आपल्या मनात आणि तोंडात यांपैकी एकाला वाव देतो तेव्हा आपण सैतानाला आपल्यावर अधिकार देतो. देवाने त्याला हा अधिकार आपल्यावर दिलेला नाही.

कुरकूर करू नका, एकमेकांचे दोष शोधू नका

जे काही तुम्ही कराल ते कुरकूर व वादविवाद न करिता करा;

ह्यासाठी की, ह्या कुटिल व विपरित पिढीत तुम्ही निर्दोष व निरुपद्रवी अशी

देवाची निष्कलंक मुले असे व्हावे. त्या लोकांमध्ये तुम्ही जीवनाचे वचन पुढे करून दाखविताना ज्योतीसारखे जगात दिसता.

फिलिप्यै. २:१४, १५

कधी कधी असे वाटते की, सर्व जगच कुरकूर करीत आहे. जगात खूप कुरकूर आहे आणि कृतज्ञता मात्र खूप कमी आहे. लोक त्यांच्या कामाविषयी कुरकूर करतात, त्यांच्या अधिकाऱ्यांविद्ध कुरकूर करतात. आपल्याला नियमित काम आहे, राहायला घर आहे यासाठी आभारी असण्याऐवजी ते कुरकूर करतात.

या कामामध्ये त्रुटी किंवा दोष असले तरी ते मिळाल्यावर या बहुतांश गरीबबिचाऱ्या लोकांना खूप आनंद होईल. नियमित उत्पन्न मिळावे, आपल्या स्वतःच्या घरात राहायला मिळावे आणि आपले स्वतःच्या घरात अन्न शिजवता यावे आणि स्वतःचे देव बनवता यावेत म्हणून आपल्या अपरिपक्व, नादान मालकाशी जुळवून घ्यायला ते एका पायावर तयार होतील.

कदाचित तुम्हांला चांगल्या पगाराच्या नोकरीची गरज असेल, कदाचित तुमचा बॉस तुमच्याशी खरेच खडूसपणे वागत असेल. ही दुःखाची गोष्ट आहे, पण कुरकूर करणे हा त्यातून बाहेर पडण्याचा मार्ग नाही.

चिंताक्रांत होऊ नका किंवा काळजी करू नका - प्रार्थना करा आणि उपकार माना!

कशाविषयीही चिंताक्रांत होऊ नका तर सर्व गोष्टींविषयी प्रार्थना व विनंती करून आभारप्रदर्शनासह आपली मागणी देवाला कळवा.

फिलिप्यै. ४:६

आपल्या समस्या कशा सोडवाव्या हे पौल या वचनात शिकवतो. सर्व गोष्टींविषयी प्रार्थना व आभारप्रदर्शन करा असे तो आपल्याला सांगतो.

देवाने हेच तत्त्व मला पुढील प्रकारे शिकवले : “जॉयस, जे तुझ्याकडे आहे त्यासाठी जर तू माझी कृतज्ञ नाहीस, तर मी तुला दुसऱ्या गोष्टी का द्याव्यात? तू कुरकूर करावी म्हणून मी तुला काहीतरी का द्यावे?”

आपण आपल्या प्रार्थना आभारप्रदर्शनासह करणार नाही, तर आपल्याला हवा तसा प्रतिसाद मिळणार नाही. कुरकुरीसह प्रार्थना करा असे पवित्र शास्त्र सांगत नाही. ते म्हणते, आभारप्रदर्शनासह आपली मागणी देवाला कळवा.

एखादी परिस्थिती आपल्या इच्छेनुसार झाली नाही, किंवा एखादी व्यक्ती आपल्या इच्छेनुसार वागली नाही, किंवा एखाद्या गोष्टीसाठी आपल्या अपेक्षेपेक्षा जास्त काळ थांबावे लागले, तर कुरकूर करणे, रडगाणे गाणे, दुसऱ्यांचे दोष शोधणे आणि तक्रार करणे यांसारख्या गोष्टी होतात. अशा प्रसंगी धीर धरायला प्रभू देव आपल्याला सांगतो.

धीर म्हणजे थांबण्याची क्षमता नव्हे, तर प्रतीक्षा करित असताना चांगला दृष्टीकोन बाळगण्याची क्षमता हे माझ्या लक्षात आले आहे.

कुरकूर करणे, नकारात्मक गोष्टी बोलणे यांसारख्या गोष्टी आपण गंभीरपणे घेतल्या पाहिजेत. आपले मन आणि तोंड त्यांच्या स्वाधीन करणे किती धोकादायक आहे हे देवाने मला दाखवले आहे असा माझा प्रामाणिक विश्वास आहे.

अनुवाद १:६ मध्ये देवाने इस्राएली लोकांना म्हटले, ...तुम्ही या डोंगरवटीत राहिल्यास बरेच दिवस झाले. कदाचित एकाच डोंगराभोवती तुम्ही पुष्कळ फेऱ्या मारल्या असतील आणि आता पुढे जाण्यास तयार झाला असाल. तसे असेल तर, तुमचे विचार आणि तुमचे संभाषण जोपर्यंत कुरकुरीने भरलेले आहे तोपर्यंत तुम्ही पुढे प्रगती करू शकणार नाही हे लक्षात घेणे तुमच्यासाठी चांगले आहे.

कुरकूर न करणे सोपे आहे असे मी म्हटले नाही, पण तुम्हांला ख्रिस्ताचे मन आहे. मग त्याचा जास्तीत जास्त फायदा का करून घेऊ नये?

प्रकरण

20

“कोणत्याही गोष्टीसाठी मला थांबायला लावू
नका, मला सर्वकाही आताच पाहिजे”

चुकीची मानसिकता #5

“कोणत्याही गोष्टीसाठी मला थांबायला लावू नका, मला सर्वकाही आताच पाहिजे”

प्रकरण
20

चुकीची मानसिकता #5

अधीरता हे गर्वाचे फळ आहे. गर्विष्ठ मनुष्य कोणत्याही गोष्टीसाठी योग्य दृष्टीकोन बाळगून थांबू शकत नाही असे वाटते. आपण मागच्या प्रकरणात पाहिले की, धीर धरणे म्हणजे वाट पाहण्याची क्षमता नव्हे, तर वाट पाहत असताना योग्य दृष्टीकोन बाळगणे.

“तुम्हांला शक्य झाले तर धीर धरा” असे हा शास्त्रभाग सांगत नाही, तर तो म्हणतो की, “...पर्यंत धीर धरा.” वाट पाहणे, धीर धरणे हा जीवनाचा भाग आहे. काही लोक योग्य प्रकारे धीर धरत नाहीत, तरीदेखील एखादी गोष्ट मिळण्यापेक्षा तिची वाट पाहण्यात आपण जीवनाचा अधिक वेळ घालवतो.

मला हे म्हणायचे आहे की, आपण विश्वासाने देवाजवळ प्रार्थनेत काही मागतो, आणि मग ते प्रत्यक्षात येण्यासाठी वाट पाहतो. जेव्हा प्रार्थनेचे उत्तर मिळते तेव्हा आपण आनंद करतो, कारण ज्याची आपण वाट पाहत होतो ते आपल्याला मिळाले आहे.

पण, आपण ध्येयाने प्रेरित होणारे लोक असल्यामुळे पुढे वाटचाल करण्यासाठी आपल्यापुढे सतत काही ना काही ध्येय असावे लागते, त्यामुळे दुसऱ्या कशासाठी तरी देवावर विश्वास ठेवण्याची व त्याच्याकडे मागण्याची प्रक्रिया आपण पुन्हा सुरू करतो आणि पुन्हा दुसरे काहीतरी ध्येय समोर येईपर्यंत आपण वाट पाहत राहतो.

मग आपण पुन्हा देवाकडे विश्वासाने काहीतरी मागतो आणि त्याचे उत्तर मिळेपर्यंत वाट पाहतो.

या परिस्थितीविषयी विचार केल्यावर माझ्या लक्षात आले की, स्वीकारण्यापेक्षा, मिळण्यापेक्षा मी वाट पाहण्यात जास्त वेळ घालवते. म्हणून मी ठरवले की, केवळ मिळाल्यानंतर आनंद करू नये, तर वाट पाहताना देखील आनंद करावा.

अहो बंधूंतो, प्रभूच्या आगमनापर्यंत धीर धरा. पाहा, शेतकरी भूमीच्या मोलवान पिकाची वाट पाहत असता, त्यास पहिला व शेवटला पाऊस मिळेपर्यंत त्याविषयी तो धीर धरतो.

याकोब.५:७

आपल्याला ज्या ठिकाणी जायचे आहे, त्या ठिकाणी जात असताना मार्गात आपण जेथे कोठेही असू तेथे आनंद करायला आपण शिकले पाहिजे.

गर्व धीराला रोखतो

कारण मला प्राप्त झालेल्या कृपादानांवरून मी तुम्हांपैकी प्रत्येक जणाला असे सांगतो की, आपल्या योग्यतेपेक्षा स्वतःला अधिक मानू नका, तर देवाने प्रत्येकाला वाटून दिलेल्या विश्वासाच्या परिमाणानुसार मर्यादित स्वतःला माना.

रोम.१२:३

धीराने वाट कशी पाहावी हे जर माहित नसेल तर वाट पाहताना आनंद करणे अशक्य आहे. गर्व मनुष्याला वाट पाहण्यापासून रोखतो कारण गर्विष्ठ मनुष्य स्वतःला खूप श्रेष्ठ समजतो. आपण श्रेष्ठ असल्यामुळे आपल्याला कोणत्याही गोष्टीसाठी थांबण्याची गरज नाही असे त्याला वाटते.

आपण स्वतःला कमी लेखू नये, स्वतःविषयी वाईट दृष्टीकोन बाळगू नये, तसेच आपण स्वतःला श्रेष्ठही मानू नये. जेथून आपण इतरांकडे तुच्छतेने पाहू इतक्या उंचीवर स्वतःला नेणे धोकादायक आहे. आपल्याला पाहिजे त्या प्रकारे किंवा आपल्याला वाटते तितक्या लवकर जर ते काही करत नसतील, तर आपण धीर, संयम बाळगला पाहिजे.

नम्र मनुष्य अधीरतेचा दृष्टीकोन बाळगणार नाही.

वास्तववादी व्हा!

माझ्या ठायी तुम्हांला शांती मिळावी म्हणून मी तुम्हांला ह्या गोष्टी सांगितल्या आहेत. जगात तुम्हांला क्लेश होतील, तरी धीर धरा; मी जगाला जिंकले आहे.

योहान.१६:३३

आमच्या मनाचा उपयोग करण्याचा सैतानाचा दुसरा एक मार्ग म्हणजे, वास्तववादी किंवा व्यवहारी विचारसरणीऐवजी आदर्शवादी विचारसरणीद्वारे आम्हांला उतावळेपणाच्या वागणुकीसाठी प्रवृत्त करणे.

आमच्याशी संबंधित असणारी प्रत्येक गोष्ट, प्रत्येक परिस्थिती आणि नातेसंबंध हे नेहमीच परिपूर्ण असले पाहिजेत, त्यात असुविधा, अडखळणे नसावीत, कुरूप लोकांशी

संबंध येऊ नयेत असली काही कल्पना आपल्या डोक्यात आली, तर आपण स्वतःच्या पतनासाठी स्वतःला सज्ज करतो. किंवा खरे पाहता, चुकीच्या विचारसरणीद्वारे सैताना आम्हांला पाडण्यासाठी सापळा लावतो असे मी म्हटले पाहिजे.

आपण नकारात्मक विचारसरणीचे असावे असे मी सुचवत नाही; सकारात्मक दृष्टीकोन आणि विचार यांवर माझा ठाम विश्वास आहे. पण आपल्या जीवनात फारच थोड्या गोष्टी अगदी परिपूर्ण असतात हे लक्षात घेण्याइतपत आपण वास्तववादी असले पाहिजे असे मला म्हणायचे आहे.

जवळजवळ दर शनिवार रविवारी मी आणि माझा पती परिसंवाद (सेमिनार) घेण्यासाठी निरनिराळ्या शहरांत जातो. पुष्कळदा आम्ही हॉटेलातील नृत्यगृह किंवा सार्वजनिक सभेचा हॉल भाड्याने घेतो. या ठिकाणांची व्यवस्था सुरळीत नसेल - उदा. एअर कंडिशनिंग व्यवस्थित चालत नसेल किंवा अजिबातच चालत नसेल, कॉन्फरन्स रूममध्ये अपुरी प्रकाशव्यवस्था, कुशन फाटलेल्या खुर्चा किंवा आदल्या रात्री झालेल्या लग्नाच्या रिसेप्शनच्या केकचे तुकडे जमिनीवर तसेच पडलेले असतील - तर पूर्वी मी फार अस्वस्थ होत असे.

या खोल्यांसाठी आम्ही पुष्कळ भाडे भरलेले आहे, त्या आम्हांला चांगल्या अवस्थेत मिळतील या विश्वासाने आम्ही त्या भाड्याने घेतल्या आहेत असे मला वाटायचे आणि परिस्थिती तशी नसेल तर माझी फार चिडचिड व्हायची. जी ठिकाणे आम्ही भाड्याने घेतो ती स्वच्छ आणि आरामदायक असावीत याची आम्ही काटेकोरपणे खातरी करून घ्यायचा प्रयत्न करत असू, तरीदेखील ७५ टक्के वेळा आमच्या अपेक्षेपेक्षा काही ना काही त्रुटी त्यात राहत असत.

हॉटेलात प्रवेश केल्यानंतर आमच्या स्टाफला ताबडतोब खोल्या दिल्या जातील असे आश्वासन पुष्कळदा दिले जात असे, पण जेव्हा आमचे सेवक तेथे जात तेव्हा खोल्या उपलब्ध होईपर्यंत त्यांना कित्येक तास थांबावे लागत असे. आमच्या सभांच्या वेळा काय काय आहेत हे आम्ही हॉटेलच्या कर्मचाऱ्यांना पुनःपुन्हा सांगितले, त्यांना छापिल साहित्य देऊन तारखा आणि वेळ यांवर व्यवस्थित खुणा करून त्यांना दाखवले तरी बरेचदा ते चुकीची माहिती देत असत. कधीकधी हॉटलेचा नोकरवर्ग उद्धट आणि आळशी असे. पुष्कळदा सेमिनारसाठी आम्ही मागवलेल्या जेवणाऐवजी निराळेच पदार्थ समोर येत असत.

मला एक प्रसंग आठवतो. आमच्या विश्वासणाऱ्या स्त्रियांसाठी (सुमारे आठशे स्त्रिया) जी मिठाई दिली गेली तिच्यात रम (एक प्रकारचे मद्य) होती. किचनमधल्या कामगारांचा

गोंधळ झाला होता. लढ्याच्या रिसेप्शनसाठी जी मिठाई पाठवायची ती चुकून आमच्याकडे पाठवली गेली. मिठाईमध्ये दारूची चव लागते म्हणून स्त्रिया जेव्हा आमच्याकडे तक्रार करू लागल्या तेव्हा आमची अवस्था विचित्र झाली हे वेगळे सांगायला नको.

अशा अनेक गोष्टी मी सांगू शकते, पण महत्त्वाचा मुद्दा हा आहे की, परिपूर्ण ठिकाण, परिपूर्ण लोक आणि परिपूर्ण सेमिनार असा अनुभव आम्हांला फार क्वचित वेळा आला.

अशा परिस्थितींमध्ये मी इतक्या उतावळेपणे, अधीरतेने, वाईट प्रकारे का वागते याचे कारण सरतेशेवटी माझ्या लक्षात आले, ते म्हणजे, मी वास्तववादी न होता आदर्शवादी होते.

अपयश यावे म्हणून मी योजना करत नाही, पण 'या जगात तुम्हांला क्लेश, त्रास, संकटे, निराशा यांना तोंड द्यावे लागेल' हे येशूचे म्हणणे मी लक्षात ठेवते. या गोष्टी पृथ्वीवर आपल्या जीवनाचा - विश्वासणाऱ्यांच्या तसेच अविश्वासणाऱ्यांच्या - भाग आहेत. पण आपण जर देवाच्या प्रीतीत राहू, आत्म्याची फळे देत राहू तर जगातील कोणत्याही आपत्ती आपले नुकसान करू शकणार नाहीत.

धीर: सहन करण्याचे सामर्थ्य

ह्यास्तव तुम्ही देवाचे पवित्र व प्रिय असे निवडलेले लोक आहा, म्हणून करुणायुक्त हृदय, ममता, सौम्यता, लीनता, सहनशीलता ही धारण करा.

कलस्सै. ३:१२

सर्व परिस्थितीत मी कशा प्रकारे वागले पाहिजे याचे स्वतःला स्मरण करून देण्यासाठी मी हा शास्त्रभाग नेहमी वाचत असते. धीर धरणे म्हणजे प्रतीक्षा करण्याची क्षमता नव्हे, तर प्रतीक्षा करीत असताना चांगला दृष्टीकोन बाळगणे याची आठवण मी स्वतःला करून देते.

परीक्षांमुळे धीर उत्पन्न होतो

माझ्या बंधूनों, नाना प्रकारच्या संकटांनी तुमची परीक्षा होते तेव्हा तुम्ही केवळ आनंदच माना.

तुम्हांस ठाऊक आहे की, तुमच्या विश्वासाची परीक्षा उतरल्याने धीर उत्पन्न होतो.

आणि धीराला आपले कार्य पूर्ण करू द्या, ह्यासाठी की, तुम्ही कशातही उणे न होता तुम्हांला अखंड परिपूर्णता प्राप्त व्हावी.

याकोब. १:२-४

धीर (सहनशीलता) हे आत्म्याचे एक फळ आहे (गलती.५:२२). नवीन जन्म झालेल्या प्रत्येक व्यक्तीच्या आत्म्यात ते ठेवले जाते. देवाच्या लोकांनी धीराने वागावे हे त्याच्या दृष्टीने फार महत्त्वाचे आहे. त्याच्या लोकांमधून त्याचे व्यक्तित्व लोकांना दिसावे अशी त्याची इच्छा आहे.

याकोबाच्या पत्राचा पहिला अध्याय शिकवतो की, जेव्हा आपण परिपूर्ण होऊ तेव्हा आपल्याला कशाचीही उणीव भासणार नाही. सहनशील माणसावर सैतान नियंत्रण ठेवू शकत नाही.

तसेच हा अध्याय हेही शिकवतो की, आपल्यावर संकटे, अडचणी, परीक्षा येतील तेव्हा आपण आनंद करावा. या वेगवेगळ्या परीक्षांचा उपयोग देव आपल्यामध्ये धीर उत्पन्न करण्यासाठी करतो हे लक्षात ठेवा.

माझ्या स्वतःच्या जीवनातील निरनिराळ्या परीक्षांमुळे माझ्यात सहनशीलता, धैर्य निर्माण झाले, पण त्यापूर्वी माझ्यातील गर्व, राग, बंडखोरी, स्वतःची कीव करणे, कुरकूर करणे आणि इतर अनेक दुर्गुण बाहेर टाकले गेले हे माझ्या अनुभवास आले. म्हणजे संयम, सहनशीलता येण्यापूर्वी या गोष्टींचा सामना करून त्या काढून टाकल्या पाहिजेत.

परीक्षा की गैरसोय?

मग होर डोंगराजवळून कूच करून अदोम देशाला वळसा घालून जावे म्हणून त्यांनी तांबड्या समुद्राचा मार्ग धरिला; त्या वाटेमुळे लोकांचे मन फार अधीर झाले.

गणना २१:४

अधीरता या चुकीच्या मानसिकतेमुळे इस्राएल लोक रानात चाळीस वर्षे भटकत राहिले.

थोडीशी गैरसोय झाली तरी हे लोक धीर धरू शकत नव्हते, मग ते वचनदत्त देशातील लोकांना हाकलून देऊन त्या देशाचा ताबा घेण्यास तयार कसे झाले असते?

पवित्र आत्मा तुमच्यामध्ये धीराचे फळ विकसित करीत असताना तुम्ही त्याला सहकार्य करावे असे माझे तुम्हांला सांगणे आहे. तुम्ही त्याला जितका विरोध कराल, तितका या प्रक्रियेला उशीर लागेल. सर्व प्रकारच्या परीक्षांत धीराने प्रतिसाद द्यायला शिका म्हणजे तुम्ही गुणवान, आनंदी जीवन जगत असल्याचे तुमच्या लक्षात येईल.

धीराचे आणि सहनशीलतेचे महत्त्व

तुम्ही देवाच्या इच्छेप्रमाणे वागून वचनानुसार फलप्राप्ती करून घ्यावी, म्हणून तुम्हांला सहनशक्तीचे अगत्य आहे.

इब्री.१०:३६

हे वचन आपल्याला सांगते की, धीर आणि सहनशक्ती यांशिवाय आपण देवाच्या वचनानुसार फलप्राप्ती करून घेऊ शकत नाही. तसेच इब्री.६:१२ आपल्याला सांगते की, केवळ विश्वास आणि धीरामुळे आपल्याला देवाची अभिवचने प्राप्त होतात.

गर्विष्ठ मनुष्य स्वतःच्या दैहिक शक्तीवर विसंबून राहतो आणि सर्व काही स्वतःच्या वेळेत घडवून आणण्याचा प्रयत्न करतो. गर्व म्हणतो, “आता मी तयार आहे!”

नम्रता म्हणते, “देव सर्व काही जाणतो, आणि तो कधीही विलंब करणार नाही!”

नम्र मनुष्य धीराने वाट पाहतो, स्वतःच्या शक्तीवर अवलंबून राहण्यात त्याला “आदरयुक्त भय” वाटते. पण गर्विष्ठ मनुष्य एकामागून एक प्रयत्न करतो, पण त्यात त्याला यश येत नाही.

सरळ मार्ग हा आपल्याला उद्दिष्टांकडे नेणारा सर्वात जवळचा मार्ग असतोच असे नाही

मनुष्याला एक मार्ग सरळ दिसतो, पण त्याच्या शेवटास मृत्युपथ फुटतात.

नीती.१६:२५

आध्यात्मिक जगात सरळ रेष ही आपण आणि जेथे आपण असायला हवे यातील सर्वात कमी अंतर असतेच असे नाही हे आपण शिकले पाहिजे.

आपल्या उद्दिष्टांकडे आपल्याला वळसे घालून जावे लागत आहे असे वाटले तरी आपण धीर धरायला आणि प्रभूची प्रतीक्षा करायला शिकले पाहिजे.

जगात आज पुष्कळ दुःखी, मागणी पूर्ण न झालेले ख्रिस्ती लोक आहेत कारण धीराने परमेश्वराची वाट पाहण्यापेक्षा, तो त्याच्या योग्य वेळी उत्तर देईल याची वाट न पाहता ते स्वतःच काहीतरी प्रयत्न करीत राहतात.

देव तुमच्या प्रार्थनेचे उत्तर देईल याची वाट पाहण्याचा तुम्ही प्रयत्न करीत असताना सैतान तुम्हांला “काहीतरी कर” असे सांगत राहील. तुम्ही देहाने काही तरी साध्य करण्याचा

प्रयत्न करावा असे त्याला वाटते कारण देहामुळे काही साध्य होत नाही हे त्याला माहीत आहे (योहान.६:६३; रोमय१३:१४).

अधीरता, बेचैनी हे गर्वाचे लक्षण आहे हे आपण पाहिले असून, केवळ नम्रताच हे त्यावरील उत्तर आहे.

स्वतःला लीन करा आणि देवाची वाट पाहा

ह्यास्तव देवाच्या पराक्रमी हाताखाली लीन व्हा, ह्यासाठी की, त्याने योग्य वेळी तुम्हांस उंच करावे.

१ पेत्र.५:६

स्वतःला लीन करणे म्हणजे स्वतःला कमी लेखणे नव्हे. याचा सरळ अर्थ असा की, तुमचे प्रश्न, तुमच्या समस्या तुम्हीच तुमच्या शक्तीने सोडवू शकता असे समजू नका.

गर्वाने सर्व सुत्रे आपल्याच हाती घेण्याऐवजी देवाच्या पराक्रमी हाताखाली लीन व्हा. योग्य वेळ आली आहे असे त्याला वाटेल तेव्हा तो तुम्हांला उंच करील.

दैनिक उत्साहाने प्रयत्न करण्याऐवजी आपण देवाची प्रतीक्षा करतो तेव्हा “स्वतःला मरण्याची” क्रिया सुरू होते. आपण आपल्या स्वतःच्या मार्गाना, आपल्या स्वतःच्या वेळेला मरू लागतो आणि आपल्यासाठी असलेली देवाची इच्छा आणि देवाचे मार्ग यांना जिवंत होतो.

तसेच देव आपल्याला जे करायला सांगतो ते करण्यास आपण तत्पर असले पाहिजे. तसेच दैनिक गर्वाबाबत आपल्याला दैवी भय वाटले पाहिजे. लक्षात ठेवा : गर्व हे अधीरतेचे मूळ आहे. गर्विष्ठ मनुष्य म्हणतो, “कृपा करून मला कशासाठीही वाट पाहायला सांगू नका. प्रत्येक गोष्ट ताबडतोब मिळण्यास मी पात्र, लायक आहे.”

जेव्हा तुम्हांला निराश आणि अधीर होण्याचा मोह होईल तेव्हा “देवा, तुझी इच्छा तुझ्या वेळेत पूर्ण व्हावी ही माझी इच्छा आहे. मला तुला मागे टाकून पुढे जायचे नाही, तसेच मला तुझ्या मागेही राहायचे नाही. प्रभू, धीराने तुझी वाट पाहण्यासाठी माझे साहाय्य कर,” असे म्हणू लागता.

प्रकरण

21

“माझी वागणूक कदाचित चुकीची असेल,
पण त्यात माझा दोष नाही”

चुकीची मानसिकता #6

“माझी वागणूक कदाचित चुकीची असेल, पण त्यात माझा दोष नाही”

प्रकरण
21

चुकीची मानसिकता #6

स्वतःच्या कृत्यांची जबाबदारी घेण्याची इच्छा नसणे, स्वतः केलेल्या चुकांचे खापर दुसऱ्यांवर फोडणे हे अरण्यात भटकत राहण्याचे अजून एक कारण आहे.

काळाच्या सुरुवातीपासून ही समस्या आहे हे आपल्याला पाहायला मिळते. एदेन बागेत आदाम आणि हव्वेला त्यांच्या पापाबद्दल जाब विचारला तेव्हा त्यांनी एकमेकांना, देवाला, सैतानाला दोष देण्यास सुरुवात केली. अशा प्रकारे त्यांच्या कृत्यांची वैयक्तिक जबाबदारी घेणे त्यांनी टाळले.

आदाम म्हणाला, जी स्त्री तू मला सोबतीस दिली तिने त्या झाडाचे फळ मला दिले आणि ते मी खाल्ले.
परमेश्वर देव त्या स्त्रीला म्हणाला, हे तू काय केले? स्त्री म्हणाली, सपाने मला भुरळ घातली म्हणून मी ते खाल्ले.

उत्पत्ती ३:१२,१३

हा सर्व तुझा दोष आहे!

अब्रामाची बायको साराय हिजपासून त्याला काही मूलबाळ झाले नाही; तिची एक मिसरी दासी होती, तिचे नाव हागार असे होते.

साराय अब्रामाला म्हणाली, पाहा, परमेश्वराने माझी कूस बंद ठेविली आहे; तर माझ्या दासीपाशी जा; कदाचित तिजकडून माझे घर नांदते होईल. तेव्हा अब्रामाने साराय हिचा शब्द मान्य केला.

अब्रामाला कनान देशात राहून दहा वर्षे झाल्यावर त्याची बायको साराय हिने आपली मिसरी दासी हागार हिला आपला नवरा अब्राम याने बायको करावी म्हणून त्याला नेऊन दिली.

तो हागारेपाशी गेला व ती गर्भवती झाली; आपण गर्भवती झालो हे पाहून तिला आपली धनीण तुच्छ वाटू लागली.

तेव्हा साराय अब्रामाला म्हणाली, माझ्या अपमानाचा दोष आपल्या माथी; मी आपली दासी तुम्हांला अंगीकारावयास दिली, पण आपण गर्भवती आहो असे

पाहून ती मला तुच्छ लेखू लागली आहे, परमेश्वर आपल्या दोघांचा न्याय करो.

अब्राम सारायेला म्हणाला, पाहा, तुझी दासी तुझ्या हाती आहे, तुला बरे दिसेल ते तिचे कर. मग साराय तिला जाच करू लागली, तेव्हा ती तिला सोडून पळून गेली.

उत्पत्ती १६:१-६

आदाम आणि हव्वा यांच्यासारखेच दृष्य येथे आपल्याला पाहायला मिळते. मी तुम्हांला मूल देईन या देवाच्या अभिवचनाची पूर्तता होण्याची वाट पाहून पाहून ते कंटाळले होते, म्हणून त्यांनी दैहिक मार्ग अवलंबला आणि स्वतःच मार्ग काढला. पण जेव्हा त्याचा परिणाम वाईट झाला, त्यांना त्रास होऊ लागला तेव्हा ते एकमेकांना दोष देऊ लागले.

माझ्या स्वतःच्या घरात, डेव्ह आणि माझ्यामध्ये असे प्रसंग भूतकाळात मी अगणित वेळा पाहिले किंवा अनुभवले आहेत. वास्तविकतेला कधीही सामोरे जावे लागू नये म्हणून आम्ही जीवनातील खरे प्रश्न, खऱ्या समस्या जणू काय टाळत होतो.

डेव्हमध्ये बदल व्हावा म्हणून मी प्रार्थना करत होते, हे मला स्पष्ट आठवते. मी पवित्र शास्त्र वाचत होते, आणि त्याच्यातील (डेव्हमधील) जास्तीत जास्त दोष मला दिसत होते, त्याला बदलण्याची किती गरज आहे हे माझ्या लक्षात येत होते! मी प्रार्थना करत असताना देव माझ्याशी बोलला, “जॉयस खरी समस्या डेव्ह नाही, तर तू आहेस.”

ते ऐकून मी हादरून गेले. मी खूप खूप रडले. मी तीन दिवस रडत होते, कारण त्याच घरात माझ्यासोबत राहणे म्हणजे काय हे देव मला दाखवत होता. मी प्रत्येक गोष्टीवर नियंत्रण ठेवण्याचा कसा प्रयत्न करते हे त्याने मला दाखवले. मी कसा आरडाओरडा करीत असे, कशी कुरकूर करीत असे, मला खूप करणे कसे कठीण आहे, मी किती नकारात्मक आहे इ. इ. हे त्याने मला दाखवले. माझ्या गर्वाला बसलेला तो मोठा धक्का होता. पण माझी प्रभूमध्ये सुधारण्याची ती सुरुवातदेखील होती.

पुष्कळ लोकांप्रमाणे सर्व गोष्टींचा दोष मी दुसऱ्यांना किंवा माझ्या नियंत्रणाबाहेर असलेल्या परिस्थितीला देत असे. माझा छळवाद झाला म्हणून मी वाईट वागते असे मला वाटत होते. पण देवाने मला दाखवले, छळ, लैंगिक शोषणामुळे तू अशी वागत असशील, पण तसेच राहण्यासाठी ती तुझी सबब होऊ देऊ नको.”

सैतान आमच्या मनावर फार मेहनत घेतो. सत्याचा सामना करण्यास आम्हांला अटकाव व्हावा म्हणून तो आमच्या मनात त्याची तटबंदी बांधतो. सत्य आपल्याला बंधमुक्त करील आणि देवाला ही गोष्ट माहीत आहे.

आपल्या स्वतःविषयीच्या आणि आपल्या वागणुकीविषयीच्या सत्याचा सामना करणे यापेक्षा अधिक वेदनादायक भावना दुसरी कोणती असू शकेल असे मला वाटत नाही. हे यातना देणारे आहे, म्हणून पुष्कळ लोक यापासून पळ काढतात. दुसऱ्या कोणाविषयीच्या तरी सत्याचा सामना करणे सोपे आहे, पण जेव्हा आपली स्वतःची वेळ येते तेव्हा ते हाताळणे फार कठीण आहे हे आपल्या लक्षात येते.

जर ...

ते परमेश्वराविरुद्ध व मोशाविरुद्ध बोलू लागले; ते म्हणाले, तुम्ही आम्हांस मिसर देशातून काढून या जंगलात मरावयास का आणिले? येथे तर अन्न नाही व पाणीही नाही, आणि या हलक्या अन्नाला आमचा जीव कंटाळला आहे.

गणना २१:५

इस्राएली लोक देव आणि मोशेविरुद्ध कुरकूर करून त्यांच्या सर्व समस्यांचे खापर देव व मोशे यांच्यावर टाकत होते हे तुम्हांला आठवत असेल. इतकी वर्षे ते रानात का भटकत राहिले त्याची किंवा दुसऱ्या कोणत्याही गोष्टीची जबाबदारी त्यांनी शिताफीने टाळली. देवाने मला दाखवले की ही त्यांची चुकीची मनोवृत्ती होती, तिच्यामुळे ते चाळीस वर्षे भटकत राहिले.

माझ्याही जीवनात याच समस्येमुळे मी एकाच डोंगराभोवती वर्षानुवर्षे फिरत राहिले. मी वाईट का वागते याच्या सबबी न संपणाऱ्या होत्या:

“लहानपणी जर माझा छळ झाला नसता, माझे लैंगिक शोषण झाले नसते तर मी रागीट झाले नसते.”

“जर माझ्या मुलांनी मला अधिक मदत केली, तर मी अधिक चांगल्या प्रकारे वागू शकेन.”

“शनिवारी डेव्ह जर गोल्फ खेळला नाही, तर मी त्याच्यावर इतकी रागावणार नाही.”

“जर डेव्ह माझ्याशी अधिक बोलला तर मला इतके एकटे एकटे वाटणार नाही.”

“जर डेव्ह मला अधिक बक्षिसे विकत घेईल, तर मी इतकी निराशावादी होणार नाही.”

“जर मला काम करावे लागले नसते, तर मी इतकी थकले नसते.”

“मला जर घराबाहेर पडता आले, तर मला इतका कंटाळा येणार नाही.”

“जर आमच्याकडे अधिक पैसे असते तर...”

“आमचे स्वतःचे घर असते तर...” (म्हणून आम्ही एक घर विकत घेतले आणि मग ...)

“जर आम्हांला इतकी बिले आली नसती तर...”

“जर आम्हांला चांगले शेजारी असते, किंवा वेगळे मित्र असते तर...”

जर! जर! जर! जर! जर! जर! जर! जर!

पण...

परमेश्वराने मोशाला सांगितले,

मी इस्राएल लोकांस कनान देश देत आहे, तो हेरण्यासाठी मनुष्ये पाठीव;
प्रत्येक वंशामागे एक एक सरदार पाठीव.

परमेश्वराची मोशाला आज्ञा झाली त्याप्रमाणे त्याने पारान रानातून लोक
पाठविले; ते सगळे इस्राएल लोकांचे सरदार होते.

देश हेरून ते चाळीस दिवसांनी परत आले.

ते हेर पारान रानातील कादेश येथे मोशे, अहरोन व इस्राएलाची सर्व मंडळी
यांजपाशी येऊन दाखल झाले आणि त्यांनी त्या मंडळीस सर्व वृत्तांत सांगितला व
त्या देशची फळे त्यांस दाखविली.

त्यांनी मोशाला सांगितले: ज्या देशी तू आम्हांस पाठविले तो देश आम्ही
पाहिला; त्यात खरोखरच दुधामधाचे प्रवाह वाहत आहेत; तेथली ही फळे पाहा.

मात्र त्या देशचे रहिवासी महाबलवान आहेत आणि तेथली नगरे तटबंदीची
असून फार मोठी आहेत; तेथे अनाकाचे वंशजही आम्ही पाहिले.

गणना १३:१-३, २५-२८

“जर” आणि “पण” किंवा “मात्र” हे फार फसवे शब्द सैतान आमच्या मनात घालतो.
बारा हेरांना वचनदत्त देश हेरण्यासाठी पाठवले होते. त्यांनी त्यांच्यासोबत आणलेला
द्राक्षाचा घड इतका मोठा होता की, तो काठीवर घालून दोघांना वाहून आणावा लागला.

या “मात्र”ने त्यांचा पराभव केला! त्यांनी समस्येकडे पाहण्याऐवजी देवावर लक्ष केंद्रित
करायला हवे होते.

आपल्या समस्या आपल्याला पराभूत करतात याचे एक कारण म्हणजे आपण आपल्या समस्या या देवापेक्षा मोठ्या आहेत असे समजतो. कदाचित त्यामुळेच सत्याचा सामना करणे आपल्याला इतके कठीण जात असेल. देव आपल्याला बदलू शकेल याची आपल्याला खात्री नसते, म्हणून आपण खरे जे आहोत त्यापासून स्वतःला लपवतो.

देव जेव्हा माझ्यामध्ये कार्य करतो तेव्हा माझ्याविषयीच्या सत्याचा सामना करणे आता मला जड जात नाही, कारण तो मला बदलू शकतो हे मला माहित आहे. पण त्याच्यासोबतच्या वाटचालीच्या सुरुवातीला ते कठीण होते. कुठल्या ना कुठल्या गोष्टीपासून लपण्यात माझे बरेच आयुष्य गेले. मी अंधारात इतकी वर्षे राहिली होते की, प्रकाशात येणे इतके सोपे नव्हते.

अंतरात्म्यातील सत्य

हे देवा, तू आपल्या वात्सल्यास अनुसरून मजवर कृपा कर; तू आपल्या विपुल करुणेश अनुसरून माझे अपराध पुसून टाक.

मला धुऊन माझा दोष अगदी काढून टाक, माझी पापे दूर करून मला स्वच्छ कर.

कारण मी आपले अपराध जाणून आहे, माझे पाप मजपुढे नित्य आहे.

तुजविरुद्ध, तुजविरुद्धच मी पाप केले आहे, तुझ्या दृष्टीने जे वाईट ते मी केले आहे; म्हणून तू बोलशील तेव्हा न्यायी ठरशील, व निवाडा करशील तेव्हा निर्दोष ठरशील.

पाहा, मी जन्माचाच पापी आहे; माझ्या आईने गर्भधारण केले तेव्हाचाच मी पातकी आहे.

पाहा, अंतर्त्यामीची सत्यता तुला आवडते; तू माझ्या अंतर्त्यामाला ज्ञानाची ओळख करून दे.

स्तोत्र.५१:१-६

स्तोत्र.५१ मध्ये, दावीद देवाने त्याच्यावर दया करावी, त्याला क्षमा करावी म्हणून शोक करीत होता, कारण त्याने बथशेबेबरोबर केलेला व्यभिचार आणि तिच्या नवऱ्याचा केलेला खून यासाठी देव त्याच्यामध्ये कार्य करीत होता.

विश्वास ठेवा अथवा ठेवू नका, पण दाविदाने हे स्तोत्र लिहिण्याच्या एक वर्ष आधी त्याच्याकडून हे पाप झाले होते, पण त्याने ते कधी मान्य किंवा कबूल केले नव्हते. तो

सत्याचा सामना करित नव्हता, आणि जोपर्यंत तो सत्याचा सामना करण्यास नकार देत होता तोपर्यंत तो खरा पश्चात्ताप करू शकत नव्हता. आणि जोपर्यंत तो खरा पश्चात्ताप करित नव्हता तोपर्यंत देव त्याला क्षमा करू शकत नव्हता.

या शास्त्रभागातील ६ वे वचन हे सामर्थ्यशाली वचन आहे. ते सांगते की देवाला अंतर्त्यामीची सत्यता आवडते. याचा अर्थ असा की, आपल्याला जर देवाचे आशीर्वाद मिळवायचे असतील तर आपण त्याच्याबरोबर, आपल्या स्वतःबरोबर आणि आपल्या पापाबरोबर प्रामाणिक असले पाहिजे.

पापक्षमेअगोदर पापकबुली

आपल्या ठायी पाप नाही असे जर आपण म्हणत असलो, तर आपण स्वतःला फसवितो, व आपल्या ठायी सत्य नाही.

जर आपण आपली पापे पदरी घेतली, तर तो विश्वसनीय व न्यायी आहे म्हणून आपल्या पापांची क्षमा करील, व आपल्याला सर्व अनीतीपासून शुद्ध करील.

आपण पाप केले नाही, असे जर आपण म्हटले, तर आपण त्याला लबाड ठरवितो आणि त्याचे वचन आपल्या ठायी नाही.

१ योहान.१:८-१०

जर आपण खरा पश्चात्ताप केला, तर देव आपल्याला लगेच क्षमा करतो, पण काय केले आहे हे जोपर्यंत आपण मान्य करित नाही, त्याचा सामना करित नाही, तोपर्यंत आपण खरा पश्चात्ताप करू शकत नाही.

आपण केलेली चूक मान्य करणे, आणि मग त्यासाठी काहीतरी सबब सांगणे हा देखील सत्याचा सामना करण्याचा देवाचा मार्ग नाही. आपण स्वतःला नीतिमान ठरवण्याचा प्रयत्न करतो, पण पवित्र शास्त्र सांगते की, केवळ येशू ख्रिस्तामध्येच नीतिमत्त्व मिळते (रोम.३:२०-२४). तुम्ही आणि मी पाप केल्यावर केवळ येशू ख्रिस्ताच्या रक्तानेच आपले देवासोबतचे संबंध सुरळीत होतात, आपल्या सबबींनी नाही.

माझ्या एका शेजारणीने मला एकदा विनंती केली की, “बँक बंद होण्याअगोदर कृपा करून मला बँकेत घेऊन चल, कारण माझी गाडी सुरू होत नाही.” मी माझ्याच कामात दंग होते, म्हणून मी तिला उद्धटपणे नकार देऊन फोन बंद केला. फोन बंद केल्यावर माझ्या

लक्षात आले की मी खूप वाईटपणे वागले आहे. तिची क्षमा मागून तिला बँकेत घेऊन जावे असे मला वाटले. तेव्हा मी असे का वागले हे सांगण्यासाठी माझे मन किती तरी सबबी शोधू लागले.

पण माझ्या अंतर्त्यामात खोलवर मला पवित्र आत्म्याची जाणीव होत होती की, कुठलीही सबब सांगू नकोस.

“तिला फोन कर आणि माझे चुकले असे सांग. कृपा करून मला क्षमा कर आणि मला तुला बँकेत घेऊन जाऊ दे. एवढेच सांग, यापेक्षा अधिक काही सांगू नकोस.

तसे करणे फार कठीण होते. माझा देहस्वभाव लाजेने चूर झाला. कुठेतरी लपवावे असे मला वाटले. पण सत्यापासून लपता येत नाही, कारण सत्य प्रकाश आहे.

सत्य प्रकाश आहे

प्रारंभी शब्द होता, आणि शब्द देवासह होता आणि शब्द देव होता. तोच प्रारंभी देवासह होता.

सर्व काही त्याच्याद्वारे झाले आणि त्याच्यावाचून झाले असे काहीच नाही. जे झाले ते त्याच्या ठायी जीवन होते, व ते जीवन मनुष्यमात्राचा प्रकाश होते. तो प्रकाश अंधारात प्रकाशतो; तरी अंधाराने त्याला ग्रासले नाही.

योहान.१:१-५

सत्य हे अंधाराच्या राज्याविरुद्ध सर्वांत अधिक शक्तिशाली शस्त्र आहे. सत्य प्रकाश आहे. पवित्र शास्त्र सांगते की अंधाराने प्रकाशाला कधी ग्रासले नाही, आणि कधी ग्रासणार नाही.

सैतान गोष्टी अंधारात ठेवू पाहतो पण पवित्र आत्मा त्या प्रकाशात आणतो आणि त्यांच्यामध्ये कार्य करतो, जेणेकरून तुम्ही आणि मी खऱ्या अर्थाने स्वतंत्र, मुक्त होऊ.

वेशूने म्हटले, सत्य तुम्हांला बंधमुक्त करील (योहान.८:३२). ते सत्य सत्याच्या आत्म्याने प्रगट झाले आहे.

सत्याचा आत्मा

मला अद्याप तुम्हांला पुष्कळ गोष्टी सांगावयाच्या आहेत, परंतु आताच तुमच्याने त्या सोसवणार नाहीत;

तरी सत्याचा आत्मा येईल तेव्हा तो तुम्हांला मार्ग दाखवून सर्व सत्यांत नेईल; कारण तो आपल्या स्वतःचे सांगणार नाही; तर जे काही ऐकेल, तेच सांगेल; आणि होणाऱ्या गोष्टी तुम्हांस कळवील.

योहान.१६:१२,१३

येशू त्याच्या शिष्यांना सर्व सत्य दाखवू, सांगू शकला असता, पण ते त्यासाठी तयार नाहीत हे त्याला माहीत होते. त्यांच्यामध्ये राहण्यासाठी स्वर्गातून पवित्र आत्मा येईपर्यंत त्यांनी थांबणे आवश्यक आहे असे त्याने सांगितले.

स्वर्गात गेल्यानंतर येशूने पवित्र आत्मा पाठवला. आमच्यामध्ये कार्य करण्यासाठी, आमच्यामध्ये देवाचे गौरव प्रगट होण्यासाठी आम्हांला तयार करण्यासाठी त्याने तो पाठवला.

आपण जर सत्याचा सामना करणार नाही, तर पवित्र आत्मा आमच्यामध्ये कसे कार्य करील? त्याला “सत्याचा आत्मा” म्हटले आहे. तुम्हांला आणि मला सत्याचा सामना करण्यास मदत करणे हे त्याचे एक प्रमुख कार्य आहे. कारण केवळ सत्य आम्हांला बंधमुक्त करील.

तुमच्या भूतकाळातील एखादी गोष्ट - जिने तुम्हांला दुखावले अशी एखादी व्यक्ती, घटना किंवा परिस्थिती - तुमच्या चुकीच्या वागणुकीचे, दृष्टीकोनाचे कारण असू शकेल, पण तुम्हांला त्याच स्थितीत राहण्यासाठी ती गोष्ट सबब होऊ देऊ नका.

माझ्या वागण्यातील बऱ्याच समस्या या बरीच वर्षे माझा लैंगिक, मानसिक, भावनिक छळ झाला होता त्याच्या परिपाक होत्या. पण त्या वागणुकीसाठी मी जोपर्यंत ही सबब गृहीत धरली तोपर्यंत मी चुकीच्या वागणुकीच्या जाळ्यात अडकले होते. ते म्हणजे “या गोष्टीचा मला द्वेष वाटतो, पण म्हणून मी ती माझ्याजवळ ठेवतो/ठेवते” असे म्हणून तुमच्या शत्रूचा, सैतानाचा बचाव करण्यासारखे आहे.

प्रत्येक बंधनातून मुक्तीचा गौरवी अनुभव तुम्ही खरोखरच घेऊ शकाल. तुम्हांला चाळीस वर्षे रानात भटकत राहण्याची गरज नाही. तुमच्या चुकीच्या मनोवृत्ती तुम्हांला तेथे ठेवत आहेत हे माहीत नसल्यामुळे तुम्ही जर चाळीस किंवा त्यापेक्षा अधिक वर्षे रानात भटकत राहिला असाल, तर आज तुमचा निर्णय घेण्याचा दिवस आहे.

देवाने तुम्हांला तुमच्याविषयीचे सत्य दाखवावे म्हणून प्रार्थना करा. जेव्हा तो दाखवील तेव्हा मागे फिरू नका. त्याचा सामना करणे तेवढे सोपे नाही, पण लक्षात ठेवा, त्याने अभिवचन दिले आहे, “मी तुला सोडणार नाही व टाकणार नाही” (इब्री.१३:५).

तुम्ही रानातून बाहेर पडण्याच्या मार्गावर आहात. वचनदत्त भूमीचा आनंद उपभोगा!

प्रकरण

22

“माझे जीवन खूप दुःखी आहे,
त्यामुळे मला स्वतःबद्दल वाईट वाटते”

चुकीची मानसिकता #7

“माझे जीवन खूप दुःखी आहे, त्यामुळे मला स्वतःबद्दल वाईट वाटते”

प्रकरण
22

चुकीची मानसिकता #7

इझ्राएल लोकांना स्वतः-विषयी फार वाईट वाटले. प्रत्येक नवीन गैरसोय ही स्वतःची कीव करण्यासाठी त्यांना नवीन सबब झाली.

“स्वतःची कीव करण्याचा” झटका मला येत असे. अशा एका प्रसंगी देवाने मला म्हटले, “जॉयस, एक तर तू केविलवाणी असशील किंवा सामर्थ्यशाली असशील, पण तू दोन्हीही असू शकणार नाहीस.”

तेव्हा सर्व मंडळीने हेल काढून विलाप केला आणि लोक रात्रभर रडले.

सर्व इझ्राएल लोक मोझे आणि अहरोन यांच्याविरुद्ध कुरकूर करू लागले...

गणना १४:१,२

या विषयाचा झटपट ओझरता उहापोह करावा असे मला वाटत नाही. आपण स्वतःची कीव करण्याच्या दुष्टात्म्यांचे आतिथ्य करणे आणि देवाच्या सामर्थ्यात वाटचाल करणे या दोन्ही गोष्टी एकाच वेळी करू शकत नाही हे समजून घेणे फार फार महत्त्वाचे आहे.

एकमेकांचे सांत्वन करा आणि उत्तेजन द्या

ह्यास्तव तुम्ही एकमेकांचे सांत्वन करा व एकमेकांची उन्नती करा; असे तुम्ही करीतच आहा.

१ थेस्सल. ५:११

स्वतःची कीव करणे मला फार कठीण होते, मी दुखावली जात असे तेव्हा स्वतःचे सांत्वन करण्यासाठी मी त्याचाच उपयोग करीत असे.

ज्या क्षणी एखादी व्यक्ती आपल्याला दुखावते तेव्हा आपण निराश होतो. आणि आपल्याला किती क्रूरपणे आणि अन्यायाने वागवले जाते याविषयी सैतान आपल्या कानात लबाड्या सांगू शकतो.

आपल्याला स्वतःला स्वतःची कीव करण्याच्या बंधनात अडकवायचे असेल, तर अशा वेळी फक्त सैतानाच्या लबाड्या ऐकणे पुरेसे आहे.

पण पवित्र शास्त्र आपल्याला स्वतःची कीव करण्याची परवानगी देत नाही. आपण प्रभूमध्ये एकमेकांचे सांत्वन आणि उन्नती करायची आहे.

इतरांचा कळवळा येणे हे एक खरे दान आहे. जे दुखावले आहेत त्यांना दया दाखवणे, त्यांचे दुःख हलके करण्यासाठी प्रयत्न करणे याचा त्यांत अंतर्भाव होतो.

प्रीतीचेही तसेच आहे. रोम.५:५ सांगते की, आपणाला दिलेल्या पवित्र आत्म्याच्या द्वारे आपल्या अंतःकरणात देवाच्या प्रीतीचा वर्षाव झाला आहे. देव आपल्यावर किती प्रीती करतो हे आपल्याला समजावे आणि आपण इतरांवर प्रीती करावी यासाठी हे झाले आहे.

आपण इतरांना द्यावी म्हणून जी प्रीती देव आपल्याला देतो ती घेऊन ती जेव्हा आपल्यासाठीच ठेवतो तेव्हा आपण स्वार्थी, स्वकेंद्रित होतो. अशी ही स्वतःवरची प्रीती आपला नाश करते. स्वतःची कीव करणे ही मूर्तिपूजा आहे. ती केवळ स्वतःचा, स्वतःच्या गरजांचा विचार करते. ती आपल्याला कोत्या मनोवृत्तीचे बनवते.

इतरांचा विचार करा

तुम्ही कोणीही आपलेच हित पाहू नका; तर दुसऱ्यांचेही पाहा.

फिलिप्पै. २:४

आम्हांला एके ठिकाणी संदेश देण्यासाठी आमंत्रण होते, पण अचानक ती सभा रद्द झाली. मी त्या सभेची खूप वाट पाहत होते. त्यामुळे मी निराश झाले. पूर्वी अशी परिस्थिती माझ्या जीवनात आली असती तर मी फार अस्वस्थ झाले असते. अनेक प्रकारचे नकारार्थी विचार माझ्या मनात आले असते. ज्यांनी सभा रद्द केली त्या लोकांवर बरीच टीका केली असती. स्वतःविषयीच्या करुणेने माझे मन भरून गेले असते. पण आता मी शिकले आहे की, अशा प्रसंगी शांत राहावे. चुकीच्या गोष्टी बोलण्यापेक्षा काहीच न बोलणे बरे.

मी शांत बसल्यावर देव मला त्यात सहभागी असलेल्या इतर लोकांच्या दृष्टीकोनातून परिस्थिती दाखवू लागला. सभा घेण्यासाठी त्यांना जागा मिळू शकली नव्हती, आणि त्यांच्यासाठी ही किती निराशाजनक गोष्ट होती ते देवाने मला दाखवले. या सभेची ते आतुरतेने वाट पाहत होते, सभेपासून त्यांना मोठ्या अपेक्षा होत्या, पण आता ते सभा घेऊ शकत नव्हते.

केवळ स्वतःकडे न पाहता दुसऱ्या व्यक्तीकडे पाहिल्यास स्वतःची कीव करण्यापासून दूर राहणे किती सोपे आहे! दुसऱ्या कोणाचा विचार करता केवळ स्वतःविषयी विचार करण्यामुळे स्वतःची कीव करायला (आत्मदया) पाठबळ मिळते.

सहानुभूती मिळवण्याच्या प्रयत्नात आपण कधीकधी स्वतःला अगदी थकवून टाकतो. होय, स्वतःची कीव करणे हा मोठा सापळा आहे आणि आपल्याला अरण्यात ठेवण्यासाठी ते सैतानाचे आवडते साधन आहे. जर आपण काळजी घेतली नाही, तर आपल्याला त्याचे (स्वतःची कीव करणे) व्यसनच लागेल.

व्यसन म्हणजे कोणत्या तरी उत्तेजनाला (उद्दीपक) आपोआप दिला जाणारा प्रतिसाद - लागलेली सवय.

स्वतःची कीव करण्यात तुम्ही किती वेळ घालवता? निराशांना तुम्ही कसा प्रतिसाद देता?

निराशा येते तेव्हा ख्रिस्ती व्यक्तीला एक दुर्मिळ हक्क आहे. तो हक्क म्हणजे त्याची पुन्हा नेमणूक होऊ शकते. देवासोबत नेहमीच नवीन सुरुवात उपलब्ध आहे. पण स्वतःविषयीची कणव आपल्याला भूतकाळात अडकवून ठेवते.

सोडून द्या आणि देवाला ते करू द्या

पूर्वीच्या गोष्टींची आठवण करू नका, जुन्या गोष्टी मनात आणू नका.

पाहा, मी एक नवीन गोष्ट करणार आहे; आताच ती उद्भवत आहे; तुम्ही ती पाहणार नाही काय? मी अरण्यात सडक करीन, मरुभूमीत नद्या वाहवीन.

यशया ४३:१८, १९

स्वतःविषयी वार्डेट वाटून घेण्यात मी अनेक वर्षे वाया घालवली. मला जणू त्याचे व्यसनच लागले होते. कुठल्याही निराशेला माझा प्रतिसाद म्हणजे स्वतःविषयी कणव वाटणे. सैतान लगेच माझे मन चुकीच्या विचारांनी भरून टाकत असे, आणि मी कशाविषयी विचार करीत आहे त्यावर कसा विचार करावा हे मला माहीत नसल्याने जे काही माझ्या डोक्यात येत असे तो विचार मी करीत असे. त्यामुळे माझी अवस्था अधिकच वार्डेट होत असे.

फुटबॉलच्या सीझनमध्ये डेव्ह दर शनिवारी टीव्हीवर खेळ पाहत बसे. जर फुटबॉलचा सीझन नसेल तर दुसरा कुठलाही चेंडूचा खेळ तो पाहत बसे. मला त्यात काही रस वाटत नसे. हे सामने पाहत असताना त्याला माझा पूर्णपणे विसर पडत असे.

अर्थातच मी त्याचे लक्ष वेधून घ्यायचा प्रयत्न करत असे, पण क्वचितच त्याचे माझ्याकडे लक्ष जात असे. सरतेशेवटी मी प्रयत्न करणे सोडून देऊन घराच्या मागच्या भागात बाथरूमच्या फरशीवर बसून रडत राही. जितकी जास्त मी रडायची, तितकी अधिक

स्वतःविषयी कीव मला वाटायची. स्त्री रडण्यासाठी बाथरूमध्ये का जाते याविषयीचे प्रकटीकरण नंतर काही वर्षांनी देवाने मला दिले. त्याने मला म्हटले की, कारण बाथरूमध्ये मोठा आरसा असतो, आणि बराच वेळ रडल्यानंतर आरशात स्वतःला बराच वेळ पाहून आपण खरोखरच किती दुःखी आहोत हे ती पाहू शकते.

एकदा मी सरळ त्याच्यासमोर उभी राहिले आणि त्याला स्पष्टपणे म्हणाले, “डेव्ह, मला अजिबात बरे वाटत नाही, मी मरून जाईन असे मला वाटते.”

टेलिव्हिजनच्या स्क्रीनवरून आपली दृष्टी जराही न हटवता त्याने म्हटले, “अहा! प्रिये, हे तर फारच छान झाले!”

पुष्कळ रविवारच्या दुपार मी स्वतःची कीव करण्यात आणि स्वतःवर राग करण्यात घालवल्या. जेव्हा जेव्हा मला डेव्हचा राग येई तेव्हा तेव्हा मी नेहमीच घराची सफाई करत असे. मी दुःखात असताना तो मात्र कशी मजा करीत आहे हे त्याच्या लक्षात येऊन त्याला अपराधीपणाची जाणीव करून देण्याचा प्रयत्न मी करीत असे हे मला माहीत आहे. मी किती कष्ट करते याचा दिखावा करत हातात व्हॅक्यूम क्लीनर घेऊन कित्येक तास घरात आरडाओरडा करत असे, दारे आणि ड्रॉवर्स जोराने आपटून बंद करत असे, आणि तो बसलेल्या खोलीत सारख्या येरझाऱ्या घालत असे.

कधीकधी माझी अवस्था इतकी वाईट व्हायची की, आरशात पाहिल्यावर मी पुन्हा रडायला सुरुवात करत असे. सरतेशेवटी, डेव्ह बसलेल्या खोलीत मी अतिशय दुःखी चेहऱ्याने हळूहळू चालत जात असे. कधी कधी दृष्टी वर करून तो माझ्याकडे पाही आणि ‘तू जर किचनमध्ये जाणार असशील तर माझ्यासाठी चहा घेऊन ये’ असे म्हणत असे.

सांगायचा मुद्दा म्हणजे रडण्याचाही उपयोग होत नसे! भावनिक दृष्ट्या मी स्वतःला थकवून टाकले - दिवसभर ज्या चुकीच्या भावना मी बाळगल्या, त्यामुळे कधीकधी मला शारीरिक आजार झाल्यासारखे वाटत असे.

देव तुम्हांला तुमच्या स्वतःच्या हाताने सोडवणार नाही, तर त्याच्या स्वतःच्या हाताने सोडवील. केवळ देवच लोकांना बदलू शकतो! टीव्हीवरील खेळाचे कार्यक्रम पाहण्याचा डेव्हचा उत्साह केवळ सर्वसमर्थ देवच कमी करू शकत होता. मी देवावर भरवसा ठेवायला शिकले, आणि माझ्या इच्छेनुसार एखादी गोष्ट न घडल्यास स्वतःची कीव करणे थांबवले, तेव्हा डेव्हमध्ये फरक पडला. टीव्हीवर खेळाचे कार्यक्रम पाहण्याचे त्याचे प्रमाण कमी झाले.

खेळाचे कार्यक्रम पाहायला त्याला अजूनही आवडते, पण आता मला त्याचा त्रास होत नाही. मला आवडणाऱ्या गोष्टी करण्यासाठी तो वेळ मी खर्च करते. मला जर खरेच दुसऱ्या

कशाची तरी गरज असेल, तर मी डेव्हला प्रेमाने (रागाने नव्हे) सांगते, आणि पुष्कळ वेळा तो त्याचे कार्यक्रम, त्याच्या योजना बदलायला तयार असतो. अर्थात, माझ्या इच्छेप्रमाणे न घडण्याचे प्रसंग कधीकधी येतात - आणि असे प्रसंग नेहमीच येतील. पण माझ्या भावना दाटून येत आहेत असे मला वाटले की, मी लगेच प्रार्थना करते, “देवा, या परीक्षेत पास होण्यासाठी कृपा करून मला मदत कर. एकदासुद्धा मला त्या डोंगराभोवती परत फेरी मारायची इच्छा नाही!”

प्रकरण

23

“मी देवाच्या आशीर्वादांना
पात्र नाही”

चुकीची मानसिकता #8

“मी देवाच्या आशीर्वादांना पात्र नाही”

प्रकरण

चुकीची मानसिकता #8

23

यहोशवाने इस्राएल लोकांना यार्देन नदी ओलांडून वचनदत्त देशात नेल्यावर त्यांनी त्या देशातील पहिले शहर यरीहो जिंकून त्यात वस्ती करण्याअगोदर देवाने त्यांच्यासाठी काही तरी करण्याची गरज होती.

सर्व इस्राएली पुरुषांची सुंता करण्यात यावी अशी आज्ञा देवाने दिली. रानात चाळीस वर्षे भटकत असताना कोणाचीही सुंता झाली नव्हती. सर्वांची सुंता झाल्यावर देवाने यहोशवाला म्हटले, मिसरी तुमचा उपहास करीत असत तो मी तुमच्यापासून दूर केला (लोडून दिला) आहे.

यरीहो शहरावर विजयी होऊन त्याचा ताबा घेण्यासाठी देवाने इस्राएली लोकांना कसे मार्गदर्शन केले याचे वर्णन यानंतर काही वचनांनंतर, सहाव्या अध्यायात केले आहे. हा उपहास त्यांच्यापासून प्रथम दूर करण्याची गरज का होती? उपहास म्हणजे काय?

मग परमेस्वर यहोशवास म्हणाला,
मिसरी तुमचा उपहास करीत असत
तो आज मी तुमच्यापासून दूर केला
आहे. यास्तव त्या जागेस गिलगाल
(लोडून देणे) असे म्हणतात.

यहोशवा ५:९

उपहास

उपहास म्हणजे “थट्टा, निंदा, ठपका, बदनामी, कलंक, लज्जा, मानहानी.” मी तुमच्यापासून उपहास दूर लोटीन असे देवाने इस्राएल लोकांना म्हटले तेव्हा तो एक मुद्दा सांगत होता. मिसर किंवा इजिप्त हे जगाचे प्रतिक आहे. आपण या जगात काही वर्षे राहिल्यानंतर आणि जगिक झाल्यानंतर हा उपहास आपल्यापासून दूर करण्याची गरज भासते.

मी ज्या प्रकारे वागले, ज्या गोष्टी केल्या आणि माझ्याशी ज्या प्रकारची वागणूक केली गेली त्यामुळे माझा स्वभाव लाजरा झाला होता. माझ्याबाबत जे झाले त्यासाठी मी मला दोष देत असे (जे काही झाले ते माझ्या लहानपणी झाले, आणि ते रोखण्यासाठी मी तेव्हा काहीही करू शकत नव्हते तरी).

देवाची कृपा हे त्याचे आपल्याला मोफत देणगी म्हणून मिळणारे सामर्थ्य आहे, ज्या गोष्टी आपण सहजासहजी करू शकत नाही त्या करण्यासाठी आपल्याला मदत करावी म्हणून ते आपल्याला मिळते हे आपण पूर्वी पाहिले आहे. देव आपल्याला कृपा, मोठेपणा देऊ इच्छितो, आणि सैतान आपल्याला बदनामी, मानहानी देऊ इच्छितो.

मानहानी, बदनामीने मला सांगितले की, मी चांगली नाही, देवाच्या प्रीतीला किंवा मदतीला मी पात्र, लायक नाही. लजेचे विष माझ्या अंतरात्म्यात भिनले होते. माझ्याशी जे जे केले गेले होते त्याचीच केवळ मला लाज वाटत होती असे नाही, तर मला माझी स्वतःची लाज वाटत होती. अंतरात्म्यात खोल कुठेतरी मी मला स्वतःलाच आवडत नव्हते.

देव आमच्यापासून उपहास दूर करतो याचा अर्थ असा की, आमच्या मागील सर्व पापांसाठी तो जी क्षमा देऊ करतो तिचा स्वीकार तुम्ही आणि मी प्रत्येकाने वैयक्तिकरित्या केला पाहिजे.

तुम्ही देवाच्या आशीर्वादाला कधीही पात्र होऊ शकत नाही हे तुम्ही लक्षात घेतले पाहिजे. तुम्ही केवळ नम्रपणे त्यांचा स्वीकार करू शकता आणि देव किती चांगला आहे आणि त्याच्यावर तुमची किती प्रीती आहे याविषयी आदर बाळगला पाहिजे.

स्वतःचा द्वेष करणे, स्वतःचा नकार करणे, देवाची क्षमा स्वीकारण्यास नकार देणे (स्वतःला क्षमा करण्यास नकार देण्याद्वारे), येशूच्या रक्ताद्वारे मिळणारे नीतिमत्त्व समजून न घेणे या सर्व समस्या तुम्हांला अरण्यात भटकत ठेवतील. देवाशी तुमचे संबंध येशूद्वारे सुरळीत होतात, तुमच्या कृत्यांद्वारे नाही, याबाबत तुमच्या मनांचे सतत नवीकरण झाले पाहिजे.

पुष्कळ वर्षे सेवाकार्य केल्यावर माझ्या लक्षात आले आहे की, आपल्या ८५ टक्के समस्या या आपण स्वतःविषयी काय विचार करतो, स्वतःविषयी आपल्याला काय वाटते याच्यामुळे उद्भवलेल्या असतात. विजयात वाटचाल तुमच्या परिचयाची कोणतीही व्यक्ती नीतिमत्त्वात चालत असते.

मी देवाच्या आशीर्वादांना पात्र नाही हे मला माहीत आहे, पण मला ते मिळतात, कारण मी ख्रिस्तामध्ये सह-वारीस आहे (रोम.८:१७). त्याने ते मिळवले आहेत आणि त्याच्यावर विश्वास ठेवण्याद्वारे मला ते मिळतात.

वारीस की दास?

ह्यावरून तू आता गुलाम नाहीस तर पुत्र आहेस; आणि पुत्र आहेस तर देवाच्या द्वारे वारसही आहेस.

गलती.४:७

तुम्ही पुत्र आहात की गुलाम आहात - वारीस आहात की बंधनात असलेला सेवक? वारिस म्हणजे ज्याला वडिलोपार्जित संपत्ती मिळते तो. त्याच्यासाठी त्याला कसले पुण्यकर्म करावे लागत नाही. त्याच्या वडिलांकडून ही संपत्ती त्याला मृत्यूपत्राद्वारे मिळते. पवित्र शास्त्रानुसार बंधनात असलेला सेवक म्हणजे नियमशास्त्राचे अनुसरण करण्याचा प्रयत्न करून थकलेला मनुष्य.

गुलाम म्हणून मी अरण्यात बरीच वर्षे भटकत राहिले. देव जी कृपा मला मोफत देऊ इच्छितो तो मिळवण्यास पात्र होण्यासाठी मी योग्य किंवा लायक होण्याचा प्रयत्न करीत राहिले. माझी मनोवृत्ती चुकीची होती.

पहिली गोष्ट, प्रत्येक गोष्ट मिळवण्यास आपण लायक असले पाहिजे असा ग्रह मी करून घेतला. “कोणीही तुमच्यासाठी फुकट काही करीत नाही,” हे कित्येक वर्षे माझे तत्त्व होते. मी वाढत असताना वारंवार हे विधान ऐकले होते. मला सांगितले गेले होते की, कोणी तुमच्यासाठी काही चांगले काम करू पाहत असेल, तर त्याला तुमच्याकडून नक्कीच काही फायदा करून घ्यायचा असतो.

जगाचा अनुभव आपल्याला हेच शिकवतो की, जी प्रत्येक गोष्ट आपण मिळवतो तिच्यासाठी आपण पात्र असले पाहिजे. आपल्याला सांगितले जाते की, तुम्हांला जर मित्र हवे असतील, तर तुम्ही त्यांना खूष ठेवले पाहिजे; अन्यथा ते तुम्हांला सोडून जातील. जर कामावर बढती हवी असेल, तर तुम्हांला योग्य व्यक्ती माहीत असल्या पाहिजेत आणि त्यांना तुम्हांला खूष करता आले पाहिजे. अशा प्रकारे जगाचा उपहास, जगाची मानहानी आपल्यावर येते आणि निश्चितच ती दूर लोटण्याची गरज असते.

तुम्ही स्वतःकडे कोणत्या नजरेने पाहता?

तेथे नफिलीम राक्षस म्हणजे नफिली घराण्यातील अनाकाचे वंशज आम्ही पाहिले;
तेव्हा स्वतःच्या व त्यांच्या दृष्टीने आम्ही टोळांसारखे भासलो.

गणना १३:३३

इस्पाएली लोकांचा उपहास होत होता. स्वतःविषयी त्यांची निराशावादी भूमिका होती हे या वचनावरून आपल्या लक्षात येते. वचनदत्त देशाची हेरगिरी करण्यासाठी जे बारा हेर पाठवले होते, ते परत आल्यावर त्यांच्यातील दहाजण म्हणू लागले की त्या देशात आम्ही राक्षस पाहिले, त्यांच्यासमोर आम्ही टोळासारखे भासलो.

तुम्ही सैतानाला परवानगी दिली तर तो तुमचे मन तुमच्याविषयी सर्व प्रकारच्या नाकारार्थी विचारांनी भरून टाकील हे लक्षात घ्या. तुमच्या मनात त्याची तटबंदी बांधण्याद्वारे त्याने सुरुवात केली आहे. तो नेहमी अशा काही परिस्थिती आणतो की, त्यात तुम्हांला नाकारले गेल्याचा अनुभव तुम्हांला येतो. तुम्ही प्रगती करीत असताना जुन्या दुःखद आठवणी त्यामुळे तुमच्या मनात जाग्या व्हाव्यात म्हणून तो असे करतो.

अपयश आणि नाकारले जाण्याचे भय अनेक लोकांना अरण्यात भटकत ठेवते. इजिप्तमध्ये इतकी वर्षे गुलामगिरीत काढल्यानंतर आणि इतक्या हालअपेष्टा सहन केल्यावर इस्पाएली लोकांमध्ये आत्मग्लानीची भावना निर्माण झाली होती. मिसरी लोकांचा उपहास त्यांच्या मनावर ठसला होता. एक गोष्ट लक्षात घेण्यासारखी आहे की, मिसर देशातून बाहेर पडलेल्यांपैकी जवळजवळ एकही व्यक्ती वचनदत्त देशात गेली नाही. त्यांची मुले वचनदत्त देशात गेली. तरी देखील देवाने त्यांना सांगितले की, तुमचा उपहास तुमच्यापासून दूर करायची गरज आहे.

त्यांच्यापैकी पुष्कळजणांचा जन्म, त्यांच्या आईवडिलांनी मिसर सोडल्यानंतर, रानात झाला होता. ते जर मिसर देशात राहिले नव्हते, तर मग मिसरच्यांचा उपहास त्यांच्यावर कसा काय आला?

तुमच्या आईवडिलांवर असलेल्या गोष्टी तुमच्यावर येऊ शकतात. त्यांचे दृष्टीकोन, विचार, आणि वर्तणुकीच्या लकबी, शैली या अनुवंशिकतेने येऊ शकतात. तुमच्या पालकांची चुकीची मनोवृत्ती तुमची मनोवृत्ती होऊ शकते. एखाद्या विषयावर विचार करण्याची तुमची पद्धत अनुवंशिकतेने तुमच्याकडे येऊ शकते आणि तुम्ही तसा विचार का करता हे तुमच्या लक्षातही येणार नाही.

ज्या पालकांची स्वतःविषयीची प्रतिमा चांगली नाही, जे स्वतःला लायक, योग्य समजत नाहीत, मी देवाच्या आशीर्वादाला पात्र नाही असे जे समजतात, त्यांची ही मनोवृत्ती निश्चितच त्यांच्या मुलाबाळांकडेही येईल.

या पुस्तकात मी पूर्वी सांगितले आहे की, तुमच्या स्वतःच्या मनात तुमच्याविषयी काय चालले आहे याची जाणीव तुम्ही करून घेतली पाहिजे. तुम्ही देवाची कृपा, दया

स्वीकारण्यास तयार असाल तर तुमच्या अपयशांसाठी तो तुम्हांला दया, कृपा देऊ इच्छितो. जो परिपूर्ण आहे, ज्याच्या ठायी काही दोष नाहीत, जो कधी चुका करित नाही अशा व्यक्तींना तो प्रतिफळ देत नाही, तर जे त्याच्यावर विश्वास, भ्रवसा ठेवतात त्यांना देतो.

देवावरील तुमचा विश्वास त्याला संतुष्ट करतो

आणि विश्वासावाचून त्याला संतोषविणे अशक्य आहे; कारण देवाजवळ जाणाऱ्याने असा विश्वास ठेवला पाहिजे की, तो आहे, आणि त्याचा शोध झटून करणाऱ्यांना तो प्रतिफळ देणारा आहे.

इब्री.११:६

विश्वासाशिवाय तुम्ही देवाला संतुष्ट करू शकत नाही हे लक्षात घ्या. त्यामुळे त्याची कृपा मिळवण्यासाठी तुम्ही कितीही सत्कृत्ये केली तरी तो संतुष्ट होणार नाही हे लक्षा ठेवा.

जे काही आपण देवासाठी करू ते आपली त्याच्यावर प्रीती आहे म्हणून केले पाहिजे. त्याच्यापासून काहीतरी मिळवण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी करू नये.

जे देवाचा शोध झटून करतात त्यांना तो प्रतिफळ देणारा आहे असे हा शास्त्रभाग सांगतो. माझ्या लक्षात हे आले तेव्हा मी आनंद केला. मी भूतकाळात खूप चुका केल्या आहेत याची मला जाणीव होती, पण मी देवाचा शोध झटून केला आहे हेही मला माहीत होते. याचा अर्थ असा की, मी प्रतिफळासाठी पात्र होते. मी फार पूर्वीच निश्चय केला होता की, देव जे जे आशीर्वाद मला देईल ते मी स्वीकारिन.

देव इस्राएली लोकांना अभिवचनदत्त देशात घेऊन जाऊन त्यांना आशीर्वादित करू इच्छित होते. त्यांच्या कल्पनाशक्तीपलीकडील आशीर्वाद तो त्यांना देऊ पाहत होता, पण त्याअगोदर त्यांच्यावरील उपहास त्याला दूर करायचा होता. जोपर्यंत लज्जा, निंदा, बदनामी यांच्या ओझ्याखाली ते दबले होते तोपर्यंत ते त्याच्याकडून योग्य प्रकारे घेऊ शकले नसते.

निर्दोष

त्याप्रमाणे आपण त्याच्या समक्षतेत पवित्र व निर्दोष असावे, म्हणून त्याने जगाच्या स्थापनेपूर्वी आपल्याला ख्रिस्ताच्या ठायी निवडून घेतले.

इफिस.१:४

हे सुंदर शास्त्रवचन आहे. या वचनात प्रभू म्हणतो की आम्ही त्याचे आहोत. आपण मोलवान, विशेष आहोत आपल्यावर प्रीती केली जात आहे हे आपल्याला समजावे हे आपण समजून घ्यावे.

अर्थातच पवित्र जीवन जगण्यासाठी शक्य ते आपण करावे. पण आपण चुका करतो, तेव्हा आपल्याला क्षमा मिळू शकते आणि पावित्र्यात आपली पुनःस्थापना होऊ शकते, आपण पुन्हा निष्कलंक, निर्दोष केले जातो, म्हणून देवाची स्तुती असो. हे सर्व “त्याच्या” (ख्रिस्ता) मध्ये होते.

दोष न लावता

जर तुम्हांपैकी कोणी ज्ञानाने उणा असेल तर त्याने ते देवाजवळ मागावे म्हणजे ते त्याला मिळेल; कारण तो कोणांस दोष न लावता सर्वास उदारपणाने देतो.

याकोब. १:५

उपहास न होता देवाकडून मिळवण्यास आपल्याला शिकवणारे हे अजून एक महान वचन आहे.

ज्या लोकांवर यातना, परीक्षा येऊन गेल्या त्यांच्याशी याकोब बोलत आहे. तो त्यांना सांगतो की, त्यांच्या परिस्थितीसाठी जर त्यांना ज्ञान हवे असेल तर त्यांनी ते देवाकडे मागावे. तो त्यांना खात्री देतो की, तो (देव) त्यांचा उपहास करणार नाही, त्यांना दोष लावणार नाही. तो फक्त त्यांना मदत करील.

देवाकडून पुष्कळ मदत मिळाल्याशिवाय तुम्ही रानातून बाहेर पडू शकणार नाही. तुमच्या स्वतःविषयी जर तुमचा दृष्टीकोन नकारार्थी असेल, तर त्याने तुम्हांला मदत केली तरी ती मदत तुम्ही स्वीकारू शकणार नाही.

जर तुम्हांला विजयी, सामर्थ्यशाली, होकारात्मक जीवन पाहिजे असेल, तर तुम्ही तुमच्या स्वतःविषयी नकारात्मक राहून चालणार नाही. तुम्हांला किती दूर जायचे आहे एवढेच पाहू नका, तर तुम्ही किती पुढे आला आहात हे पाहा. तुमच्या प्रगतीचा आढावा घ्या आणि फिलिपै. १:६ या वचनाची आठवण करा, ज्याने तुमच्या ठायी चांगले काम आरंभिले तो ते येशू ख्रिस्ताच्या दिवसापर्यंत सिद्धीस नेईल हा मला भरंवसा आहे.

स्वतःविषयी सकारात्मक विचार करा आणि बोला.

प्रकरण

24

“इतर सर्वजण माझ्यापेक्षा चांगले असताना मी
त्यांचा मत्सर, द्वेष का करू नये?”

चुकीची मानसिकता #9

“इतर सर्वजण माझ्यापेक्षा चांगले असताना मी त्यांचा मत्सर, द्वेष का करू नये?”

चुकीची मानसिकता #9

प्रकरण
24

येशूची सेवा आणि गौरव करण्यासाठी पेत्राला किती हालअपेष्टांचा सामना करावा लागेल याविषयी येशू पेत्राशी बोलत होता, त्याचे वर्णन योहानाच्या २१ व्या अध्यायात दिले आहे. येशूने पेत्राला या गोष्टी सांगितल्या-बरोबर त्याने योहानाकडे पाहिले आणि येशूला विचारले की याच्या बाबतीत तुझी काय इच्छा आहे. जर मी हालअपेष्टांतून जाणार आहे, तर योहानालाही हालअपेष्टांचा सामना करावा लागेल याची पेत्राला खात्री करून घ्यायची होती.

त्याला पाहून पेत्र येशूला म्हणाला,
प्रभू, ह्याचे काय?

येशूने त्याला म्हटले, मी येईपर्यंत
त्याने राहावे अशी माझी इच्छा असली
तर तुला त्याचे काय? तू माझ्यामागे ये.
योहान. २१:२१, २२

येशूने पेत्राला सौम्यपणाने उत्तर दिले की, तू तुझ्यापुरते पाहा.

इतर लोकांच्या गोष्टींवर लक्ष ठेवणे हे आपल्याला रानात ठेवील. मत्सर, द्वेष आणि आपली व आपल्या परिस्थितीची तुलना मनातल्या मनात इतरांशी करणे ही चुकीची (रानातील) मनोवृत्ती आहे.

मत्सर आणि द्वेषापासून सावध राहा

शांत अंतःकरण देहाचे जीवन आहे; पण मत्सराने हाडे कुजतात.

नीती. १४:३०

मत्सरामुळे मनुष्य कठोरतेने, निर्दयतेने वागतो - कधी कधी तो जंगली पातळीवरही उतरतो. मत्सरामुळे योसेफाच्या भावांनी त्याला गुलाम म्हणून विकले. त्यांचा पिता त्याच्यावर खूप प्रीती करीत असे म्हणून ते त्याचा मत्सर करीत होते.

तुमच्या कुटुंबातील कोणा एकावर अधिक प्रीती केली जाते असे तुम्हांला वाटले तर त्याचा मत्सर करू नका. देवावर भरवसा ठेवा. त्याने तुम्हांला जे करायला सांगितले ते करा - त्याच्यावर विश्वास ठेवा - म्हणजे तुम्ही योसेफाप्रमाणे अतिआशीर्वादित व्हाल.

मत्सर करणे असे ज्या ग्रीक शब्दाचे भाषांतर केले आहे त्याची व्याख्या *वार्डन्स अँन एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ न्यू टेस्टामेन्टमध्ये* अशी केली आहे: “दुसऱ्या व्यक्तीला मिळालेले यश, उन्नती पाहून किंवा ऐकून त्याविषयी वार्डंट वाटणे.”^१ मत्सर किंवा हेवा याची व्याख्या वेबस्टरच्या डिक्शनरीत अशी केली आहे: “द्वेष, रूखरूख, धास्ती किंवा कटुत्वाची भावना”.^२ मी या व्याख्येचा अर्थ असा लावते, तुमच्याकडे जे आहे ते गमावण्याची भीती, दुसऱ्याच्या यशाविषयी द्वेषभावनेतून वाटणारी चीड.

तुलना आणि स्पर्धा करू नका

आणखी आपणामध्ये कोण मोठा मानला जात आहे, ह्याविषयीही त्यांच्यामध्ये वाद झाला.

तेव्हा त्याने त्यांस म्हटले, परराष्ट्रीयांचे राजे त्यांच्यावर प्रभुत्व करितात आणि जे त्यांच्यावर अधिकार गाजवतात त्यांना ते परोपकारी असे म्हणतात;

परंतु तुम्ही तसे नसावे; तर तुम्हांमध्ये जो मोठा तो धाकट्यासारखा व जो पुढारी तो सेवा करणाऱ्यासारखा असावा.

लूक. २२:२४-२६

माझ्या आयुष्याच्या पूर्वार्धात मला मत्सर, द्वेष आणि तुलना यांच्याशी विपुल संघर्ष करावा लागला. स्वतःला असुरक्षित वाटणाऱ्या व्यक्तींचे हे सामान्य गुणवैशिष्ट्य आहे. एक व्यक्ती या नात्याने आपल्या योग्यतेविषयी आपल्याला सुरक्षितता वाटत नसेल तर, जो यशस्वी आहे, ज्याचे चांगले चालले आहे अशा व्यक्तीशी आपण साहजिकच आपली तुलना करू.

मी एक अद्वितीय व्यक्ती आहे, देवाची माझ्यासाठी अद्वितीय, खास, वैयक्तिक अशी योजना आहे हे देवाने मला शिकवल्यामुळे मला मोलवान असे स्वातंत्र्य मिळाले आहे. माझी किंवा माझ्या सेवाकार्याची तुलना मी इतरांबरोबर करण्याची गरज नाही याची मला खात्री मिळाली आहे.

येशूच्या शिष्यांकडे पाहून मला उत्तेजन मिळते, कारण माझ्याप्रमाणेच त्यांनाही अनेक गोष्टींशी झगडावे लागले. लूक. २२ मध्ये आपण पाहतो की, त्यांच्यामध्ये मोठा कोण याविषयी ते वाद करित होते. येशूने त्यांना सांगितले की, तुमच्यामध्ये जो मोठा तो धाकट्यासारखा आणि जो पुढारी तो सेवकासारखा असावा. जगापेक्षा किंवा दैहिक गोष्टीपेक्षा देवाच्या राज्यातील गोष्टी निराळ्या किंवा विरुद्ध आहेत हे शिष्यांना शिकवण्यासाठी आपल्या प्रभूने खूप वेळ दिला.

येशूने त्याच्या शिष्यांना, “पहिले ते शेवटले व शेवटले ते पहिले” (मार्क.१०:३१), “जे आशीर्वादित झाले आहेत त्यांच्याबरोबर आनंद करा” (लूक.१५:६,९), “तुम्ही आपल्या वैयांवर प्रीती करा आणि जे तुमचा छळ करतात त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा” (मत्तय.५:४४) यांसारख्या गोष्टी शिकवल्या. जग म्हणेल, हा निव्वळ मूर्खपणा आहे - पण येशू म्हणतो की हे खरे सामर्थ्य आहे.

जगिक तुलना टाळा

आपण पोकळ अभिमान बाळगणारे, एकमेकांना चीड आणणारे व एकमेकांचा हेवा करणारे होऊ नये.

गलती.५:२६

जगिक दृष्टीकोनातून पाहिल्यास, इतर सर्वांच्या पुढे जाणे ही सर्वांत चांगली जागा आहे. आपण सर्वोच्च ठिकाणी गेले पाहिजे, त्यासाठी कोणालाही दुखवावे लागले तरी हरकत नाही अशी लोकप्रिय विचारप्रणाली आहे. पण पवित्र शास्त्र शिकवते की, जोपर्यंत इतरांशी तुलना करण्याच्या गरजेपासून आपण मुक्त होत नाही, तोपर्यंत खरी शांती मिळू शकत नाही.

ज्याला “करमणुकीचे खेळ” म्हटले जाते, त्या प्रसंगीसुद्धा परिस्थिती कधीकधी हाताबाहेर जाते आणि लोक आरामात खेळाचा आनंद लुटण्याऐवजी एकमेकांशी वाद घालत, एकमेकांचा द्वेष करत बसतात. माणसे हरण्यासाठी खेळ खेळत नाहीत, हे साहजिकच आहे. प्रत्येक जण जास्तीत जास्त प्रयत्न करणार आहे. पण जी व्यक्ती केवळ जिंकतानाच खेळाचा आनंद घेऊ शकते, तिच्यामध्ये नक्कीच काहीतरी समस्या आहे - कदाचित त्याच्या जीवनात ही समस्या खूप खोलवर मुळावली असेल आणि तिचा परिणाम त्याच्या जीवनाच्या इतर क्षेत्रांतसुद्धा होत असेल.

आपण आपली जबाबदारी जास्तीत जास्ती चांगल्या प्रकारे पार पाडली पाहिजे यात शंका नाही, आपण निवडलेल्या व्यवसायात जास्तीत जास्त चांगली कामगिरी करण्याची इच्छा बाळगणे आणि प्रगती करणे यात काही वाईट नाही. पण मला तुम्हांला हे सांगू द्या की, विश्वासणाऱ्यांची बढती माणसापासून नव्हे, तर देवापासून येते. पुढे जाण्यासाठी तुम्ही आणि मी जगिक डावपेच खेळण्याची काहीही गरज नाही. आपण जर देवाच्या मार्गाने चाललो तर तो आपल्यावर अनुग्रह करील (नीती.३:३,४).

मत्सर आणि द्वेष या नरकातील यातना आहेत. ज्यांना माझ्यापेक्षा अधिक गुणवत्ता असेल, जे माझ्यापेक्षा अधिक चांगले असतील त्यांचा द्वेष आणि मत्सर करण्यात मी बरीच

वर्षे घालवली. सेवाकार्यात मी गुप्तपणे इतरांशी तुलना करीत असे. माझी मिनिस्ट्री खूप मोठी असावी, माझ्या सभेला खूप गर्दी व्हावी, माझ्या मिनिस्ट्रीची चांगली भरभराट व्हावी हे माझ्या दृष्टीने इतर गोष्टींपेक्षा फार महत्त्वाचे होते. जर दुसऱ्या व्यक्तीची मिनिस्ट्री माझ्यापेक्षा मोठी झाली तर त्या व्यक्तीसाठी आनंदी व्हावे असे मला वाटे, कारण देवाची तशी इच्छा आहे हे मला माहीत होते, पण माझ्या आत्म्यात खोलवर मला कुठेतरी तसे करण्यास अटकाव होत असे.

माझ्या कार्यामध्ये नव्हे, तर ख्रिस्तामध्ये मी कोण आहे हे मी शिकले तेव्हा दुसऱ्यांशी तुलना करण्याच्या प्रवृत्तीपासून मला सुटका मिळाली. देवावर जितका अधिक विश्वास ठेवण्यास मी शिकले, तितके अधिक स्वातंत्र्य मला या क्षेत्रात मिळाले. माझा स्वर्गीय पिता माझ्यावर प्रीती करतो आणि माझ्यासाठी जे सर्वोत्कृष्ट ते तो करील हे मी शिकले.

देव तुमच्यासाठी आणि माझ्यासाठी जे करील ते कदाचित दुसऱ्यांसाठी करणार नाही, पण येशूने पेत्राला काय म्हटले ते आपण लक्षात ठेवले पाहिजे, “दुसऱ्या व्यक्तीसाठी मी काय करतो याची चिंता करू नकोस. तू माझ्यामागे ये.”

माझ्या एका मैत्रिणीला देवाने एक गोष्ट दिली. त्या गोष्टीसाठी मी बऱ्याच दिवसांपासून प्रार्थना करीत होते. माझ्या या मैत्रिणीला मी माझ्याएवढी आत्मिक समजत नव्हते. देवाने तिला ती गोष्ट दिल्यावर आनंदाने उत्साहित होऊन ती माझ्याकडे आली व देवाने तिच्यासाठी काय केले ते सांगू लागली. ती समोर असताना मी आनंदी होण्याचे नाटक केले, पण माझ्या मनात मात्र मी आनंदी नव्हते.

ती गेल्यावर माझ्या मनात असे विचार आले की, तसे विचार मी करू शकते याची मला कल्पना नव्हती. त्या गोष्टीसाठी ती पात्र नाही असे मला वाटत होते, म्हणून मला देवाचा राग आला. मी घरी राहून उपासप्रार्थना केल्या आणि ती मात्र मैत्रिणींसोबत मौज करीत होती तरी देवाने तिला कसे काय दिले? मी परूशी होते, आणि त्याची मला कल्पना नव्हती.

आम्हांला खऱ्या अर्थाने कशाची गरज आहे हे देवाला माहीत आहे, त्यामुळे आपल्या अपेक्षेपेक्षा तो बरेचदा निराळ्या प्रकारे घटना घडवतो. मला माझ्यातील वाईट दृष्टीकोन घालवण्याची गरज होती. देवाला कधी कधी अशा प्रकारे परिस्थिती, घटना घडवाव्या लागतात की, आम्हांला आमचा स्वतःचा सामना करावा लागतो. नाहीतर आम्हांला कधी बंधमुक्तीचा अनुभव येणार नाही.

जोपर्यंत सैतान आमच्या आत्म्यात दडून राहिल तोपर्यंत आमच्यावर त्याचे थोडेफार नियंत्रण राहिल. पण देव जेव्हा त्याला उघडे पाडतो तेव्हा आपण बंधमुक्तीच्या मार्गावर चालू

लागतो. जर आपण स्वतःला देवाच्या हाती सोपवले आणि त्याला जे करायचे आहे ते करायची परवानगी दिली तर हे शक्य आहे.

वस्तुस्थिती सांगायची तर देवाने माझ्यासाठी सेवाकार्य निश्चित केले होते, ते फार मोठे असेल आणि रेडिओ, टीव्ही, शिबिरे, पुस्तके आणि कॅसेट्स यांद्वारे लाखो लोक आशीर्वादित होतील हे देवाने निश्चित केले होते. पण जोपर्यंत मी त्याच्यामध्ये समाधानकारकरित्या वाढले नाही, तोपर्यंत त्याने त्याची पूर्तता माझ्या जीवनात होऊ दिली नाही.

नवी मनोवृत्ती धारण करा

प्रिय बंधो, जसा तुझा आत्मा सुस्थितीत आहे तसे तुला सर्व गोष्टीत सुस्थिती व आरोग्य असावे, अशी मी प्रार्थना करतो.

३ योहान. २

या वचनाचा काळजीपूर्वक विचार करा. आमच्या इच्छेपेक्षा अधिक आशीर्वाद आम्हांला द्यावा अशी देवाची इच्छा आहे. पण त्याची आमच्यावर इतकी प्रीती आहे की, आमच्या क्षमतेपेक्षा अधिक आशीर्वाद तो आम्हांला देत नाही, नाहीतर आम्ही ते योग्य प्रकारे हाताळू शकणार नाही आणि त्याला गौरव देणार नाही.

मत्सर, द्वेष आणि दुसऱ्यांबरोबर आपली तुलना करणे हा पोरकटपणा आहे. ते सर्वस्वी दैहिक आहे, आत्मिक गोष्टींशी त्याचा काही संबंध नाही. पण आपण रानात भटकत राहण्याचे ते एक प्रमुख कारण आहे.

याबाबत तुमच्या विचारांचा विचार करा. जेव्हा चुकीचे विचार तुमच्या मनात प्रवेश करीत आहेत असे तुम्हांला आढळेल तेव्हा स्वतःशी थोडे बोला. स्वतःला असे म्हणा : “इतरांचा द्वेष करून मला काय मिळेल? त्याच्यामुळे मला आशीर्वाद मिळणार नाही. देवाची आपणा प्रत्येकासाठी वैयक्तिक योजना आहे, आणि माझ्यासाठी जे सर्वोत्तम ते त्याने करावे म्हणून मी त्याच्यावर भरवसा ठेवणार आहे. इतर लोकांना तो काय करतो हा माझा प्रश्न नाही.” आणि मग देवाने त्यांना अजून आशीर्वादित करावे म्हणून जाणूनबुजून, हेतूतः त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा.

तुमच्या भावना प्रामाणिकपणे देवाला सांगण्यास घाबरू नका. तुम्हांला काय वाटते ते त्याला अगोदरच माहीत आहे, म्हणून तुम्ही त्याविषयी त्याच्याशी बोलू शकता.

मी पुढीलप्रमाणे देवाशी बोलले आहे: “देवा, मी _____ला अधिक आशीर्वाद घावास अशी विनंती करते. तिची भरभराट कर; प्रत्येक प्रकारे तिला आशीर्वादित कर. प्रभूदेवा मी विश्वासाने प्रार्थना करीत आहे. माझ्या आत्म्यात मला तिचा मत्सर वाटतो, पण तरीही मी तिच्यासाठी प्रार्थना करते.”

अलीकडेच मी ऐकले की, आपण कितीही चांगले केले तरी त्यापेक्षा चांगले करणारा दुसरा कोणीतरी निघतोच. या विधानाचा माझ्यावर खूप प्रभाव पडला, कारण ते खरे आहे हे मला माहीत होते. आणि जर ते खरे आहे, दुसऱ्यांपेक्षा पुढे जायच्या धडपडीला काय अर्थ? आपण पहिल्या क्रमांकावर जातो न जातो तोच दुसरा कोणीतरी आपल्याशी स्पर्धा करून आपल्याला त्या स्थानावरून बाजूला ढकलू शकतो.

खेळाविषयी विचार करा; काही खेळाडूंनी कितीही उच्चांक नोंदवले, तरी नंतर दुसरा कोणीतरी खेळाडू ते उच्चांक मोडतो. मनोरंजनाच्या क्षेत्राबाबत काय? सध्याचा सुपरस्टार काहीकाळापुरता सुपरस्टार राहतो आणि मग दुसरा कोणीतरी त्याची जागा घेतो. सर्वांच्या पुढे जाण्यासाठी आपण सतत प्रयत्न करीत राहिले पाहिजे आणि मग तेथे राहण्यासाठी संघर्ष करीत राहणे ही किती भयंकर फसवणूक आहे!

देवाने अनेक दिवसांपूर्वी मला सांगितले की, उल्का अचानक दिसतात, सर्वांचे लक्ष वेधून घेतात, पण त्या केवळ थोडाच वेळ दिसतात, हे लक्षात ठेव. पुष्कळदा त्या जितक्या पटकन दिसतात, तितक्याच पटकन पडतात. त्याने मला सांगितले की, दीर्घकाळ टिकणे आणि त्याने मला जे करायला सांगितले ते करणे ही माझी सर्वांत उत्कृष्ट क्षमता आहे. ‘तुझ्या प्रतिष्ठेची काळजी मी घेईन,’ असे त्याने मला सांगितले. माझ्याविषयी म्हणायचे तर मी जे काही करावे असे त्याला वाटते ते करण्याचा निश्चय मी केला आहे. का? कारण मी अधिक चांगल्या प्रकारे काय करू शकते हे त्याला माहीत आहे.

कदाचित याबाबत सैतानाने मजबूत तटबंदी तुमच्या मनात उभारली असेल. तुमच्यापेक्षा चांगली व्यक्ती तुमच्यासमोर आली तर तुम्हांला तिचा मत्सर, द्वेष वाटत असेल, त्या व्यक्तीबरोबर स्पर्धा करण्याची इच्छा तुम्हांला होत असेल. तसे असेल तर मी तुम्हांला बोध करते की, तुम्ही नवीन मनोवृत्ती धारण करा.

इतरांसाठी आनंदी व्हा आणि तुमच्यासाठी देवावर भरवसा ठेवा. याला थोडा वेळ आणि प्रयत्न लागतील, पण एकदा का तुमची ही जुनी मनोवृत्ती ढासळली आणि तिची जागा देवाच्या वचनाने घेतली तर तुम्ही रानातून बाहेर पडून वचनदत्त देशाच्या वाटेवर लागाल

प्रकरण

25

“एक तर ते मी माझ्या पद्धतीने करीन
नाहीतर अजिबात करणार नाही”

चुकीची मानसिकता #10

“क तर ते मी माझ्या पद्धतीने करीन नाहीतर अजिबात करणार नाही”

प्रकरण
25

चुकीची मानसिकता #10

रानात फिरत असताना इझाएल लोकांनी हट्टीपणा आणि बंडखोरवृत्ती खूप दाखवली. त्यामुळेच ते रानात मरण पावले. देव त्यांना जे सांगत असे ते ते करीत नसत. पण संकटात सापडले तर मात्र देवाने त्यातून सोडवावे म्हणून याचना करीत. परिस्थिती सुधारेपर्यंत ते देवाच्या आज्ञाही पाळत असत. परिस्थिती सुधारली की पुन्हा त्यांची बंडाळी सुरू व्हायची.

जुन्या करारात या चक्राची इतक्या वेळा पुनरावृत्ती झाली आहे की, त्यावर विश्वास ठेवणे जड जावे. आणि तरीही आपण जर सुज्ञतेने वागत नसू, तर आपणही तसेच करीत राहू.

मला वाटते की, आपल्यापैकी काहीजण स्वभावाने अधिक हट्टी आणि बंडखोर असतात. अर्थात आपण आपल्या जीवनाची सुरुवात आठवली पाहिजे, कारण त्याचाही आपल्यावर प्रभाव पडतो.

मी जन्मापासूनच कणखर स्वभावाची होते, आणि अजून कित्येक वर्षे मी “माझेच खरे” या तत्त्वाप्रमाणे वागले असते. छळवाद आणि अत्याचार सहन करीत जी वर्षे मी घालवली त्याचा परिणाम माझ्या मूळच्याच कणखर स्वभावावर झाला आणि कोणीही माझ्यावर अधिकार गाजवू नये अशी माझी मनोवृत्ती झाली.

अर्थातच, देवाने माझा उपयोग करून घेण्यापूर्वी माझ्या या वार्डेट दृष्टीकोनाचा समाचार घेणे आवश्यक होते.

आपण आपला हट्टी स्वभाव सोडून देव जसा आकार देईल तसे होण्यास शिकावे ही देवाची इच्छा आहे. जोपर्यंत आपण हट्टी आणि बंडखोर असतो तोपर्यंत तो आपल्याला वापरू शकत नाही.

त्यांनी देवावर भाव ठेवावा, देवाची कृत्ये विसरू नयेत, तर त्याच्या आज्ञा पाळाव्या;

आणि त्यांनी आपल्या पूर्वजांसारखे हट्टी, बंडखोर स्वभावाचे, आपले अंतःकरण नीट न राखणारे व देवाशी एकनिष्ठपणे न वागणारे असे होऊ नये.

स्तोत्र.७८:७,८

हट्टी म्हणजे हाताळण्यास किंवा सोबत काम करण्यास कठीण आणि बंडखोर म्हणजे अधिकाराला, नियंत्रणाला विरोध, सर्वसामान्य सूचनाही ऐकण्यास नकार देणे. या दोन्ही व्याख्या माझे तंतोतंत वर्णन करतात.

माझ्या लहानपणी मी जो छळवाद सहन केला त्याचा माझ्या व्यक्तिमत्त्वावर खूप परिणाम झाला. अधिकारविरुद्धचा दृष्टीकोन माझ्या मनात तयार झाला. पण या पुस्तकाच्या सुरुवातीला सांगितल्याप्रमाणे बंडखोरीत राहण्यासाठी मी माझ्या भूतकाळाचा सबब म्हणून उपयोग केला नाही. विजयी जीवन जगण्यासाठी प्रभूचे आज्ञापालन करण्याची गरज असते. आपण आपल्या इच्छा बाजूला ठेवून त्याच्या इच्छेप्रमाणे जगायला शिकतो. या क्षेत्रात आपण प्रगती करीत राहणे आवश्यक आहे.

एखाद्या ठराविक पातळीपर्यंत आल्यावर, “मला शक्य होते तितकी प्रगती मी केली आहे” असा विचार करणे चुकीचे आहे. आपण सर्व गोष्टींत आज्ञाधारक असले पाहिजे. आपल्या जीवनाचा एखादा कप्पा प्रभूसाठी बंद ठेवता कामा नये. आपल्या सर्वांच्या जीवनात असे कप्पे असतात, ते आपण प्रभूसाठी उघडे केले पाहिजेत. लहानसे खमीर सर्व गोळ्याला फुगवते हे मला तुम्हांला सांगू द्या (१ करिंथ.५:६).

देवाला यज्ञार्पण नव्हे, तर आज्ञापालन हवे आहे

तेव्हा शमुवेल म्हणाला, परमेश्वराचा शब्द पाळिल्याने जसा त्याला संतोष होतो तसा होमांनी व यज्ञांनी होतो काय? पाहा, यज्ञापेक्षा आज्ञा पाळणे बरे; एडक्यांच्या वपेपेक्षा वचन ऐकणे बरे.

अवज्ञा जादुगिरीच्या पातकासमान आहे, आणि हट्ट हा मूर्तिपूजा व कुलदेवतार्चन यांसारखा आहे; तू परमेश्वराचा शब्द मोडला आहे म्हणून त्यानेहि तुला राजपदावरून झुगारून दिले आहे.

१ शमुवेल १५:२२, २३

शौलाच्या जीवनाचा आपण विचार केला तर आपल्याला दिसून येते की, त्याला राजा होण्याची संधी दिली गेली. पण त्याच्या हट्टीपणामुळे आणि बंडखोर प्रवृत्तीमुळे तो ते पद जास्त काळ टिकवू शकला नाही.

शौलाला जे करायला सांगितले होते ते त्याने केले नाही, म्हणून एकदा शमुवेल त्याची कानउघाडणी करीत होता. तेव्हा शौलाने उत्तर दिले, “मला वाटले.” आणि मग गोष्टी कशा

व्हायला हव्यात याविषयीची त्याने त्याची कल्पना सांगायला सुरुवात केली (१ शमुवेल १०:६-८; १३:८-१४). शमुवेलाने शौल राजाला उत्तर दिले की, देवाला यज्ञाची नाही, तर आज्ञापालनाची अपेक्षा आहे.

पुष्कळदा, देव जे आपल्याला करायला सांगतो ते आपल्याला करायला नको असते, आणि मग आपल्या आज्ञाभंगाची काहीतरी सफाई देण्याचा आपण प्रयत्न करतो.

देवाची किती मुले त्यांच्या हट्टीपणामुळे आणि बंडखोरीमुळे “जीवनात राजे म्हणून राज्य करण्यात” (रोम.५:१७; प्रकटी.१:६) अपयशी ठरतात?

ॲम्प्लीफाईड बायबलमध्ये उपदेशकाच्या प्रस्तावनेत म्हटले आहे की, “जीवनाचा सर्व बाजूंनी शोध घेणे आणि देवाविषयी योग्य तो आदर आणि भय यांशिवाय जीवन निरर्थक आहे हे दाखवणे हा या पुस्तकाचा उद्देश आहे.”

आज्ञापालनाशिवाय आदर आणि भय येत नाही हे आपण समजून घेतले पाहिजे. आजकाल पुष्कळ लोकांकडून दाखवली जाणारी बंडखोरी ही त्यांना आईवडिलांविषयी आदर आणि भीती वाटत नाही याचा परिणाम आहे. पुष्कळदा याचा दोष पालकांकडे जातो, कारण भय व आदर बाळगण्यायोग्य जीवन ते आपल्या मुलांसमोर जगलेले नसतात.

उपदेशकाचे पुस्तक शलमोनाने लिहिले यावर पुष्कळ विद्वानांचे एकमत आहे. देवाने शलमोनाला इतर कोणाहीपेक्षा जास्त ज्ञान दिले होते. शलमोनाला जर इतके ज्ञान होते, तर मग जीवनात त्याने इतक्या दुःखद चुका का केल्या? याचे उत्तर साधेसरळ आहे : एखादी गोष्ट जवळ असूनही तिचा उपयोग न करणे शक्य आहे. आपल्याला ख्रिस्ताचे मन आहे, पण ते आपण नेहमी वापरतो का? येझू आपल्यासाठी देवाचे ज्ञान झाला आहे, पण आपण या ज्ञानाचा उपयोग करतो का?

शलमोनाला स्वतःच्या इच्छेप्रमाणे वागायचे होते, स्वतःच्या इच्छा पूर्ण करायच्या होत्या. त्याने एकेका गोष्टीचा अनुभव घेऊन पाहिला. पैशाने विकत घेता येईल अशी प्रत्येक गोष्ट त्याने मिळवली. जगातील उत्तमे सुखे त्याने मिळवली. तरीदेखील पुस्तकाचा समारोप करताना तो म्हणतो:

आता सर्व काही तुम्ही ऐकले; सर्वांचे सार हे की देवाचे भय धर व त्याच्या आज्ञा पाळ; मनुष्यकर्तव्य काय ते एवढेच आहे.

या वचनापासून मला जो अर्थ समजला तो पुढीलप्रमाणे:

देवाच्या आज्ञा पाळून त्याची भक्ती करणे, त्याचे भय धरणे हाच काय तो मनुष्याच्या निर्मितीचा हेतू आहे. सर्व धार्मिक व्यक्तींचे ही आज्ञापालनात मुळावली पाहिजेत - सर्व सुखाचा तोच पाया आहे. देवाचे आज्ञापालन केल्याशिवाय कोणीही खऱ्या अर्थाने सुखी होऊ शकणार नाही. आज्ञापालन हे माणसाचे पूर्ण कर्तव्य आहे.

तुम्ही या शास्त्रभागाचा अभ्यास करावा म्हणून मी तुम्हांला उत्तेजन देते.

आज्ञापालन आणि आज्ञाभंग दोन्हींचे परिणाम आहेत

कारण जसे त्या एकाच मनुष्याच्या आज्ञाभंगाने पुष्कळ जण पापी ठरले होते, तसे ह्या एकाच मनुष्याच्या आज्ञापालनाने पुष्कळ जण नीतिमान ठरतील.

रोम.५:१९

आज्ञापालन करायचे की नाही याविषयीच्या आपल्या निवडीचा परिणाम केवळ आपल्यावरच होतो असे नाही, तर इतर अनेक जणांवर होतो. जरा याचा विचार करा: इस्राएल लोकांनी जर देवाच्या आज्ञा मनापासून पाळल्या असत्या, तर त्यांची जीवने किती महान झाली असती. त्यांच्यापैकी पुष्कळजण आणि त्यांची मुले रानात मरण पावले, कारण ते देवाच्या मार्गांनी चालण्यास तयार नव्हते. त्यांच्या निर्णयाचा परिणाम त्यांच्या मुलांवर झाला. तसेच आपल्याही बाबतीत आहे.

अलीकडेच माझा थोरला मुलगा मला म्हणाला, “मॉम, मला तुला काही सांगायचे आहे. ते सांगताना मला कदाचित रडू येईल. पण तू माझे म्हणणे ऐक.” असे म्हणून त्याने पुढे बोलायला सुरुवात केली, “तू आणि डॅडने या सेवाकार्यात घालवलेल्या वर्षांचा मी विचार करतो. या सर्व वर्षांत तुम्ही देवाची आज्ञा पाळली. तुमच्यासाठी हे सर्व काही फार सोपे होते असे नाही. लोकांना माहित नाही अशा कठीण परिस्थितीतून तुम्ही गेला आहात हे मला माहित आहे. मला तुला हे सांगू दे की, देवाने आज सकाळी याची जाणीव दिली की तुमच्या या आज्ञापालनामुळे माझा खूप फायदा झाला आहे, आणि त्यासाठी मी तुमचा आभारी आहे.”

त्याने जे म्हटले त्यामुळे माझे हृदय भरून आले आणि मला रोम.५:१९ ची आठवण झाली.

देवाची आज्ञा पाळण्याचा तुमचा निर्णय इतर लोकांवर परिणाम करतो, आणि जेव्हा तुम्ही देवाची आज्ञा न पाळण्याचा निर्णय घेता त्याचाही लोकांवर परिणाम होतो. देवाची आज्ञा न पाळण्याचा निर्णय घेऊन तुम्ही अरण्यात भटकत राहाल, पण कृपा करून एक गोष्ट लक्षात ठेवा की, जर तुम्हांला मुले असतील किंवा होणार असतील तर तुमचा निर्णय त्यांनाही तुमच्यासोबत रानात ठेवील. मोठे झाल्यावर त्यातून बाहेर पडण्याचा मार्ग त्यांना समजेल व ते त्यातून बाहेर पडतील हे खरे. पण तुमच्या आज्ञाभंगाची किंमत त्यांना भरावी लागेल.

तुमच्या भूतकाळातील कोणी देवाच्या आज्ञा पाळल्या असत्या, तर तुमचे जीवन आता चांगले असते.

आज्ञापालनाचा परिणाम दूरगामी होतो; ते नरकाचे दरवाजे बंद करते आणि स्वर्गाच्या खिडक्या उघडते.

आज्ञापालनावर मी एक पुस्तक लिहू शकते, पण आता मला एवढेच सांगू द्या की, आज्ञाभंगाचे जीवन हे चुकीच्या विचारसरणीचे फलित आहे.

प्रत्येक कल्पना येशू ख्रिस्ताच्या अधिपत्याखाली आणा

कारण आमच्या युद्धाची शस्त्रे दैहिक नाहीत, तर तटबंदी जमीनदोस्त करण्यास ती देवाच्या दृष्टीने समर्थ आहेत;

तर्कवितर्क व देवविषयक ज्ञानाविरुद्ध उंच उभारिलेले असे सर्व काही पाडून टाकून आम्ही प्रत्येक कल्पना अंकित करून तिला ख्रिस्तापुढे मान वाकविण्यास लावतो.

२ करिंथ. १०:४,५

पुष्कळदा आपले विचार आपल्याला संकटात टाकतात.

यशया ५५:८ मध्ये प्रभू म्हणतो, कारण माझ्या कल्पना तुमच्या कल्पना नव्हत; माझे मार्ग तुमचे मार्ग नव्हत... तुम्हांला किंवा मला काहीही वाटो, देवाने त्याचे विचार (कल्पना) आपल्यासाठी पवित्र शास्त्रात लिहिले आहेत. देवाच्या वचनाच्या प्रकाशात आपण आपले विचार तपासून पाहिले पाहिजेत. त्याचे विचार सर्वोत्तम आहेत हे समजून घेऊन आपण आपण आपले विचार त्याच्या विचाराशी समर्पित केले पाहिजेत.

२ करिंथ.१०-४,५ मध्ये हाच मुद्दा स्पष्ट केला आहे. तुमच्या मनात काय आहे त्याची तपासणी करा. जर ते देवाच्या वचनाशी (पवित्र शास्त्राशी) सुसंगत नसेल तर तुमचे विचार सोडून द्या आणि त्याचे विचार मनात बाळगा.

जे लोक आपल्या स्वतःच्याच मनाप्रमाणे वागतात ते केवळ स्वतःचाच नाश करून घेतात असे नाही, तर त्यांच्या आजूबाजूच्या इतरांचाही नाश करतात.

मन हे युद्धभूमी आहे!

सैतानाने सुरू केलेले युद्ध तुम्ही मनाच्या या युद्धभूमीवर जिकाल किंवा हरात. माझी मनापासून प्रार्थना ही आहे की, देवाच्या ज्ञानाविरुद्ध असलेली प्रत्येक कल्पना, प्रत्येक विचार पाडून टाकून तिला येशू ख्रिस्ताच्या समोर मान वाकवण्यास लावण्यासाठी हे पुस्तक तुम्हांला उपयुक्त ठरावे.

टीपा

प्रकरण ७

१. डब्ल्यू. इ. वाईन, मेरिल उंगर, आणि विलियम व्हाईट ज्यु. संपा. *वाइन्स एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ बिब्लीकल वर्ड्स* (नॅशविले: थॉमस नेल्सन, १९८५), ६६२.
२. जेम्स स्ट्रॉंग, *स्ट्रॉंग न्यू एक्झॉस्टिव कन्कॉर्डन्स ऑफ द बायबल* (नॅशविले: थॉमस नेल्सन, १९८४), “ग्रीक डिक्शनरी ऑफ द न्यू टेस्टामेन्ट,” २४.
३. वाइन, उंगर आणि व्हाईट, *वाइन्स एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ बिब्लीकल वर्ड्स*, ४००

प्रकरण ९

१. वेब्टर्स न्यू रिचरसाईड युनिव्हर्सिटी डिक्शनरी, एस. व्ही. “wander.”

प्रकरण ११

१. डब्ल्यू. इ. वाईन, *वाइन्स एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ ओल्ड अॅन्ड न्यू टेस्टामेन्ट वर्ड्स* (ओल्ड टॅप्पन, एनजे: फ्लेमिंग ए. रिचेल, १९८१), Vol. A: A-Dys, ३३५.
२. तत्रैव, Vol. 4:Set-Z, १६५.

प्रकरण १३

१. डब्ल्यू. इ. वाईन, *वाइन्स एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ ओल्ड अॅन्ड न्यू टेस्टामेन्ट वर्ड्स* (ओल्ड टॅप्पन, एनजे: फ्लेमिंग ए. रिचेल, १९८१), Vol. 2: E-Li, २८१.
२. तत्रैव, २८०

प्रकरण १५

१. डब्ल्यू. इ. वाईन, *वाइन्स एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ ओल्ड अँड न्यू टेस्टामेन्ट वर्ड्स*, Vol. 2: E-Li, ६०.
२. तत्रैव, Vol. 3: Lo-Ser, ५५.
३. स्ट्रॉग, *स्ट्रॉज न्यू एक्झॉस्टिव कन्कॉर्डन्स ऑफ द बायबल*, “हिब्रू अँड खाल्डी डिक्शनरी,” ३२.

प्रकरण १४

१. वाईन, *वाइन्स एक्सपॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ ओल्ड अँड न्यू टेस्टामेन्ट वर्ड्स*, Vol. 2: A-Li, ३७.
२. वेब्टर्स न्यू रिव्हरसाईड युनिव्हर्सिटी डिक्शनरी, एस. व्ही. “jealousy.”

ग्रंथसूची

स्ट्रॉंग, जेम्स. स्ट्रॉज न्यू एक्झॉस्टिव कन्कोर्डन्स ऑफ द बायबल, नॅशविले, थॉमस नेल्सन, १९८४.

वाइन, डब्ल्यू. इ.; उंगर, मेरील; व्हाईट, विलियम, ज्यु. संपा. वाइन्स एक्स्पॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ बिब्लीकल वर्ड्स, नॅशविले, थॉमस नेल्सन, १९८५.

वाइन, डब्ल्यू. इ. वाइन्स एक्स्पॉजिटरी डिक्शनरी ऑफ ओल्ड अॅन्ड न्यू टेस्टामेन्ट वर्ड्स, ओल्ड टॅप्पन, एनजे, फ्लेमिंग एच. रिवेल, १९८१.

वेब्स्टर्स न्यू रिक्हरसाईड युनिवर्सिटी डिक्शनरी, बोस्टन, ह्युटन मिफलीन कंपनी, १९८४.

लेखिकेची माहिती

जॉयस मायर ह्या १९७६ पासून देवाचे वचन शिकवीत आहेत आणि १९८० पासून पूर्णवेळ सेवेत आहेत. सेन्ट लुईस, मिसुरी येथील लार्डफ ख्रिश्चन चर्चमध्ये त्या असोसिएट पास्टर होत्या. तेथे दर आठवडी त्या “लार्डफ इन द वर्ड” सभा आयोजित करत असत. पाच वर्षांनंतर देवाने त्यांना या सभा बंद करून, “लार्डफ इन द वर्ड” नावाने स्वतःचे सेवाकार्य सुरू करायला सांगितले.

त्यांचे लार्डफ इन द वर्ड हे रेडिओ आणि टेलिव्हिजनवर प्रसारित केले जाणारे कार्यक्रम अमेरिकेत आणि जगभरात लाखो लोक पाहतात. पवित्र शास्त्राचे शिक्षण देणाऱ्या त्यांच्या कॅसेट्सा आनंद जगभरात घेतला जात आहे. लार्डफ इन द वर्ड सभांसाठी त्या जगभर प्रवास करत असतात.

जॉयस आणि लार्डफ इन द वर्डमध्ये व्यवस्थापकाची जबाबदारी सांभाळणारे तिचे पती डेव्ह यांच्या लग्नाला पस्तीसपेक्षा जास्त वर्षे झाली आहेत. ते सेन्ट लुईस, मिसूरी येथे राहतात. त्यांना चार मुले आहेत. त्या सर्वांची लग्ने झाली असून ते आपापल्या पति/पत्नीसह डेव्ह आणि जॉयस यांच्यासोबत सेवा करतात.

विश्वासाणाऱ्यांना देवाच्या वचनात दृढ करण्यासाठी देवाने आपल्याला पाचारण केले आहे यावर जॉयसचा विश्वास आहे. त्या म्हणतात, “बंदिवानांना मुक्त करण्यासाठी येशू मरण पावला, पण फारच थोड्या विश्वासाणाऱ्यांना रोजच्या जीवनात थोडाफार विजय मिळतो, किंवा अजिबात मिळत नाही.” पुष्कळ वर्षांपूर्वी आपणही त्याच स्थितीत होतो, आणि देवाच्या वचनाचे पालन केल्यामुळे आपल्याला बंधमुक्ती मिळाली हे लक्षात घेऊन त्या बंदिवानांना मुक्त करण्यासाठी कटिबद्ध आहेत. विजयात वाटचाल करणारी प्रत्येक व्यक्ती इतर अनेकांना विजयी जीवनात नेते, असा त्यांचा विश्वास आहे. त्यांचे जीवन पारदर्शी आहे, तसेच त्यांची शिकवण ही व्यावहारिक असून रोजच्या जीवनात ती लागू करता येते.

तारणाची प्रार्थना

देव तुमच्यावर प्रीती करतो आणि त्याला तुमच्यासोबत वैयक्तिक नातेसंबंध हवे आहेत. तुम्ही जर येशू ख्रिस्ताला आपला वैयक्तिक तारणारा म्हणून स्वीकारले नसेल, तर आताच तुम्ही त्याचा स्वीकार करू शकता. त्याच्यासाठी तुमचे अंतःकरण उघडा आणि ही प्रार्थना म्हणा...

“पित्या, मी तुझ्याविरुद्ध पाप केले आहे याची मला जाणीव आहे. कृपा करून मला क्षमा करा. मला शुद्ध कर. तुझा पुत्र येशू ह्याच्यावर विश्वास ठेवण्याचे वचन मी देतो. तो माझ्यासाठी मरण पावला - तो वधस्तंभावर मरण पावला तेव्हा त्याने माझे पाप स्वतःवर घेतले असा माझा विश्वास आहे. तो मेलेल्यांतून उठला असा माझा विश्वास आहे. आता ह्या क्षणी मी माझे जीवन येशूला समर्पण करतो.

पित्या, पापक्षमेची आणि सार्वकालिक जीवनाची देणगी तू मला दिलीस म्हणून मी तुझा/तुझी आभारी आहे. तुझ्यासाठी जगण्यासाठी कृपा करून मला मदत कर. येशूच्या नावात, आमेन.”

तुम्ही मनापासून ही प्रार्थना केली म्हणून देवाने तुमचा स्वीकार केला आहे, तुम्हांला शुद्ध केले आहे, आणि आध्यात्मिक मरणाच्या बंधनातून तुम्हांला मुक्त केले आहे. पुढील शास्त्रभाग वाचून त्यावर मनन करण्यासाठी वेळ काढा आणि तुमच्या नवीन जीवनात तुम्ही देवाबरोबर वाटचाल करत असताना त्याने तुमच्याशी बोलावे म्हणून त्याला विनंती करा.

- योहान. 3:16
- 1 करिंथ. 15:3-4
- इफिस. 1:4
- इफिस. 2:8-9

- 1 योहान. 1:9
- 1 योहान. 4:14-15
- 1 योहान. 5:1
- 1 योहान. 5:12-13

ख्रिस्तासोबतच्या नातेसंबंधात तुमची वाढ होण्यासाठी तुम्हांला उत्तेजन मिळावे म्हणून पवित्र शास्त्रावर विश्वास ठेवणाऱ्या चांगली मंडळी (चर्च) तुम्हांला मिळावी म्हणून प्रार्थना करा. देव नेहमी तुमच्यासोबत असेल. तो रोज तुम्हांला मार्गदर्शन करील आणि तुमच्यासाठी त्याच्याकडे असलेले विपुल जीवन कसे जगावे हे तो तुम्हांला दाखवील!

Other Books By Joyce Meyer

Books Available In English

A Celebration of Simplicity

Approval Addiction

Battlefield of the Mind - KIDS

Battlefield of the Mind - TEENS

Battlefield of The Mind - Devotional

Be Anxious for Nothing

Be Healed in Jesus Name

Beauty for Ashes

Do it Afraid

Don't Dread

Eat and Stay Thin

Enjoy where you are on the way...

Expect a move of God Suddenly

Eat the Cookie, Buy the Shoes

Filled with the Holy Spirit

Healing the Brokenhearted

Help Me! I'm Married

Help Me, I'm Afraid

How to Succeed at Being Yourself

I Dare you

If not for the Grace of God

In Pursuit of PEACE

Knowing God Intimately

Life in the Word - Devotional

Life in the Word - Journal
Life in the Word - Quotes
Look Great Feel Great
Managing Your Emotions
Me and My Big Mouth
Never Lose Heart
Nuggets of Life
PEACE
The Penny
Power of Simple Prayer
Prepare to Prosper
Power Thoughts
Reduce Me To Love
Secrets to Exceptional Living
Seven Things That Steal Your Joy
Start Your New Life Today
Teenagers are People Too
Tell them I Love Them
The Confident Woman
The Every Day Life BIBLE
The Joy of Believing Prayer
The Secret to True Happiness
The Confident Woman
When God When
Why God Why
Woman to Woman

Books Available In Marathi

Loneliness

Fear

Depressed

Discouraged

Insecurity

Stress

Worry

A New Way of Living

Jesus Name Above all Names

When God When

The Love Revolution

Battlefield of the Mind

Beauty For Ashes

Reduce Me To Love

The Battle Belongs To The Lord

To contact the author in the United States, please write:

Joyce Meyer Ministries
P.O. Box 655,
Fenton, Missouri 63026
or call: (636) 349-0303
or log on to: www.joycemeyer.org

To contact the author in India, please write:

Joyce Meyer Ministries
Nanakramguda,
Hyderabad - 500 008
or call: 2300 6777
or log on to: www.jmmindia.org